

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

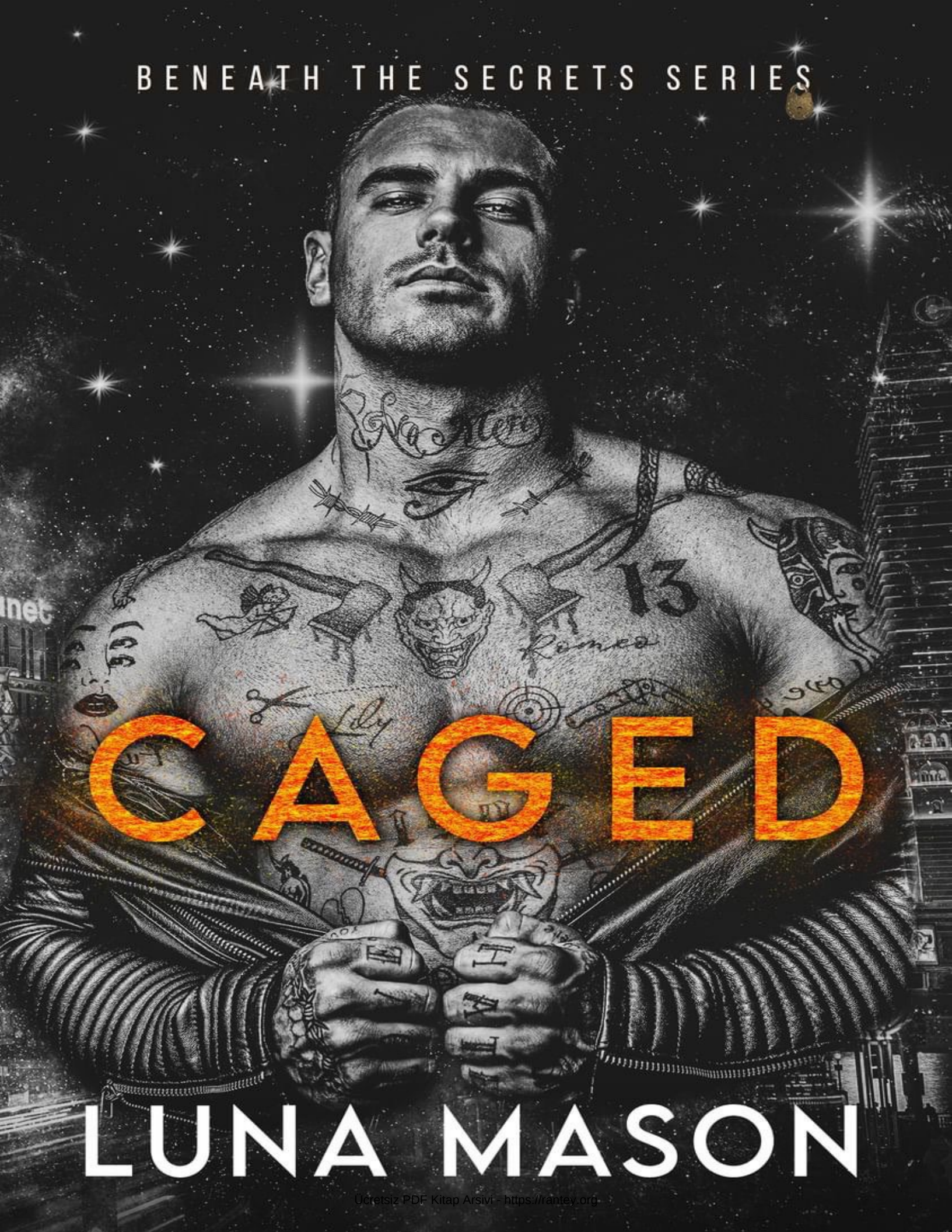
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE SECRETS SERIES

A black and white photograph of a man with extensive tattoos, wearing a leather jacket, set against a background of a city skyline at night with bright starburst effects. The man's tattoos include a large '13' on his left chest, a devil's head in the center, and various other designs like a woman's face, a gun, and the word 'Romeo'. The word 'CAGED' is overlaid in large, orange, textured letters across his chest.

CAGED

LUNA MASON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CAGED

SIRLARIN ALTINDA SERİSİ

LUNA MASON

TELİF HAKKI © 2024 LUNA MASON'A AİTTİR.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Baskı Tasarımları

Kapak Modeli: Cooper Black (@captaincblack)

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

CONTENTS

[Yazarların Notu](#)

[PLAYLIST](#)

[Adanmışlık](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Sonsöz](#)

[Hayatınızda biraz daha Nikolai ve Mila'ya mı](#)

[ihtiyacınız var? Luna Mason'dan daha fazlası](#)

[Yazar Hakkında](#)

AUTHORS NOTE

CAGED karanlık, tek başına bir mafya romanıdır. Beneath The Secrets Serisi'nin ikinci kitabıdır.

Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içermektedir. Bu kitap müstehcen ve açık cinsel içeriğe sahiptir, 18 yaşından büyük okuyuculara yöneliktir.

Tetikleyicilerin tam listesi web sitemde bulunabilir:
www.lunamasonauthor.com

PLAYLIST

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

Who Do You Want - Ex Habit
Burn It to the Ground - Nickelback
PLEASE, Ex Habit, Omido
Chokehold - Sleep Token
İçimdeki Kötülük - Bad Omens
Shame On Me - Catch Your Breath

Nowhere To Go - Bad Omens
Centuries - Fall Out Boy
Benzin - Halsey
Ben Gittim - Ex Habit
HONEY (ARE YOU COMING?) - Måneskin
Cam Evler - Kötü Kehanetler
Throne - Bring Me The Horizon
Dethrone - Bad Omens
Follow You - Bring Me The Horizon
The Ghost of You - My Chemical Romance
Descending - Sleep Token
Biraz Tehlikeli - CRMNL
CHOKe (torun ve Zero ile 9:36) - The Warning, torun, Zero 9:36
Kan Sporu - Uyku Simgesi
FEEL NOTHING - The Plot In You
Pretty Little Devil - Shaya Zamora
AVDA - BertieBanz
Savaş Git - BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL
Savaş - Yılın Hikayesi
The Night Does Not Belong To God - Sleep Token
High Water - Sleep Token
Levitate - Uyku Simgesi
liMOuslne (feat. AURORA) - Bring Me The Horizon, AURORA
BAD OMENS - ero808
Oceans- Dutch Melrose

Sevilen sanatçımız @exhabit'e şarkılarının linklerini bize tekrar sağladığı için teşekkür ederiz. Şarkılarının olduğu bölümler için linke tıklayabilir ve okurken dinleyebilirsiniz. İnanın bana, baharatı çok sıcak yapıyor!

DEDICATION

Erkeği tarafından güzelce kırılmak isteyen, gözlerinde ateş ve asi bir ruha sahip tüm karanlık romantizm kızlarıma.

Unutmayın, *iyi* bir *kız* olmak ile ***HİS*** olmak arasında fark vardır.
İyi kız.

Bay Nikolai Volkov şimdi size öğretmeye hazır...

BİR

MILA

KARLA KAPLI BAHÇEDE KAYARKEN, SADECE BİR ADIM ATMAYA DIKKAT EDİYORUM.

açıktaki taşların üzerinde. Sibiryâ ormanında neredeyse kaybolmuş bu köhne malikânenin korumasız arka girişine girmek için kullandığım yolun aynısı.

Ama görünüş aldatıcı olabilir.

Aldığım bilgi doğruymuş, yerin derinliklerinde gizli bir kasa varmış.

Beni ya da benim gibi birini beklemeliydiler. Nöbetçiler berbattı, gözetleme vasattı, ama getirisi?

Olağanüstü.

Aldığım küçük sim kart o kadar küçük ki, dar spor sütyenimin altında tenime bastırıldığını bile hissedemiyorum. Yine de bir imparatorluğun ağırlığını taşıyor.

Onun.

En azından, beni işe aldığında verdiği önem buydu. Veriler ya da benim hayatım.

Belirsiz bir geri alma yüzünden ilk kez tehdit edilmiyor. Ve her seferinde onlara istediklerini veriyorum.

Hedeften uzaklaşırken sık ağaçlar hoş bir siper oluşturuyor. Buranın sahibinin kim olduğunu bilmiyorum, görünüşe göre birden fazla kişi hassas eşyalarını orada tutuyor.

Sanırım dekolte gömlekli ve dar tayt pantolonlu bir kadının bir anda ortaya çıkmasını beklemiyorlardı.

Hepsini telaşlandırıyor.

Her zaman beni alt edebileceklerini ve benimle ilgilenmeden önce bir parça alabileceklerini düşünüyorlar. Oysa gerçekte tek ihtiyacım olan küçük bir açıklık.

Cebimdeki telefon sessizde titreşiyor. Sanırım yeterince uzaktayım. "Ty? N'aber?" Ormanı kimin dinliyor olabileceğini bilmiyorum, ama sesimi kısıyorum.

"Mila!" Sesi panik içinde yükseliyor. "Onu aldılar!" Hiç telaşlanmaz.

Çürüyen bir kütüğün yanında durup buz gibi rüzgârı engellemek için çömeliyorum. "Kim?" Zihnim Tyler'ın bahsediyor olabileceği insanların listesini gözden geçirmeye başlıyor.

Geçmişindeki insanlardan biri mi? Kuzenim olmasına rağmen, onu sadece son birkaç yıldır tanıyorum. Ama bana onlardan bahsedeceğini sanmıyorum. Bu işte hepimizin sırları vardır.

Tabii "Daniil"

değilse.

Tüm vücudum soğuyor.

Hayır.

Lütfen, küçük kardeşim
olmasın. "Nasıl?"

Kekeliyorum.

"Bir ruhsat yakalamak için sokak kameralarını inceliyorum. Bir sonraki hedefimizin arkadaşı olan o kasapla konuşurken bir kapkaç oldu." Ty inliyor.

Stresli olduğunda elini yüzünde aşağı yukarı gezdirdiğini hayal edebiliyorum.

"Koordineli miydi?" Ağır gerçek üzerime çökmeye başladı.

Kendi ailem kaçırılmıştı.

"Sanırım öyle. Bekle." Cep telefonunu yere bırakmış gibi bozuk bir ses geliyor. "Beni duyabiliyor musun?" Hoparlörden gelen tiz yankı onu anlamayı biraz daha zorlaştırıyor.

"Evet. Ne bulabilirsin?" Kulaklarımdan akan kan yardımcı olmuyor.

Daniil'e saldırıyı kim düzenlediyse bizi hedef alıyor. Bundan hiç şüphem yok.

Kendimi hasta hissediyorum ve Rusya'nın soğuk havası ilk kez kemiklerime derin bir ürperti olarak sızıyor.

Hay sikeyim. Arabama koşmakla Tyler'ın her sözünü dinlemek arasında kaldım.

"Onu eski bir minibüse atmışlar. Plakaları okumak zor ama şu ana kadar üç farklı kavşakta buldum..." Klavyesine daha fazla tıklamak için ara veriyor.

Bacaklarım seğiriyor ve kalbim bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hızla çarpıyor.

En azından arabama geri dönebilirim.

Kulaklığıma vurma sesiyle birlikte hızlı adımlarla beyaz Lada'mı bir kar setinin yanına park ettiğim yere geri dönüyorum.

Buzlu iç mekana tırmanırken, buz çözücü ön camı eritmeye başladığında Tyler hala beni bilgilendirmemişti.

Onu takip etmemem gerektiğini biliyorum. Çalışırken kendi dünyasında yaşıyor.

Vücudumda karıncalar geziniyormuş gibi hissetmekten kurtulmama yardımcı olmuyor. Yapabileceğim başka bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum.

Onu kaçırın o şerefsizler her kimse, onlarla işim bitmeden ölmeleri için yalvarmalarını sağlayacağım.

Biri onu kaçırdıysa, gözleri üzerimde olabilir. Müteahhidimle temas kurmaya çalışmak çok tehlikeli.

Ama bu sim kartı teslim etmek için yeterince güvenli olana kadar saklayabileceğim mükemmel bir yer biliyorum. Ebeveynimin mezar taşının arkasında gevşek bir tuğla var.

Kimse oraya bakmaz.

Arabamda sıcaktan kavrulurken, onun sesini tekrar duymadan önce yola çıkıyorum.

"Tamam, sanırım onu yakaladım," diye iç geçirir Ty. "Ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Sadece söyle." Oyunlara tahammülüm yok, hele de söz konusu olan kardeşimse.

"Geriye doğru iz sürdüm-"

Arkadan gelen şiddetli bir çarpmayla öne doğru itiliyorum, alnım direksiyon simidine çarpıyor ve kulaklığım zemin paneline fırlıyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Bu da neydi böyle?

Aynı patlamayla, sürücü tarafındaki kapı çöküyor ve açılmadan önce bir acı dalgasıyla beni konsola sıkıştırıyor.

Ağır eller beni kavlıyor ve bükülmüş çerçeveden kurtarıyor.

Karşı koymaya çalışıyorum ama kulaklarım her sesi bastıracak kadar yüksek sesle çınlarken uzuvlarım halsizleşiyor.

Başıma koyu bir başlık geçirildi.
Kahretsin, bu kokuyu biliyorum.
Nefes alma. Nefes alma.
Daha fazla dayanamıyorum ve düzensiz bir nefes alıyorum.
Dünya bulanıklaşıyor, sesler boğuklaşıyor ve anlaşılması zorlaşıyor.
Lanet olsun.
Yapamam.
Bacaklarım altımda büküldüğünde ve görünmeyen saldırganlarım
tarafından tutulduğumda, gerçekten mahvolduğumu anlıyorum.
Ayak parmaklarımı pürüzlü asfalta sürüyerek, dünya kararmadan önce
sadece bir nefes daha alıyorum.

iki

NIKOLAI

ONU SEVIYORUM. BU DÜNYADAKİ HER ŞEYDEN DAHA ÇOK.

Ama onun küçük öfke nöbetleriyle uğraşacak vaktim yok. "Hayır, baba! At kuyruğu istemiyorum! Clara'nın örgüsü var. o da var." Kolları pembe elbisesinin üzerinden geçiyor ve dudağı takılıp düşebileceğim kadar dışarı çıkıyor.

"Elena. Dur." Bu oyunu ben de oynayabilirim. İnatçı olmak istiyorsa, bir ustalık dersi verebilirim.

"Bu hiç adil değil." Kaşları minik kalkık burnunun üzerinde çatılıyor ve koyu kıvrıkcık saçları alnına düşüyor.

"Buraya geldiğinde Svetlana'ya sorabilirsin." Bunun için zamanım yok. Mikhail beni çağırdı ve yapmam gereken son şey, yedi yaşındaki huysuz çocuğuma kuaförlük yapmam için onu bekletmek.

Küçük ayağını yere vuruyor. "Ama baba! Yapmayacak. Saçımın çirkin olduğunu düşünüyor." Taburenin üzerine düşüyor ve topuklarını taburenin kenarına vuruyor.

Yemin ederim Alexei'ye artık şeker yok dediğimde ondan daha dramatik davranıyor. Bazı günler iki çocuğum varmış gibi oluyor.

Lafı açılmışken.

Ön kapı pat diye açılır ve Alexei ağzından beyaz bir enayi sapı çıkararak içeri girerken çerçeveye geri seker.

"Niki, gitmeliyiz." Elena'ya sırtıyor ve perçemlerini karıştırıyor.
"Günaydın, yılanbalığı."

Çenesini yukarı kaldırıyor ve gülümsüyor, öfke nöbeti unutuluyor.

"Alexei Amca?

Bana bir şey getirdin mi?"

Kahretsin. Tek sahip olduğu

şey tatlılar.

"Eğer bir çürük için daha para ödemek zorunda kalırsam, Alexei, gümüş dişini törpü olarak kullanırım," diye homurdanıyorum çantamı ona doğru savururken.

Yanındaki kanepeye düşmesine izin vermeden önce ağırlığın altında tökezliyor.

Kızıma göz kırparken sesi yüksek bir fısıltıya dönüşüyor. "Sorun değil. Bütün gümüşleri satın alabilirim." Cebinden bir parça karamela çıkarıp uzatıyor.

Elena ciyaklıyor, sonra elini ağzına kapatıyor ve bana bakıyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla parmaklarından kapıyor. "Teşekkür ederim." Kıkırdayarak ödülüyle birlikte odasına koşuyor.

Yanılmışım. İki çocuktan daha kötü. Benim kurallarım onun için hiçbir şey ifade etmiyor. "Sen bir pisliksin," diye homurdanıyorum ve daha ağır olan çantayı omzumun üzerinden kaldırıyorum.

"Elena, seni onuncu kez seviyorum!" Bağıyorum, sonra ön verandanın kolunu tutuyorum.

"Seni bininci kez seviyorum!" diye sesleniyor, kapısı tarafından boğuk bir şekilde.

Okulda daha büyük sayıları öğrendiğinde ne diyeceğimizden emin değilim.

Ama şimdilik dünyadaki en büyük miktar olduğunu düşünüyor.

Svetlana'nın küçük arabasıyla yanaştığını gördüğümde Alexei'nin çantasını Hellcat'imın bagajına itiyordum.

Çalışmak zorunda olduğum çılgın saatler için uygun bir bakıcı bulmak deneme yanılma yöntemiyle oldu. Elena onu en az sevmesine rağmen en uzun süre dayananı o oldu.

Bunun sebebinin Svetlana'nın çok daha yaşlı olması ve önceki bakıcılarının oynayabildiği oyunları oynayamaması olduğuna eminim.

Rusya'da büyürken kasabamızdaki kadınlara daha çok benziyor.

Ciddi. Stoik. İşine çok önem verir ve boş işlerle uğraşmaz.

Muhtemelen bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Bana annemi hatırlatıyor.

"Bay Volkov." Beni onaylarken sesi değişmiyor ve yanımdan geçip

evime doğru yürüyor.

Alexei yolcu tarafına tırmanır ve koltuğu olabildiğince düz bir şekilde indirir.

Git.

"Ne yapıyorsun?" Motor kükreerken ona soruyorum.

Belki de bilmemeliyim. Ne yapacağı belli olmaz.

"Dün gece geç saate kadar ayaktaydım. Sheila balıklarını yutmadı." Kalçalarını, göbeğindeki dövmeleler dikiz aynamı kapatacak kadar yukarı kaldırıyor.

Kafamı sallayarak bunun onun bozuk İngilizcesi mi yoksa bugün başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Uzan."

Poposu derinin üzerine düşer ve gözlerini Vegas güneşine karşı avucuyla siper eder. "Bir hayatın sana bağılı olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Bu geliştirici bir şey." Bana bakarken yüzü iki büküm oldu. "Hayır. Doğru İngilizce değil. Yorucu. İşte bu kadar."

Yumruğum direksiyonda çenem bükülüyor. "Evet. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir çocuk, lanet bir kuştan çok daha kolaydır."

"Anlamıyorsun, Niki. İyi beslenmezse pembeliğini kaybeder." Başını arkaya yaslıyor ve dirseğini burnunun üzerine koyuyor. "Bir flamingo solmamalı."

Sadece Alexei bir kuşun bir insandan daha zor olduğunu düşünür. Jax'in evinin önünde durup kornaya bastım.

Jax muhtemelen burada olduğumu biliyordur. Evi hareket algılayıcı kameralarla kaplı.

Yüksek ses sadece Alexei'nin uykusundan sıçrayıp küfretmesini izlerken eğlenmem içindi.

"Ne oluyor, Alexei? Koltuğunu çek dostum." Jax dışarıda durur ve onu omzundan sarsar.

"Neden? Niki'nin arkasına otur." Alexei bir kez daha gerinerek dramatik bir inilti çıkarır.

"O çok uzun. Bu tam olarak bir minivan değil." Jax kolunu kavuşturuyor ve dilini dişlerine vuruyor.

"Alexei. Arkada uyu." Sabrım tükeniyor. "Ya da seni dışarı atabilirim ve Mikhail'e kadar koşabilirsin."

Sadece sekiz kilometre. Bekle. Mil. Ne kadar uzak?

Başımı sallayarak, arabayı geri vitesle takıp garaj yolundan geri geri çıkmaya başlarken diğer ikisinin tartışmasına izin verdim.

Alexei arkaya dalmadan önce ciyak ciyak bağılıyor. "Ben de biniyordum!" Kapı ayaklarının dibinde tıkırdayarak kapanır ve Jax yolcu koltuğuna atlarken deriye doğru yığılır.

"Siz ikiniz bebeklerden betersiniz."

Jax güler. "Görüyorum ki ikinizin de keyfi yerinde. Birileri dün gece sevişmemiş."

Alexei dirseğinin yanından homurdanıyor. "Her gece yapıyorum."

Jax dönüp koltuklarımızın arasından ona bakıyor. "Ne? Ne zamandan beri Ne zamandan beri bir kadının var? Kimse seninle birlikte olacak kadar deli olamaz."

Kumarhaneye giden kalabalık caddelerde ilerlerken aynada Alexei'nin kol hareketini yakalıyorum.

"Kadın mı? Ha? Uyumak için uzanman gerekmiyor mu? Bahsettiğin şey bu değil mi?" Alexei'nin İngilizce bilgisi benimkinden daha az, ama bazen söylediği şeylerin yarısının laf olsun diye olup olmadığını merak ediyorum.

Jax öne doğru dönmeden önce bir süre bana bakıyor. "Çılgın Rus," diye kıkırdıyor başını sallarken.

Otoparkın gölgesi kararmadan önce homurdanarak kabul ediyorum.

Bi

z. "Hadi, geç kaldık." Kapımı çarpıp arkama bakmadım.

Vegas'ta Hellcat'ime dokunmaya çalışacak kadar cesur kimse yok,
Bu yüzden kilitlemeye zahmet etmiyorum.

Geniş sürgülü cam girişten geçerken klima dalgası bizi karşılıyor. Mikhail, lüks otelinde hiçbir masraftan kaçınmamış ve kumar makinelerinin üzerinden bakan kalabalıklar, işletmesinin ne kadar başarılı olduğunu kanıtlıyor.

Buraya geldiğimizden beri hepimiz için iyi şeyler yaptı.

Keşke insanlar burada bir yer edinmek için ne kadar çok tırmalamak ve kazmak gerektiğini bilselerdi. Ya da daha buraya gelmeden katlanmak zorunda kaldığımız kayıpları.

Kimse bilmiyor.

Boş koridorda Mikhail'in ofisine doğru yürürken Aleksey'in bile sesi soluğu çıkmıyor.

Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz.

Önce ağır meşe kapıları itiyorum.

Kardeşim masasının arkasında duruyor, varlığı odayı dolduruyor.

Koyu renk gözleri, yüzünün alt yarısını örten siyah kar maskesinin üzerinde daralıyor. Biz içeri girerken kalın parmaklarından biri Alexei'yi işaret ediyor. "Tek kelime bile etme."

Alexei'nin kısık bir sesle mızızlandığını duyuyorum ama itiraz etmiyor. Bunun yerine yürümeye başlayan bir çocuk gibi koltuklardan birine doğru yürüyor ve abartılı bir homurtuyla kendini yere atıyor.

"Bu sabah batı yakasındaki bir saldırıda üç adamımızı kaybettik. Knox yeniden toparlandı ve zayıf noktalarımızı vuruyor." Mikhail ağır bir anahtar seti alıp bana uzattı. "Adamlarından biri aşağıda, kırk iki numarada. Knox ya da Kirill'in nerede olduğunu söylesin. O şerefsizleri bulmalı ve Azrailleri durdurmalıyız."

Alexei kaşlarını çatıyor ve biz çıkmaya başlarken beni takip ediyor. "Neden sessiz olmak zorundaydım ki?"

Mikhail'in yanağı seğiriyor. Maskesinin altından gülümsediğini biliyorum.

"Pislik herif dev bir kurbağa gibi giyinmişti. Adamlarımıza bu şekilde yaklaşp bazılarını hakladı." Başını sallıyor, kaygan siyah saçları mükemmel bir şekilde yerinde duruyor. "Adamlarımızın anısını küçümsemek istemiyoruz."

Jax arkasını döner ama omuzları sessiz bir kahkahayla titrer.

Alexei'nin yüzü kızarıyor ve gözleri açılıyor. "Onlardan önce davrandığı için mi?"

"Çok uzağa sıçramadan gidin." Mikhail koridoru işaret ederek bizi aceleyle dışarı çıkardı.

Ağır kapı kapanır kapanmaz, Alexei bir o yana bir bu yana zıplamaya başlar.

O herhangi bir çocuktan daha kötü.

"Onları nalları diktirdi mi? Onları atlattı mı?" Kıkırdaması mermer duvarlarda yankılanırken gümüş dişleri görünüyor.

"Şimdi, sıcak suda." Jax arkamızdan ekliyor.

Alexei ona bakar, gülümsemesi kaybolur. "Anlamıyorum."

Jax dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Biraz karışık. Ama daha sonra ısınabilirsin." İnlediğimde bana göz kırpmıyor.

İkisi de şakacı.

Kumarhanenin derinliklerinde, ses geçirmez koridorlarda, yakalanan kurbağamızın nezarethanesine giriyoruz.

Parlak yeşil keçe kostümün üst yarısı ağır ahşap bir masanın üzerine atılmışken, alt yarısı hala yere sabitlenmiş çelik bir sandalyeye bağlı kanlar içindeki adamı süslüyor.

Alexei kıyafetin başını alıp sallayarak plastik gözlerin yuvalarında yuvarlanmasını sağlıyor.

"Yapamam! Bu çok fazla!" Kolları havaya kalkıyor ve yeşil şapkayı odanın bir ucundan diğerine fırlatarak beton duvarın dibine bir demet halinde indiriyor.

O kostümün üzerinde dönüp dururken ben öne uzanıp adamın terli saçlarını tutuyorum ve başını yukarı kaldırıyorum.

Bir tomar tükürük toplayıp bana doğru tükürmeden önce parlayan kara gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ben sarsılınca göğsüme düştü.

"Şerefsiz." Ona elimi geri attığımda parmağımdaki ağır yüzük darbenin etkisiyle çenesine saplandı.

Yerdeki taze kan, önündeki sayısız piyonun lekelerine ekleniyor.

Jax sırtıtan adamın üzerine eğilmeden önce bana bir havlu fırlatıyor. "Vay canına, ahbap. Canının yanması için yalvarıyorsun, değil mi?" Yumruğu Azrail'in ağzına doğru iniyor.

Kaos Kralı vurduğunda, hepimiz kırılan kemiklerin çıtırtısını duyuyoruz. Alexei'nin kahkahası, bağlı adamın acı feryatlarından daha yüksek çıkıyor. Omzunun üstünden, "Bir kaburga kemiği yapacağını düşünmüştüm," diyor.

çantamın içine. "Al." Bana uzun bir pense uzattı. "Bunlar onun uzun dili için iyi olacak."

Düşüncesini sevdim.

"Jax, çenesini tut." Jax şişmiş yanakları sıkarken ben de metal aleti esnetiyorum. Dudaklarını açtığında, iğne uçlu ucuyla uzanıp kıpırdayan organın ucunu kavırıyorum. Dişlerin kısırdığı alt kısımdaki eti yırtıyor ama konuşmasına ihtiyacım yok.

Henüz değil.

"Bakalım sinekleri ne kadar iyi yakalayacaksın." Kolu çekiştiriyorum ve ardından bir çığlık geliyor.

"İşe yarıyor." Asılı bırakarak, pensenin ağırlığıyla tutulması için dilini dışarı çekiyor. Gömleğini göğsünden iterken pembe mora dönüşüyor.

Tam düşündüğüm gibi, vücudu dövmelemlerle kaplı. Ama Rus havası beklenmedikti.

Bu sembolleri biliyorum. Vücudumu süsleyen çok sayıda benzerleri var.

"Alexei. Bak." Özellikle birini işaret ederek, ikimiz de geçici olarak ve başka bir zamana fırlatıldım.

Babamın Roma rakamlı IV damgası bana bakıyor. Ivan, adamlarının sığırları gibi damgalanmasından gurur duyuyor.

Bende de bir tane var ama o zamandan beri diğer sanat eserlerinin altına sakladım.

Kardeşiminki gitti. *Onu* kaybettiğim gece kayboldu.

İçimde biriken öfke ağzımda ekşi bir tat oluşturuyor. Bu soytarı hayatımın en kötü gününün bir parçası olabilir.

"Alexei. Bıçak." Elimi uzatıyorum, bakmadan mükemmel silahı bırakıyor.

Bazen delidir. Ama bazen de çok zeki.

İnce kenar gergin derinin altını kolayca keser ve mürekkebi temiz kenarlı bir kare şeklinde soyar.

Hatta altındaki kası delmeden zardan ayrılmıştır.

Cerrah olabilirim.

"Bunu al ve Mikhail'e ver. Bilmek isteyecektir." Çantamdan bir sonraki ihtiyacım olan şeyi almadan önce Alexei'nin gitmesini bekliyorum.

Bir şişe su benim için, bir şişe Jax için, bir şişe de masamdaki bardak için. "Ivan için çalıştığını biliyorum. Bu da Kirill'i tanıdığın anlamına geliyor."

Bağlı adama bakmıyorum ama bardağa yüksek miktarda beyaz granül dökmeye devam ediyorum. "Bana onun nerede olduğunu söyleyemeyeceksin, bunu anlıyorum. Sen bir hiçsin. Etiketin rütbeni göstermiyor."

Onu ne kadar az düşündüğümün gerçek bir işareti olarak ayaklarına tükürdüm.

Bağlantılarını bildiğimden, buradan canlı çıkamayacağına seviniyorum. Jax'e başımı sallayarak, adamın ağzını tekrar açmaya zorlamasını bekliyorum.

Ben kalın sıvıyı boğazından aşağı dökerken bağlı Azrail tıkanıyor ve bağlarına karşı kıvranıyor.

Bir kısmı göğsündeki taze yaranın üzerine dökülerek yutkunurken bir çığlık atmasına neden oluyor.

Boğulmak üzereyken karışımın bir kısmını dışarı atmaya çalışıyor ama kısaçlı dili zayıf kasılmalarla sallanıyor.

Sandalyemi arkaya doğru çevirip üzerine oturuyorum ve şişemden uzun bir nefes çekiyorum.

Alexei tekrar içeri giriyor ve Jax ile arkasına yaslanmış bana bakıyor.

"Kaçırdım mı?"

Ona homurdanıyorum.

"Nikolai muhtemelen i ç m e n i istememiştir." Jax koltuktan sırtlıyor.

"O bir kerelikti!" Alexei itiraz eder ve kendini bir sonraki minderin üzerine atar.

Jax kaburgalarına dirsek atar. "Şanslısın. O bok çok etkiliydi. Bütün bir günümü kaybettim." Başını sallarken kaşlarını çatması her şeyi anlatıyor.

"Bilmiyorum.

neden o tozu denediğini. Neredeyse hayatımı mahvediyordu."

Alexei omuz silkiyor ve cebinden sert bir şeker çıkarıyor. "Bir bebek gibi uyudum."

Ben önümdeki adamı izlerken o ikisi konuşmaya devam ediyor.

Alnında boncuk boncuk ter, semptomları hissettiğinin ilk işareti.

Belki de ona bir doz daha vermeliyim?

Hayır. Sanırım bu kadarı yeterliydi. Fazla tükürmedi.

Birkaç dakika daha ve başını iki yana salladığında pense çenesinden sekiyor.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?" Öne doğru eğilip alnını itiyorum, böylece buğulu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Boku yedin. Yani bir seçeneğin var. Bir 'evet' ya da 'hayır' sorum var. Eğer sana inanırsam, acını dindireceğim. Eğer bana yalan söylersen, burada oturacak ve beynin kafatasının içinde yırtılana kadar şiştiğini hissedeceksin."

Kollarımı sandalyenin arkasında kavuşturuyorum ve onun acı içinde kıvranmasını izliyorum.

Acı içinde olduğuna şüphe yok.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir inilti yankılanıyor ve mor dilinden sarkan kanlı alet omuzlarına garip bir ritimle vuruyor.

Uzun, ince bir bıçak çıkarıp görebileceğinden emin oluyorum.

"İşte bilmek istediğim şey. Kirill şu anda Vegas'ta mı?" Kolumu uzatarak ucunu onun bulanık gözüne doğru tutuyorum.

Önce bana, sonra da yüzüne birkaç santim uzaklıktaki parlak bıçağa odaklanıyor. Başını sallamadan önce yüz hatlarında bir anlık kabullenme ifadesi beliriyor.

Hiç tereddüt etmeden kafatasının arkasındaki yuvaya sapladım.

"Pekala. Bu çok can sıkıcıydı," diye homurdanıyor Jax kanepeden.

"Bu sefer temizlik yapmama gerek yok, değil mi?" Alexei sızlanıyor. "Sheila'nın bana ihtiyacı var."

Jax inliyor ve ayağa kalkarken geriniyor. "Hâlâ neden bir flamingoya sahip olduğunu anlamıyorum. Onu golf sahasında bırakmalıydın." Başını sallarken koyu kıvrıcık saçları kaşlarının üzerine düşüyor.

"Sorumluluklarımı çok ciddiye alırım." Alexei çantamın üzerinden geçip Jax'i ses geçirmez kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Ölü adamın göğsünde dövmenin bulunduğu boş noktaya bakmayı bırakmak benim için çok zor.

Karımın öldüğü gece orada mıydı? Karımın ölümünde
O
m Anıların kargaşası içimi yakıyor. Bu bok parçası
u?
küçük kızımın artık bir annesi olmamasının sebebiydi.
Hayır. Bu lakabın sahibi olan adam. O yaptı. Babam
benim ve Elena'nın hayatını sonsuza dek değiştirdi.
Ve Mikhail'in.
Ivan.

Üç

MILA

IVAN VOLKOV.

Lanet olası piç.

Kel kafası ve mükemmel kesilmiş beyaz sakalı, kirli kapüşonu kafamdan çıkardığımda gördüğüm ilk şeyler.

Sakinleştiricinin kokusu uzun zaman önce kayboldu. Hâlâ baygınmışım gibi davranmayı düşündüm ama bana davranış şekillerinden anladığım kadarıyla onlar profesyonel.

"Normal insanlar mesaj atar, Ivan," diye tükürüyorum temiz bir nefes aldıktan sonra. Ellerim ve ayaklarım ona dönük sandalyeye bağlı.

Kıkırdıyor ve bileğini dizine dayamadan önce tasarımcı takımının pantolonunu çekiştiriyor. "Mila, bu sefer geleceğinden emin olmak istedim." Yanındaki masanın üzerinde duran ahşap kutudan bir puro çıkarır ve ucunu keser. "Görüyorsun ya-" Sigarasını yakarken başının etrafında bir hale oluşturan bir duman halkası üflüyor. "-Bir konuda uzmanlığınıza ihtiyacım var." Küçük bir ülke satın almaya yetecek kadar yüzükle süslenmiş kalın eliyle göğüslerimi işaret ediyor. "Benim için bir görevi yerine getirmek için gereken tüm ekipmana ve eğitime sahipsin."

Kalçalarımın doğru kalın bir duman nehri üflüyor.

"Varlıklarımı" vurguladığından eminim.

Pislik.

Bacaklarımı kafasına dolamak isterdim. Ama sadece boynunu kırmak için.

"Neden normal yollardan gitmediğinizi anlamıyorum." Tyler'ın onunla konuşmasını tercih ederdim zaten. Görevliler bunun için var.

Bu yaşlı adam tüylerimi ürpertiyor. Onun hakkında korku hikayelerinden başka bir şey duymadım ve herkesi ne kadar çabuk kazıklayacağını da.

"Zaman yok. Amerika'ya gitmeni istiyorum. Özellikle Las Vegas'a. Ve benden alınan bir şeyi geri alacaksın." Yanındaki adamlarından birine elini sallıyor, o da bir dosya getiriyor.

Hepsi aynı. Bilgi, yer, zaman ve hedefle dolu.

"Bilmiyorum. Programım oldukça dolu. Ayrıca, pek de nazıkçe sormadın." Kollarımı kavuşturamadığım için ağzım buruşuyor.

Bu iş böyle yürümez. Ben fino köpeği değilim. Güvenilir bir kiralık katil olarak ün kazanmam yıllarımı aldı.

Adımları atlıyor ve bu beni kızdırıyor.

Kalın bileği yanan puroyu yüzüme doğru sallıyor. "Sormak umurumda bile değil. Sana ne yapacağını söylüyorum. Ve sen de bunu yapacaksın."

Hayır diyebilir miyim?

Kelimeyi ağzıma alarak deniyorum.

Evet, uyuyor.

"Hayır."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirmeden önce alnındaki çatıklık **d e r i n l e ş i y o r .** "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Küba purosundan uzun bir nefes çekiyor ve parmaklarını şıklatıyor.

Koridorun uzak tarafındaki bir çift kapı açılır ve takım elbiseli bir adam tekerlekli sandalyeyi iterek odaya girer.

Sandalyede oturan kişi bağlı ve kapüşonlu, muhtemelen benim görüldüğüm gibi.

Bekle. Saldırıya uğramadan önceki bulanık anılarım bir anda netleşti. Tyler ile telefondaydım.

Daniil kaçırılmıştı ve bana kim olduğunu söylemek üzereydi. Ağır siyah kapak kaldırıldı.

Kardeşimin parlak mavi gözleri odaya bakarken hızla kırpışıyor.

"Hayır!" Bu kez önümde gülen sakallı adama doğru bağıriyorum.

"Fikrini değiştireceğini biliyordum." Ivan tekerlekli sandalyenin yaklaştırılmasını işaret ediyor. "Görüyorsun, nasıl çalıştığını biliyorum. İki tarafı da oynuyorsun ve fark etmediğimizi sanıyorsun. Sana seçim yaptırıyorum." Son bir nefes çekiyor ve ardından parlayan közü kardeşimin bağlı elinin arkasına gömüyor.

Tiz ığlığı mermer salonu dolduruyor.

Midem sıkı bir düğüme dönüşüyor.

Kusabilirim.

"Lütfen! Dur!" Bileklerimi çekiştirerek kollarımı kurtarmaya çalışıyorum ama sıkıca bağlanmışlar.

Hepsini öldüreceğim.

"Görevini tamamlaman benim için çok önemli. Alanında en iyisisin ve istediğimi elde etmek için yeterince yaklaşabilecek tanıdığım tek kişi sensin." Ivan sönmüş purosunu dirseğinin yanındaki kristal tepsiye bırakır.

"İşin bitene kadar küçük kardeşin bende kalacak. Beni hayal kırıklığına uğrattırsan onu teker teker sana geri gönderirim." Ivan kardeşimin arkasındaki adama başıyla selam veriyor.

Nötr bir ifadeye sahip olan kule gibi adam, ağır bir makasla eğiliyor ve Daniil'in serçe parmağını serseri bir sapı koparır gibi kesiyor.

"Ben yaparım! Sadece ona zarar verme!" Kardeşimin kanının beyaz zemine serpilmesini izlerken yumruk atmak ve ırpınmak istiyorum.

Daniil ulumaya devam ederken sesi boğuklaşıyor.

Bu hayat için çok genç. Onu bu hayattan uzak tutmaya çalıştım.

Daha geçen hafta Tyler'ın görevimi planlamasına yardım etmek için daha fazlasını yapmak istiyordu.

Ama ona daha on sekiz yaşında olduğunu, benim yaptığım gibi hayatını mahvetmek için çok zamanı olduğunu söyledim.

şimdi başlamasına izin
vermezdim. Ta ki Ivan onu
içeri sürükleyene kadar.

"Vegas'ta, orada işleri yürüten güçlü bir adam var. Ondan uzak durun." Dosyayı çevirerek açtı ve tam sayfa bir fotoğraf çıkardı. "Aradığınız kişi bu. Onun sağ kolu."

Ivan resmi kuağıma koyarken kalın parmaklarındaki nikotin lekelerini görebiliyorum.

"Adı Nikolai. Elmaslarımı aldı. Öldürün, işkence edin, umurumda değil. Sadece ne pahasına olursa olsun onları geri getir."

DÖRT

NIKOLAI

ELENA'YI IZLERKEN DUDAĞIMIN KENARINDA BİR GÜLÜMSEMENİN YANKISI
BELİRİYOR.

kaydırağın ahşap merdivenine tırmanın.

Bugün mutluluk göstermek zor. Geçen her yıl bir yas daha demek.
Elena büyüdükçe, anıları soluyor.

Ama benimki kristal berraklığında.

Koyu bukleler ve parlak gözler. Yumuşak dudaklar ve hayatla dolup
taşan gergin bir karın.

Katerina'nın sert bir öpücük için beni kendine çekerken parmaklarının
saçlarımda dolaşması.

O benim savaşçımdı.

Bu hayattaki ışık kaynağım.

Yaşadığı gibi öldü, şiddetle.

Onu hâlâ Elena'nın bakışlarında görüyorum. Konsantre olduğunda
dudağını çiğnemesi ya da ağzını eğmesi.

Jax de acı tatlı bir hatırlatma.

Kız kardeşine çok benziyor. Onunla çalıştığım ilk yıl, onu tanımak için
orada olmadığı için göğsümde bir ağrı yarattı.

Bu kadar erken gitmesinin

acımasızlığı. Hiç hissedemediği

aşk.

Bugün her zamankinden daha çok acıyor.

"Beş yıl geçtiğine inanmak zor." Mikhail koyu renk takım elbisesi ve yüzünü örten siyah kar maskesi içinde yerinde duramıyor.

Parktaki banka yanıma oturdu ve bana buzlu bir kahve uzattı.

"Bunun içinde votka var mı?" Neredeyse tükürecektim ama tadı güzeldi.

"Acı için." Maskesinin üzerinden çenesini boş boş ovuşturuyor. "Belki bir gün kaybolur." Fincanını rüzgâra doğru kaldırıyor, sonra da kumaşı ağzından pipet girecek kadar uzaklaştırıyor.

"Bu olduğunda o sargıyı kaybedecek misin?" Sıcak ahşap sırtı yaslanıp dirseğimi üzerine koyuyorum.

Alkol kötü bir fikir değildi. Sert bir karışım ve düşüncelerime biraz uyuşukluk katması uzun sürmüyor.

"Hayır. Ben artık buyum." Mikhail, Elena'nın oyun alanındaki plastik korsan gemisine koşmasını ve büyük boy tekerleğin arkasına tırmanıp onu döndürmesini izliyor. "Geçmişten kaçmış olabiliriz, ama geçmiş bize yapışıp kalır."

Kolunu benimkine yaklaştırdığında ceketini pazularını sarıyor. "Keşke bu savaşı bitirebilsek. Onun iyiliği için." Bir yudum daha almadan önce eliyle içkisini işaret ediyor. "Daha fazla acıyı hak etmiyor."

Onaylayarak homurdandım.

Ben karımı kaybettiğimde o da annesini kaybetmişti. Elena bu olay olduğunda genç olabilir ama hala uyandığında onu soruyor.

"Bunun olmasının tek yolunun Ivan'ın ölmesi olduğunu biliyorsun." Bu bir soru değil. İkimiz de bunu yıllar önce gerçek olarak kabul ettik.

Mikhail öne doğru eğilir ve yere bakmadan önce dirseklerini dizlerine dayar. "Henüz yeterince güçlü değiliz kardeşim." Sözcükler karnına yumruk gibi inmiş gibi davranıyor. "Sanırım bulduğun elmaslar için bir alıcı buldum. Ama bu işler zaman alır." Rolex'ini ortaya çıkarmak için kolunu yukarı itiyor. "Gitmem gerek. Elena'ya sevgilerimi ilet. Sıcak çikolata onun için." Ayağa kalkarken çikolatayı bankın üzerine bırakıyor.

"Burası Vegas, Mikhail. Güneş şimdiden başımı eritiyor." Bu bizim büyüdüğümüz dokuz aylık kışa hiç benzemiyor.

"O bir çocuk. Tatlılarla beslenirler. Umurunda olmaz." Çekip gitmeden önce omzumu okşadı.

Uzak tarafta oturan bir grup kadın birbirlerine dönüyor ve gülümsemelerini gizleyerek onu işaret ediyorlar.

Kendi seçimini yapabilirdi, ancak onları görmezden geliyor.

Her zaman iş. Sürekli komplo. Bu o işte.

Ben sadece var oluyorum ve bu süreçte kızımı çok kötü bir şekilde mahvetmediğimi umuyorum.

Onu korumak için yapabileceğim en iyi şey bu hayatı terk etmek olurdu. Ama beş yıl önce bugün öğrendim ki, geçmişin gölgeleri *her zaman* peşimi bırakmıyor.

Onun iyiliği için güvendiğim birkaç kişiyle birlikte olmak daha güvenli.

"Baba? Miki Amca mıydı o?" Elena'nın yanakları koşmaktan kızarmış. Ya da vahşi sıcaktan. "Bana bir şey getirdi mi?" Küçük fincana bakıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

"Yaptı ama içmek için çok sıcak." Ona sadece hediyeler vermesi ve onunla hiç vakit geçirmemesi konusunda onunla konuşmam gerekiyor. Aile bağına her şeyden çok ihtiyacı var.

İkramını eline alıyor ve bir yudum aldıktan sonra geri deviriyor ve bira nargilesi içen bir öğrenci gibi höpürdeterek içiyor.

"Elena! Ne dedim ben?" Ona kaşlarını çatıyorum.

Bana mahcup bir sırıtış atıyor ve dudağındaki çikolatayı siliyor. "İyiymi, baba. Al bakalım." Boş kabı elime tutuşturup yakındaki bir denge tahtasına doğru zıplıyor. "Eve giderken biraz dondurma alabilir miyiz?" Arkasına bakmıyor ama takip ettiğimi bildiğinden eminim.

"Bugün ne istersen yapacağız." Genelde uyduğu kurallarım vardır. Ama Katerina'nın ölüm yıldönümünde, yapmak istediğim son şey tartışmak.

BEŞ

MILA

"DÖRDÜNCÜYÜ KES. KAÇIRMANIZ MÜMKÜN DEĞİL." TYLER'IN SAKINLIĞI
Ivan'ın beni beklediği Kawasaki crotch roketinin köşesini dönerken
kulağımdaki kulaklıktan ses geliyor.

Benim IZH'm kadar kolay sürülmüyor ama güzel idare ediyor.

"Yürüyerek gitmek isteyebilirsiniz. Ortasında kalmak istemeyeceğin bir
sürü aksiyon var." Beni az ileride motosikleti bir çöp konteynerinin
arkasına park edebileceğim gizli bir sokağa yönlendiriyor.

"Hedefin Hellcat'i kuzeyden geliyor. Gözlerinizi dört açın ve başınızı
eğİN. Benim yüzümden ölmene izin veremem, hâlâ yedi dakikanı bulman
gerekiyor." Uyarısı standarttır.

Bu artık neredeyse bir iyi şans deyimi haline geldi.

Bu düşünce aptalca ama bizi geleceğe itiyor. Söylentiye göre, ölüm
anımızda zihnimiz hayatımızın en güzel zamanlarının bir filmini yeniden
oynatır. Ölmeden önce yedi dakikalık bir mutluluk makarası yanıp söner.

Ben kendiminkini
bulamadım. Ama o da
bulamadı.

Kavga sesleri sıcak öğleden sonra boyunca ilerlemeye başladı
Hava.

Lanet olsun, burası güneşin yüzeyi gibi. Çalışmak çok daha zor.
Sibiry a ormanlarından daha fazla.

Kardeşimi kurtarmak için cehennemin içinden bile geçerim.

Bu yüzden alnımdaki teri siliyor ve bulabildiğim her türlü örtüyü kullanarak yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Kameranın dışında, çok yakın." Tyler duraklıyor. "Yolcuları vardı, cesetlere dikkat edin."

Harika.

Bugün Nikolai'nin kişisel alanına girmek yok. Ama nasıl hareket ettiğini görmek istiyorum.

Birinin nasıl dövüştüğüne bakarak onun hakkında çok şey söyleyebileceğimi öğrendim.

Eğer geri çekilip saklandıkları yerden ateş ediyorlarsa, bu genellikle biraz korkak ve temkinli oldukları anlamına gelir.

İleriye doğru koşmak, ancak stratejik noktaları kullanmak, dengeli bir kafaya sahip olduklarını gösterir. Gereksiz riskler almazlar ama işlerini yaparlar.

Bu lanet bir *kılıç mı*?

Gördüğüm en iri adamlardan biri elindeki palayı bisikletli gruba doğru sallayarak تنها otoparka girdi.

Kafasının iki yanında dövme olan sıırım gibi bir başka adam kalabalığın içine atlıyor, kollarını sallayarak cesetleri birbirine katıyor.

Beklediğim gibi dövüşen tek kişi koyu kıvrıkcık saçlı olan üçüncü kişi. Bir boksör gibi hareket ediyor, çok yaklaşanları geri püskürtüyor.

Çok fazla ateşli silah kullanılmaması ilginç. Bahse girerim bu kasabadaki yoğun polis varlığından dolayıdır.

Ama bulmaya geldiğim adamın canavarının kanlı bıçakları büyük bir güçle sallanıyor ve önünde bir alan açıyor.

Bir kafa gövdesinden kurtulur ve sahibinin bedeni yanına yığılmadan önce yere yuvarlanır.

Vahşi adam duvara vurmadan önce gümüş bir dişini parlatıyor.

"Aferin, Niki!" diye kıkırdıyor bir başka kalabalığın içine doğru koşmadan önce.

Kesinlikle daha önce gördüğüm bir tarzı yok.

Bok gibi vahşi, şimdiye kadar öldürülmediğine şaşırdım.

Nikolai deli adama geniş bir sırıtış atar.

Yaklaşık bir hafta boyunca onu takip ettikten sonra ilk kez görüyorum. Elbette benim hedefim yirmi birinci yüzyılın Sekizinci Henry'si. Onu sadece kafa keserken gülümserken gördüm.

"Bunu gözlüklerimden mi görüyorsun?" Tyler'a fısıldıyorum.

Bu Nikolai lanet bir tank gibi, buldozer gibi ilerliyor ve ardında parçalanmış ve kanayan motorcular bırakıyor.

Levyeler ve beyzbol sopaları ona çarpıyor ve o gözünü bile kırpmıyor.

"Acıya karşı bağışıklığı olan bir adama nasıl işkence edebilirim ki?" Şimdiden ne kadar acı çektiğini anlayamıyorum bile, ama hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Ivan'ın 'mal varlığına' dikkat çektiğini söylemiştin," diye gülüyor Tyler hoparlörden.

"Canın cehenneme. Bu adamın ne kadar büyük olduğunu görmüyorsun." Bahse girerim kolumdan daha büyük bir aleti vardır.

Hmm.

Belki de her şey o kadar da kötü değildir.

"Ya ona yaklaşacaksın, nasıl yaparsan yap, ya da Daniil..." Bitirmiyor.

İkimiz de ne ima ettiğini biliyoruz.

Küçük kardeşimin o vahşi pislik Ivan'ın elinde olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor.

Gözlerimi kapatıp onun acı çığlıklarını duymamam iki günümü aldı.

Beni kavga ederek dışarı sürüklemek zorunda kaldılar.

Dilim dudağımdaki yarığı test ediyor. Sonunda iyileşiyor. Ivan'ın elindeki yüzüğün kalıcı bir hatırlatıcısı.

Nikolai'nin geniş sırtını, dar tişörtündeki yırtıkların arasından görünen kaslarını izliyorum.

O bir canavar.

Bir vahşi.

Ve yaklaşmak zorundayım.

"Mila, bağlantın buluşma talep ediyor," diye iç geçiriyor Tyler. "Bu hedefle çok uğraşacaksın."

Her santimini görebiliyorum.

"Yola çıkıyorum." Adımlarımı takip ederek sarı bisikleti alıyorum ve Tyler'ın beni buluşma yerine götürmesine izin veriyorum.

"B planında iyi miyiz?" Kawasaki'nden inerken Ty'a sordum.

"Her şey hazır. Sizin için yepyeni bir kimlik hazır. Tüm detayları şimdi göndereceğim. Harfiyen hatırla."

"Anladım," diye cevap veriyorum ve aramayı kesiyorum.

Dar gözlü, siyah saçlı bir adam, sol kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyle binanın köşesine yaslanıyor.

Önceden ayarlanmış sinyal.

Acaba KGB ile bağlantısı var mı? Bu eski tarz bir şey.

Bu adamlar, nesillerdir Bratva'da olanları her zaman fark edebilirsiniz.

Düşmanlarının alışkanlıklarını kapmışlardır.

"Yağmura benziyor." Ona parolayı söyledim. Yine, eski bir hükümet oyun kitabından fırlamış gibi.

Adam gözlerini kısıyor ve vücudumu aşağı yukarı uzun uzun süzüyor. Onun sıcağında ata bindiğim için dar deri ve atlet giydiğime pişmanım.

Kesilmiş sakalının altından ağzı seğirmeden önce göğsüme bakarak çok fazla zaman geçiriyor.

"Beni takip edin." Topuklarının üzerinde dönerek beni kafenin içinden arka taraftaki küçük bir odaya götürüyor.

Kapıyı kapatıyor, oturmadan önce ceketinin düğmelerini açıyor.

Onu ter dökmeden yirmi üç şekilde öldürebileceğimi bilse iyi olur.

Bacak bacak üstüne atarak elindeki kağıdı açıyormuş gibi yapıyor.

"Benim adım Kirill. Bu bugün sizin için geldi." Elini uzatmış ağabeyimi gösteren bir fotoğrafı yere atıyor.

Yüzük parmağı da eksik.

Polaroidi aldım ve adamın suratına fırlatmadan önce top haline getirdim. "Bana bunu gösteriyorsun ve seni bitirmek istemememi mi bekliyorsun?"

Öne doğru eğiliyor, ayağı yere değdiğinde pilili pantolonunun paçası parlak siyah ayakkabısının etrafına düşüyor. "Deneyebilirsin. Ama eğer bir kontrol çağrısını kaçırırsam, Ivan ne olduğunu öğrenecek." Sandalyesine geri oturmadan önce ince dudağı bir sırtışla yukarı kalkıyor.

"Neredeyse bir hafta oldu ve hala hiç iletişime geçmediniz. Patronum sabırlı bir adam değildir. Eğer kardeşinden bir yeğen almayı umuyorsan, zaman çizelgeni hızlandırmanı öneririm." Koyu renk gözleri tekrar göğsüme kayıyor. "Tabii beni senin adına bir dava açmaya ikna edemezsen."

İğrenç.

"Ben hallederim. Bir planım var." Kollarımı kavuşturmak istiyorum, ama bunun sadece göğüslerimi onun daha fazla bakması için ortaya çıkaracağını biliyorum.

Onun yerine, ayağa kalkıyorum. Giderken en iyi varlığıma bakmasına izin vereceğim.

"Çok uzun sürmesin," diye sesleniyor arkamdan. "Yoksa kardeşin bir daha asla parmak yemeklerden hoşlanmayacak." Kapı kapanmadan önce kıs kıs gülüşü koridorda yankılanıyor.

Pislik.

ALTI

NIKOLAI

"LARA, BEN O N U BOĞMADAN ÖNCE ONU GERIDE TUT." İNANAMIYORUM. Kız kardeşimin evinde ellerim ve dizlerim üzerinde, yerdeki neredeyse yarım galon soya sosunu temizliyordum.

Dönüyor ve solgun bir Alexei'yi odadan çıkarıp kanepeye doğru itiyor. "Git uzan. Bunu yapacağını biliyorsun."

O geri gelmeden önce pisliği neredeyse kontrol altına almıştım. Ben kahverengi sıvıyı kağıt havlularının sonuncusuyla silerken o başımda dikiliyor.

"Neden ona söyledin? Deneyeceğini biliyordun," diye azarlıyor beni. Çenem sıkıştı. Tabii ki bu benim hatam.

Yeni bir paket almak için lavabonun altına uzanırken uzun saç örgüsü omzunun üzerinden savruluyor. "O daha iyisini bilmiyor." Lara yumuşak ruloyu bana doğru fırlatıyor ve kolumdan sekiyor.

Alexei bazı günler bir çocuktan daha kötü oluyor.

Topuklarımın üzerinde geri dönüyorum. "Ona tuzlu su yutturarak bir adamı öldürdüğümü söylemeyi yeni bitirdim. Bu teoriyi test etmeye karar vermesi ve bir sürahi soya sosunu mideye indirmeye çalışması neden benim suçum olsun?" Islanmış bezi çöp kutusuna doğru fırlattığımda ıskalıyorum ve ıslak bir şekilde fayansın üzerine düşmeden önce tezgahın kenarına kahverengi bir sıçrama bırakıyor.

Lara, dünyada kafamın arkasına vurup da bunun için ölmeyecek tek kişi.

O da öyle yapıyor.

"Onun için her şey bir meydan okumadır. Hayattaki tüm amacı memnun etmeye çalışmak. Seni, beni, Mikhail'i." Ellerini öfkeyle havaya kaldırıyor. "Bunları seni kızdırmak için yapmıyor, seni etkilemeye çalışıyor."

"Evet! O ne dedi!" Alexei oturma odasından bağılıyor.

"Hemen mutfağa kusmasaydı daha çok etkilenirdim," diye homurdanıyorum ama beni duyamayacağı kadar alçak sesle.

Şansımı biliyordum, tekrar deneyecekti.

Bir erkekte daha kötü özellikler de vardır. Alexei sadıktır, neredeyse bir hataya kadar.

Başka türlüünü istemezdim. Ne olursa olsun ona güvenebileceğimi biliyorum.

Ama bazı günler hâlâ onu sarsmak istiyorum.

Ayağa kalkıp sırtımı esnetiyorum ve etrafa bakıyorum. Sanırım her şeyi aldım.

"Teşekkür ederim," diyor Lara sessizce. Bileğime usulca dokunuyor, sonra Alexei'ye doğru geri dönüyor.

Uzun bir iç geçirdim. O yanımdayken hiç sıkıcı bir an olmuyor.

Ellerimi yıkarken cebimdeki telefonum titriyor.

Mikhail: Vox'ta kavga. A ve J'yi yakala.

Alexei'nin diğer odadan inlediğini duyabiliyorum.

Çıkmış.

Sikeyim.

Jax'in telefonu nefes nefese cevap vermeden önce dört kez çalıyor.

"Selam." "Mikhail Vox'a gitmemizi istiyor." Ayrılmadan önce Lara'ya el sallıyorum. "Oh. Um, şu anda Vegas'ta değilim." Görünüşe göre Sofia ile konuşmak için mikrofonu.

Kıkırdamasını kaçırarak kadar boğuk değil.

Kahretsin.

"En az üç saatlik mesafedeyim. Yaklaştığımda seni ararım." Aramayı sonlandırır.

Hellcat'ime tırmanırken parmak eklemlerim çatlıyor.

İlk kez bir kavgayı tek başıma halletmiş olmayacağım.

Enzo'ya gökyüzündeki gözüm olması için mesaj atsam iyi olur. Ellerini kirlitemeyebilir ama ihtiyacım olursa takviye çağırabilir.

Hellcat'imın kliması, barın önünde durduğumda Vegas güneşine ancak yetiştirmeye başlıyor.

Önde park etmiş en az iki Reaper motosikleti var.

Çok fazla değil. Kolay bir temizlik olmalı.

Cam kapıyı ittiğimde soğuk bir hava ve kavga sesleri üzerime çöküyor.
Kısa boylu barmen sessizce arka tarafı işaret ediyor. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu biliyor.
Ben masaların arasından geçerken çatırtılar daha da artıyor.
Deri yelek giyen bir adam tökezleyerek yanımdan geçiyor, yan tarafını tutuyor ve gömleğinin üzerine kıpkırmızı bir çiçek yayılıyor.
Bana bakıyor ve çıkışa doğru koşmadan önce yüzü soluyor.
Arkada bir daire oluşturan en az altı adam var. Ortadaki her neyse ona saldırırken dirsekleri ve yumrukları havada uçuşuyor.
Biri geriye doğru düşer, kendi boğazını pençeler, yere düşerken gözleri şişer.
Ortadaki kişinin görüntüsünü alıyorum.
Uzun siyah saçları, adamlardan birini üzerinden itmeye çalışırken yüksek at kuyruğundan savruluyor. Kan göğsünü kaplıyor ve yırtık gömleği ince çıplak karnını ortaya çıkarıyor.
Bir yumruk çenesine inip onu yere sermeden önce çikolata gözleri benimkilerle buluşuyor.
O düşerken içimde kaynayan bir öfke kabarıyor.
Her iki elimle birer boyun tutarak, iki adamı kafatasları birleştiğinde içi boş bir çıtırtı çıkaracak kadar sert bir şekilde birbirine yapıştırıyorum.
Mücadelenin içine girip kolumu uzatıyorum ve açık avucumla düşmüş kadını çağırıyorum.
Titreyen eli uzandı ve benimkine dokundu. Ve lanet olsun, sanki yıldırım beni hayata döndürdü.

YEDİ

MILA

PARMAKLARIMIZ BİRBİRİNE DEĞDİĞİNDE İÇİMDEN GEÇEN SARSINTIYI BEKLEMİYORDUM.

Dokun.

Ya da beni yerden kaldırıp iri ve sert bedenine doğru çekerken kullandığı güç.

Beni kendisine yaslariken diğer kolunu savuruyor ve motorculardan birini geriye doğru savuruyor.

Nikolai bir sandalye aldı ve yüzükoyun yatan bedene çarptı, sonra beni dövüşten uzaklaştırdı.

Geniş avuç içi karnıma dayanıyor ve odada ilerlerken beni kalın kalçasına yaslıyor.

Bir tank gibi, düzenli bir şekilde ilerliyor, her yönde savaşıyor.

Bir bira şişesi odanın öbür ucundan doğrudan bana

doğru uçuyor. Şansımı gördüm.

Elimi havaya kaldırarak, kafama çarpmadan önce bardağı yavaşlatıyorum ve gözlerime yıldızlar getirecek kadar sarsılıyorum.

"Tanrım," diyorum, biraz da histeri katarak.

Lanet olsun. Biraz fazla sert vurmuş olabilirim, parmaklarımı vurduğu yerden çektiğimde kan akıyor.

Dizlerimin güçsüzleşmesine izin verirken, güçlü kavrayışı belimin etrafında sıkılaştığında biraz heyecanlanıyorum.

Erkekler sorumluluk almayı sever, bu yüzden ona bir şans vereceğim.

Beni kucağına alıp göğsüne yaslamayı nasıl başardığı ve sonra bizi dışarıya, sıcak gecenin içine nasıl ittiği bir muamma.

Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve kendisiyle yüzleştiriyor. "İyi misin?" Rus aksanı oldukça kalın.

İngilizcemi çok daha uzun süre çalıştım ve kolayca bir Amerikalı gibi konuşabiliyorum.

Şimdi benim şansım.

Yağlı gözyaşlarımı toplayarak kan kabuğu bağlamış yanaklarımdan aşağı dökülmelerine izin verdim. "Kaçmak zorundayım! O adamlar, onlar... onlar... beni tuttular! Kapana kısılmıştım! Lütfen!" Onun kalın kollarına tutundum. "Beni geri götürmelerine izin verme!"

Kendimi ona doğru atarak hıçkırıkların beni sarsmasına izin verdim.

Kıpırdamadan duruyor, geniş avucunun kürek kemiklerimin arasında hafifçe durması dışında hareket etmiyor.

Vites değiştirirken uzun bir nefes veriyor. Arka cebinden telefonunu çıkarıp birine mesaj atıyor, sonra homurdanıyor.

"Bir güvenli evimiz var. Sizi oraya götürebilirim." Sesi çekingen geliyor. Ya da belki de her zaman ciddidir.

Bunu hızlandırmalıyım.

Gömleğine tutunarak ona bakıyorum ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Beni aldıklarında güvenli bir yerdeydim. Boş ver. Beni kurtardığın için teşekkürler, iyi olacağım." Elimden geldiğince korkmuş görünmeye çalışıyorum.

Gözlerimi açarak alt dudağımın titremesine izin verdim.

Umarım kendimi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi görünüyordum. Kara kaşları çatıldı ve çenesi sıkıştı.

"Yaralanmışsın. Seni bir kliniğe götürebilirim."

"Hayır! Beni o canavarlara satan eski sevgilim bir klinikte çalışıyor! Ve kardeşi de polis! Bana bir şey olmaz. Sadece bir süre saklanmam gerekiyor, sonra şehri terk edeceğim." Bence bu yalan seçeneklerin çoğunu ortadan kaldırmalı.

Burnumu çekerek, geri dönmeden önce ondan birkaç adım uzaklaşmaya çalışıyorum. "Kadın sığınma evinin ne tarafta olduğunu biliyor musun?" Başım gerçekten ağrıyor. Parmaklarımın yarayı keşfetmesine izin veriyorum ve irkiliyorum.

Beni izlerken sol gözü seğiriyor. "Hadi gel. Sen nereye gideceğine karar verirken benim evimde temizlenebilirsin."

Dikkatli davranmak zorundayım.

"Yapmak zorunda değilsin. Eve yabancı bir kadın getirsen eminim kız arkadaşın mutlu olmazdı." Başka tarafa bakıyormuş gibi yapıyorum ama yüz ifadesini görmek için gizlice bir bakış atıyorum.

Dosyasında karısının yıllar önce öldüğü yazıyor. Ama yeni biri olabilir.

Nikolai başını sallamadan önce neredeyse belli belirsiz doğrulur. "Sorun değil."

Vay be. Bir engel daha azaldı.

İhtiyacım olan bilgiyi almak için başka taktiklere açık kapı bırakıyor. İşkencenin onun üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum.

Na myod poymayesh bolshe mukh, chem na uksus. *Bal ile sirkedden daha çok sinek yakalarsın.*

"Tamam. Sadece daha fazla pisliğin ortasında kalmak istemiyorum." Kanımı yırtık pantolonuma sürüyorum.

Lanet olsun. Bu adamlar gerçekten de birkaç sert darbe aldılar. Acı çökmeye başladı.

Dirseğimi sıkıca tutması ilk başta beni ürkütüyor. Ama bana yardım edişinde rahatlatıcı bir şey var.

Nazik ama açık sözlü. Ve kendini ne kadar uzak tutması gerektiğinin bilincinde gibi görünüyor, ancak yine de faydalı.

Bu kadar centilmen olmasından nefret ediyorum. Eğer tam bir tazi olsaydı, bu iş daha kolay olurdu.

Kardeşimin hayatının saati işliyor.

"Teşekkür ederim. Beni kurtarmak zorunda değildin." Hareketlerimi yavaşlatarak Hellcat'inin ön koltuğuna kayarken birkaç inilti çıkardım.

Elini kayıtsızca sallıyor. "O haşereler orada hiç bulunmamalıydı."

Tyler, Nikolai'nin patronu Mikhail'in o barı uyguladığını bildiği için onları oraya götürmeme yardım etti.

Tyler için Vegas'taki oyuncular hakkında bilgi edinmeye çalışmak sinir bozucu. Nereye dönse bir tür siber duvarın sorgularını engellediğini söyledi.

Hackleme konusunda Tyler'dan daha iyi olan birinden korunuyor gibiler.

Ama bu imkansız. Gördüklerimin en iyisi.
Kuzenim olduğu ve benim tarafımda olduğu için şanslıyım.

Yıllardır yenilmez bir takım olduk. Umalım da bu seri devam etsin.

Nikolai biz arabadayken bir telefon görüşmesi yapıyor. Sürekli Rusça konuşuyor.

"Lara? Elena'yı alıp evine götürmeni istiyorum." Durakladı ve bana baktı. "Evet, şimdi." Bağlantıyı sonlandırıyor ve ön camdan dışarı bakmadan önce telefonunu orta konsola fırlatıyor.

Onu anlayabildiğimi bilemezdi. Elena kim?

Lara kim?

Kadını yok sanıyordum?

"Adın ne senin?" Bana bakmıyor.

"Melissa." Son birkaç gündür pratik yapıyorum, bu yüzden dilimden kolayca dökülüyor. Rus kökenli olmama rağmen, ailem ölmeden önce Kaliforniya'da Amerikan aksanını kolayca benimseyecek kadar uzun süre yaşadım.

Tyler her şeyi internete serpiştirmiş, belki biri kontrol eder diye.

Ki öyle olacak. İnsanlar durum tespiti yapmadan sahip oldukları gücü elde edemezler.

Umarım Tyler'ın çabaları ellerinde her kim varsa ona karşı etkili olur.

"Ben Nikolai. O adamlar seni nereden aldı?" Yavaşlıyor ve İspanyol tarzı küçük bir evin önünde biten uzun bir araba yoluna sapıyor.

Bu kısmı prova ettim. "Ailem öldükten sonra ülkeyi baştan başa arabayla geçiyordum. Biri beni Interstate Eighty'deki dinlenme tesislerinden birine götürdü. Sanırım aylar oldu." Gözyaşlarımın sesimi bozmasına izin verdim ve iyi bir önlem için burnumu çektim.

Yalnız olduğuma inanması için ona ihtiyacım var.

Telefonunu kapıp kapısından çıkmadan önce homurdanıyor. Elim kapının koluna dolanırken benimki uçarak açılıyor.

"İşte." Avucunu uzatıyor.

Tenim onunkine değdiğinde kolumda bir kıvılcım daha çakıyor.

Vücudumun içini nasıl bu kadar sıcak hissettirebilir?

Lanet olsun. Canımın yanması gerekiyordu.

Ağırlığımı yaralı bacağıma verirken bir çığlık attım.

Sadece bir sıyrık, ama onu kullanacağım.

"Özür dilerim. Ben iyiyim." Elini iter gibi yapmak mavi gözlerinde bir şefkat parıltısı yaratıyor.

Çenesini düzeltiyor ve beni kucaklamadan önce eğiliyor.

Sanki granit bir heykel tarafından evine taşınıyorum.

"Yürüyebiliyorum," diye ciyaklıyorum.

"Biliyorum," diye homurdanıyor.

Ağır çelik bir güvenlik kapısını iterek geçtikten sonra beni nazıkçe pelüş bir kanepeye yatırdı. "Kal."

Sanki bir köpekle konuşuyormuş gibi duygusuzca emrediyor. Ama itaat ediyorum, etrafa bakmak için bir an ayırıyorum.

Elimizde pek bir şey yok. Bekar olmalı. Duvarlarda hiçbir şey yok, sadece bir kanepe, bir masa ve televizyon var. Mutfağı işaret eden bir tezgahın kenarını ve kaybolduğu koridoru görebiliyorum.

Çok geçmeden ağır bir travma kiti getirir.

"Doktor musunuz?" Onun hakkında hiçbir şey bilmemem gerekiyor. "Ya da belki sadece sakatlanmaya meyilli?" Ona gülümsemem yüz ifadesinde herhangi bir değişikliğe yol açmadı.

Kafasını kesmesi için birini bulmalıyım. Bunu yaparken çok tatlı bir sırıtışı vardı.

Sehpanın üzerine oturuyor ve metodik bir şekilde malzemeleri çıkarmaya başlıyor. Bu adam tıbbi eldivenlerini takarken robot gibi.

"Kolunu uzat." Mavi avucu sabırla uzanıyor.

Koluma alkol sürmeye başlayana kadar kolumu incittiğimi fark etmiyorum bile. Kahretsin, gözlerimi yaşartacak kadar kötü acıyor.

İhtiyacım olan şey buydu, bir hatırlatma.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Sesimin titremesine izin verdim.

Ağlıyor olmalıydım. Eğer bu işe yaramazsa, Daniil bunun bedelini ödeyecek.

Bunu düşünürken göğsüm ağrıyor, bunu daha inandırıcı kılmak için ihtiyacım olan acıyı ödünç veriyorum.

Nikolai'nin dudakları geriliyor ama cevap vermiyor. Kolumu bembeyaz bir bandajla sardıktan sonra bana eğilmemi işaret ediyor.

"Dikiş atılabilir," diye homurdandı. "İstersen zımbalayabilirim?"

Garip bir şekilde onun kararına güveniyorum.

"Um, emin misin? A c ı t a c a k m ı ?" Acıyacağını biliyorum ama maskaralığa devam etmek zorundayım.

Başını sallıyor, sonra küçük aleti almak için çantasına uzanıyor.

Saçımın tepesini çekiştirerek birkaç tutamı hareket ettiriyor ve art arda iki kez tıklıyor.

Tamam, biraz ısıyor ama o kadar hızlı yaptı ki, fark edilmiyor bile.

Dar tişörtünün altında köprücük kemiklerinin genişliğine dikkat etmekle meşgulüm. Kumaşın belirgin göğüs kaslarını ve karın kaslarını nasıl sardığına.

Onu baştan çıkarmak için çok mu erken?

O yaramı incelerken elimi onun kaslı kalçasına bırakıyorum. Gözlerim kot pantolonundaki şişkinliğe takılıyor.

Belki de o kadar büyük bir proje için hazır değilim.

SEKİZ

NIKOLAI

"TAMAMDIR. KORIDORUN SONUNDA BİR BANYO VAR, TEMİZLEYEBİLİRSİN. içeri. Giyecek bir şeyler getireyim." Bacağımyı kaydırıyorum, böylece artık bana asılmıyor.

Avuç içi kalçamda hem ateş hem de buz gibi, bu yüzden geri çekilmek en iyisi.

Onu gördüğüm andan itibaren göğsümde ona yardım etmem gerektiğini söyleyen bir şey vardı.

Ama şimdi ne olacak?

Kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonumu çıkarıp kız kardeşime mesaj attım.

Bana fazladan kıyafet lazım.

Tamam. Alışveriş merkezinin nerede olduğunu biliyorsun.

Ben: Hayır, kadın kıyafetleri.

Lara: Yine...

Ben: Kent'teki güvenli evdeyim. Burada Azrailler tarafından dövülen bir kadın var, ona yardım ediyorum.

Lara: Kelimeleri kullandığında ne kadar güzel olduğunu

görüyor musun? Kaç numara? Ben:

Bilmiyorum. Benden daha küçük.

Mikhail dışında dünyadaki diğer tüm insanlar da öyle. Tamam, ne bulabileceğime bakacağım.

"Nikolai?" Melissa'nın sesi dikkatimi ekranımdan uzaklaştırıyor.

Sikeyim.

Tişörtü ıslak, sanki durulamış gibi ve vücuduna yapışıyor, meme uçları sütyensiz ıslak kumaştan dışarı fırlıyor.

Taze bir havluyla başını şefkatle kuruluyor, ikinci bir havluyu da beline sarıyor.

Pantolon yok.

Tek yapabildiğim homurdanmak.

"Sanırım bacağымda zımba şeyine ihtiyacım var." Dönerek, havlu kumaşın arasından kalçasının çıplak tenini ortaya çıkarıyor.

Dizinin hemen üstünde üç santimlik bir yarık var ve bu yarıktan yavaş yavaş beyazın içine kıpkırmızı bir leke sızıyor.

Yeni bir çift eldiven çıkarıp takıyorum ve el sallayarak kanepeye dönüyorum.

Yüzüstü yatıyor ve daha iyi görebilmem için havluyu kaldırarak dönüyor.

Antiseptiğı sıktığımda neredeyse hiç irkilmedi. Zımbayı dört kez hızlıca çektim ve kesiğı kapattım.

Bandaj örtüsünü düzeltirken, elim hâlâ bacağının üzerindeyken koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ona dokunmaktan zevk almam hoşuma gitmiyor.

Boğazımı temizleyerek eldivenleri çıkardım ve çöp parçalarını topladım, onu hala kanepeye yayılmış halde bıraktım.

Çöp kutusunu bulmak için mutfığa yeterince hızlı giremiyorum. Kendini buradan daha güvende hissedeceği bir yer olmalı.

Keşke içimde hayır diyen bir parça olmasaydı.

Tatlı, ürkek ve korkmuş görünüyor. Ben onun için yanlış kişiyim, onu kırabilirim.

Ama şimdilik onu güvende tutacağım.

Kapının çalınmasıyla irkilir ve korkmuş bir geyik gibi banyoya doğru koşmaya başlar.

Yaşadığım bu dünya onun için çok fazla.

Lara kolları üç spor çantasıyla dolu halde yanımdan geçip gidiyor. Uzun sarı saçları sıkı bir örgüyle arkaya toplanmıştı, bu yüzden yatmaya yakın olmadığını biliyordum.

Yalnız olduğunu görünce rahatladım. Elena'yı getirecek diye endişelenmişim. Daha kötüsü Alexei ya da Mikhail olabilirdi.

Önce Melissa'nın ne bildiğini görmeliyim. Sonra kardeşimi getireceğim.

"Nerede o?" Lara çantaları kanepenin yanına, yere bırakır. Travma kitini işaret ediyor. "Yaşayacak mı yoksa doktoru çağırmamız mı gerekecek?"

Başımı sallayarak verdiğim cevap Melissa'nın koridordan yavaşça yaklaşmasıyla kesiliyor.

Birkaç dakika önce daha yüksekte olan havlu belinin altına yerleşti ve gömleği artık kuru ve onu gizlice örtüyor.

Islak görünüm benim yararına mıydı?

Şikayet etmiyorum.

"Merhaba." Melissa utangaç bir adım atıyor, geniş gözleri Lara ve benim aramda gidip geliyor.

Kız kardeşim kollarını açmış ona doğru yürüyor. "Merhaba! Nikolai bana bugün zor zamanlar geçirdiğini söyledi. Sana birkaç giysi getirdim." Lara onu kendine doğru çekip sarılırken Melissa'nın panik içindeki bakışları omzunun üzerinden beni buluyor.

"Ben Lara. Sanırım uyacaklardır. Her ihtimale karşı sana birkaç malzeme de getirdim." Lara bir adım geri çekilir, Melissa'yı kollarından tutar ve ona yumuşak bir gülümseme verir.

"Teşekkür ederim." Melissa rahatsız görünüyor ve kanepenin ucuna kıvrılmak için geri çekiliyor. Önce bana, sonra Lara'ya bakmaya devam ediyor.

Sanırım kız kardeşim bunu anlıyor ve bana dönüyor. Mutlu bakışını tekrar takınmadan önce kaşlarını çatarak başını hafifçe sallıyor.

Hmm. Lara bir şeyler hissediyor, ama ne?

"Ben gitsem iyi olacak. Burada Nikolai ile güvendesin." Lara geldiği gibi hızla çıktı, ama kapıdan çıkarken bana bir kez daha sertçe baktı.

Ne gördü?

DOKUZ

MILA

O DA KIMDI? NIKOLAI RASTGELE BİR KADIN GETİRİYOR.

Gecenin bir yarısı benim için bir şeyler bırakan biri mi? Beni tanımadan mı?

Neden?

Peki, kız onun için ne ifade ediyor?

Bu kesinlikle işleri karmaşıklştırıyor.

"İyi birine benziyor mu?" Bacaklarımı minderin üzerinde altıma sokuyorum ve yavaşça bazı kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum.

En azından uyacak gibi görünüyorlar. B e n d e n biraz daha uzun ama taytlar esnek.

Nikolai homurdanıyor.

Başka kelime bilip bilmediğini merak etmeye başlıyorum. Ben banyoya dönerken mavi gözleri beni takip ediyor.

Aynada kendime bakarken planlarımı sorgulamaya başladım. Onu baştan çıkarmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Yani, bana bir bak.

Yırtık tişörtümü çıkarıp göğüslerimi kaldırıyorum ve yansımadan kontrol ediyorum. Bunlarla kim ilgilenmez ki?

İçimi çekiyorum ve başıma yeni bir tişört geçiriyorum. Pantolon, içinde uyuyabilmem için yeterince iyi oturuyor.

Sıcak da hissettiriyor. Bu iyi bir şey, çünkü muhtemelen yatakta yalnız olacağım.

Kahretsin.

Bir gün daha geçmesi, kardeşimden bir vücut parçasının daha kopması anlamına gelebilirdi.

Belki de sempati yolunu tekrar denemeliyim.

Koridora çıktığımda neredeyse Nikolai'nin göğsünün tuğla duvarına çarpacaktım.

"Bu odayı alabilirsin." Işığı yaktı ve beyaz yorganlı, sade, orta boy bir yatak ortaya çıktı.

Duvarlar bir otelden daha çıplak.

Çantaları diğer tek mobilya olan dört çekmeceli basit bir şifonyerin yanına, yere bırakıyor.

"Tamam." Kaybolup kapıyı arkasından kapattığında daha içeri adımımı atmamıştım bile.

Bu adamın nesi var?

Sanırım yatma vakti

geldi.

Beni yatırmayı bile teklif etmedi.

Kahve kokusu mu alıyorum?

Bir iniltiyle sert, ağartılmış çarşafların arasından sıyrılıyorum. Dün geceki kavga beni yakalamıştı.

Ebeveyn banyosuna doğru ilerlerken eklemlerim isyan ediyor.

En azından Lara'nın getirdiği çantada güzel saç ürünleri var. Beni neredeyse insan gibi hissettiriyorlar.

Kahretsin. Başka bir gün.

Daniil'i düşünmek beni hasta ediyor. Nikolai'ye elmasların yerini söyletmenin bir yolunu bulmalıyım.

Ama o taştan yapılmış. Onu nasıl zorlayabilirim?

Ben dışarı çıktığımda mermer adam oturma odasındaki kanepede oturuyordu.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Bunu nasıl harekete geçireceğimi bilmiyorum. Önce kahve.

"Azraillerin seni nerede tuttuğunu bilmem gerekiyor." Telefonundaki bir düğmeye basar ve karşısındaki büyük televizyonda Las Vegas'ın bir haritası belirir.

Sanırım harekete geçmeye hazır.

Tyler ve ben günler önce tüm detayların üzerinden geçtik. Tek yapmam gereken rolümü oynamak.

Buharlı fincana üfleyerek en uca kıvrılıyorum, bunu yaparken topallama ve yüz buruşturma gösterisi yapıyorum.

"Bilmiyorum, her şey bulanıktı. Penceresiz karanlık bir oda hatırlıyorum. Beni birkaç gün orada tuttular." Tırnaklarımı avucuma batırmak ihtiyacım olan gözyaşlarını getiriyor.

"O adam-" İlk hıçkırık içimi titretirken sesim titriyor. "-Knox. Berbat biri."

Adı dosyadaydı. En son görüşmemizde Kirill'in de ondan bahsettiğini biliyorum.

O benim günah keçim olacak. Kirill bana Knox ve Nikolai arasında husumet olduğunu söyledi.

Nikolai'nin çenesi gerilir.

"Beni arayacağını biliyorum." Sıcak damlacıklar çenemden bacağıma düşüyor. "Lütfen beni bulmasına izin verme."

Yüzümü bej yastığa saklıyorum ve ağlamayı hızlandırıyorum. Bu işe yarasa iyi olur, utanç verici.

Dondurucunun kapısının açıldığını duymadan önce minderler kayıyor.

"İşte." Derin sesi kısa bir mesafeden geliyor. Ona bakarken gözlerim kaşınıyor.

Dondurma mı?

"Teşekkür ederim." Bardağı ve kaşığı alıyorum. "Neden?"

Tekrar oturmadan önce omuz silkiyor. "Çikolata yerken üzülmemin zor olduğunu duymuştum." Kafasını sallamadan önce arkamdaki duvarda bir noktaya uzaktan bakıyor. "Sadece sana daha fazla soru sorarken dikkatini dağıtmaya yardımcı olacağını düşündüm."

Nikolay'ın kara kaşları çatılır ve dudakları incelir. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Knox'u tanıyorum, o bir pislik."

İri yumruğunu sıktıktan sonra aşağı bakıyor ve avucunu bacağının üzerinde düzleştiriyor.

Bir tepki aldım. Bu da bir başlangıç.

Bir hıçkırık daha bıraktım. "O bir canavar!"

Daha fazla gözyaşı. Bu işe yarıyor gibi görünüyor.

Nikolai uzandı ve elini omzuma koydu. İşte böyle.

Şansımı deniyorum ve dönüp yüzümü göğsüne gömüyorum. "Çok korkmuştum! Bana yapacağı her şeyi anlattı. Eğer sen gelmeseydin... Nasıl kaçırdım bilmiyorum." Uzun bir feryat daha ve kollarımı beline doladım, gömleğinin içinden ıslanırken ona yapıştım.

Hakkını yemeyelim, ben daha fazla ağlayamayana ve dondurmanın buğusu dizinde ıslak bir daire oluşturana kadar bana sarılıyor.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum ve yanaklarımı siliyorum.

Kolu hareket etmiyor ama çekip de almıyor.

"Güvende olduğunuzdan emin olacağım. Kalabileceğiniz başka yerlere de erişimim var-"

"Onlara güveniyor musun?"

Sözünü kestim. "Kime?"

"Oraları izleyen insanlar mı?" Onu yakından izliyorum. İçinde bir şüphe titreşimi olup olmadığını görmek istiyorum.

Kahretsin, o bir heykel.

"Çoğu." Sonunda uzun bir nefes vererek rahatlıyor.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum. Ama onları tanımıyorum." Yastığı karnıma sarıyorum ve yarısı erimiş çikolatalı gevrek kabını açıyorum.

O haklı. Bu daha güzel. Ve lezzetli.

"Yine de nerede olduğunu bilmem gerek." Elinin sıcaklığını sırtımdan çekip televizyonu işaret ediyor. "Onu ne kadar çabuk bulabilirsem, o kadar çabuk güvende olursun."

Ve umarım elmasları ortaya çıkarması için onunla ne kadar çabuk konuşabilirsem.

"İşte." Knox'un olduğunu bildiğim son yeri gösterdim. Strip'ten uzakta, kenar mahallelere yakın bir depo.

"Mükemmel. Birinin sizi kontrol etmesini sağlayacağım." Ayağa kalkar ve haritayı ekrandan kaldırır.

"Bekle, gidiyor musun?" Çılgınca bir sesin sesimi çatlatmasına izin verdim.

"Sadece kısa bir süre için. Topu harekete geçirmeliyim. Buzdolabında yiyecek var." Ayrılmadan önce ağır aksanıyla 'R' harfini yuvarlıyor.

Lanet olsun.

ON

NIKOLAI

KUMARHANESİNE GİTTİĞİMDE MIKHAIL SÜTİNDEYDİ.

Genelde ofisinde olur ama ben onu erkenden çalışırken yakalıyorum.

"Güvenilir olduğuna emin misin?" Bacak presini homurdanarak tekrarlıyor ve ağırlıkların yere düşerken çınlamasına izin veriyor.

Sadece biz varken bile kar maskesini takmasından duyduğum rahatsızlığı aştım.

Yıllar bu yeniliği ortadan kaldırdı.

"Sanırım öyle. Lara bu kadında görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair tuhaf bir his olduğunu söyledi. Ama şimdilik verdiği bilgiler sağlam görünüyor. Enzo'ya kameralarıyla yeri kontrol ettirdim. Çok fazla hareketlilik olduğunu söyledi." Bu adamın aynı anda her yeri görebilmesi inanılmaz.

Bizim tarafımızda olmasına sevindim.

Mikhail bench press için uzanırken çıplak göğsündeki dövmeler dalgalanıyor. "Madem buradasın, beni fark et."

Başına yaklaşıyorum. Neden sorma zahmetine girdiğini bilmiyorum, bunu ve daha fazlasını kolayca kaldırabileceğini biliyorum.

"Tarama yapmaya başlamak için kaç adama ihtiyacınız var?" Eğilme çubuğunu kaldırırken homurdanıyor.

"Ben mi?" Ben ayrılırken Melissa'nın yüzündeki korkulu ifadeden kurtulamadım. Uzun süreliğine gitmem için yeterince rahat görünmüyordu.

Mikhail ağırlıkları sehpanın üzerine bırakıyor ve ayağa kalkarak bana doğru dönüyor. "Ne oluyor lan? Evet, sen. Sikinle mi düşünüyorsun? Bizim bir

Düşmanımıza karşı üstünlük sağlayacağız, bekleyemeyiz." Bana bakarken koyu renk gözleri kısılıyor.

Zihnim, onunla ilgilenirken avucumun altındaki pürüzsüz kalçasının hissine atlıyor.

"Öyle bir şey değil. Dün gece çok kötü dayak yedi. Sadece yalnız kalmaktan korkuyor." Başımı sallıyorum, elime bir çift ağırlık alıyorum ve alışkanlıktan dolayı bukleler yapmaya başlıyorum.

Mikhail tekrar uzanıp rutinine devam etmeden önce uzun bir süre bana ters ters bakıyor. "Bu işte senin aklına ihtiyacım var kardeşim. Jax daha yeni normalleşmeye başladı. Alexei ise, yani Alexei. Onlara rehberlik etmen için sana güveniyorum." Barı havaya kaldırırken kollarındaki damarlar dışarı fırlıyor. "Knox'u bulmamız gerek. O bizi Kirill'e götürecekt. Ve o zaman babamızın bize nasıl ulaştığını öğreneceğiz."

Her esnemedede pazılarım yanıyor. Bu iyi bir acı. Dün gece Melissa'nın göğüs uçlarına yapışan ıslak tişörtü aklımdan çıkarıyor.

Kahretsin. Belki de beni geri çeken tek şey gözlerindeki korku değildir.

O benim için çok kırılgan. Tatlı ve masum. Onu kendi dünyamla mahvetmeyi düşünmemeliyim bile.

Onu güvende tutmak ve ait olduğu yere geri götürmek benim odak noktam.

Mikhail barfiks kafesine doğru ilerliyor ve hızlı bir şekilde art arda barfiks çekmeye başlıyor.

Otuzdan sonra mindere düşer ve ellerini birbirine vurur. "Tamam. Gündüzleri çalışabilirsin. Jax'i bir süreliğine Alexei ile gecelere ayarlayacağım." Kalın parmağıyla tehditkâr bir şekilde beni işaret ediyor. "Tehlikeli olabilir. Dikkatli ol."

ON BİR

MILA

ÜÇ GÜNDÜR BENİ BURADA, BU SIKICI, YAVAN
tek başına.

Kendimi ne ona ne de elmaslara Sibirya'nın buzlu ormanlarında
olduğumdan daha yakın hissediyorum.

Nikolai bir buz devi, beni uzak tutuyor. Neredeyse hataya varacak kadar
kibar ve bu beni deli ediyor.

Kısmen, çünkü onun güvenini kazanmam gerekiyor. Ama aynı zamanda
bir boğa gibi yapılı ve bu yolculuğun ne kadar eğlenceli olacağını merak
etmeye başladım.

Ağlamaktan bıktım. Bu yüzden dün gece ondan yemek yapmayı
denemek için bana birkaç yiyecek alıp alamayacağını sordum.

Birisi, bir erkeğin kalbine giden en hızlı yolun midesinden geçtiğini
söylemiş.

Bunun doğru olmadığını biliyorum. İkinci ve üçüncü kaburga
arasında. Hmm, sanırım zehirlenme de oldukça kısa sürebilir.

Nikolai hava kararana kadar dönmeyecek, o yüzden Tyler'la iletişime
geçme şansım var.

Ayakkabımın içine sakladığım takip cihazı onu yerime yönlendirdi,
böylece ikimizin de önceden kararlaştırdığı noktaya bir hücre yerleştirebildi.

Ön kapıdan on adım dışarı çık, sonra sola dön. Üç adım s o n r a orada
bir taş olacaktı.

Tam planladığımız gibi.

İçi boş olan plastik peyzaj aksesuarlarından biri. Telefonu saklamak için mükemmel bir yer.

Bu sefer şarj kablosunu hatırladı.

Kaçmaya çalışırken şarjım bittiğinde bu neredeyse Moskova'da bir ayağıma mal oluyordu.

Zar zor açıyor.

"Daniil hakkında başka bir şey duydun mu?" O cevap vermeden ben ağzımdan kaçırıyorum. Tyler uzun bir iç geçirdi. "Evet. Diğer serçe parmağını da kaybetti."

Midem bulanıyor.

"Ama." Hemen ekliyor. "Başka bir şey yok. Onlara görevi tamamlamanı mı yoksa acele ettiğin için işi berbat etmeni mi istediklerini sordum. Sanırım anladılar."

Bu küçük bir rahatlama.

"Güzel. Umarım bu biraz zaman kazandırır. Bu işaret dağ gibi. Ona ulaşmak için kaşıkla yontuyorum."

Tyler kıkırdar. "Bu nasıl mümkün olabilir? Çoğu erkeğin bu şansa balıklama atlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Nikolai 'çoğu erkek' değil. İnsan olduğundan bile emin değilim." Belki de onu sarhoş etmeliyim.

"O zaman planın ne?" Tyler dürtüyor.

"Stroganoff yapacağım." Bu benim ilk denemem olacak. Televizyonda izlediğim bir yemek programında çok kolay görünüyordu.

Tyler inliyor. "Onu öldürmeyeceğini sanıyordum?"

"Ha. Ha. Komik. Yarın seni ararım." Aramayı sonlandırıyorum ve evde telefonu saklayabileceğim bir yer buluyorum.

Buranın güvenli bir ev olduğuna karar verdim.

Burada hiç kişisel eşya yok. Nikolai'nin ilk gün getirdiği bir spor çantası bile var ve onunla yaşıyor.

Onun hakkında nasıl bir şey öğrenebilirim ki?

Erişteyi pişirip sosu kaynatmaya başladığımda mutfak savaş alanına dönüyor.

İnsanlar bunu her gün mü yapıyor? Bu bir felaket.

"Güzel kokuyor." Nikolai kapıdan girerken duraksıyor ve çantasını kanepenin üzerine atıyor.

İçinde bir tabanca var.

Dün gördüm.

"Yeni bir tarif deniyorum." Daha çok *tek* tarifim gibi. Düşündüğüm kadar kolay değilmiş. Karıştırdığımda makarna çok pişmiş oluyor. Kahretsin. Belki fark etmez?

Servis etmek için süslü tabaklar yok, sadece dolapta bulduğum birkaç kağıt tabak var.

Bunun sadece bir kaza evi olduğuna dair başka bir işaret. Bir süsleme ve geniş bir gülümsemeyle, çürük tabağı onun önüne kaydırıyorum, sonra kendi porsiyonumla karşı sandalyeye geçiyorum. İlk ısırığı alırken yüzü ifadesizdir. Yutmadan önce uzun bir yudum su içmek için çiğnemeye ara veriyor. "Eee?" Merak ediyorum. Çatalımı alıp dudaklarımın önünde tutarken bir yandan da onu izliyorum.

"Bu çok iyi-" Bir yudum daha alıyor. "-deneme." Mavi gözlerinin kenarları kırışıyor ve bardağın tamamını bitiriyor.

Bu ne anlama geliyor?

Baştan çıkarıcı bir şekilde dilimi çıkardım ve iplerden birini ağzıma çektim, ardından da et parçasını.

Oh, lanet olsun.

Çok fazla tuz var.

Sanki boğazım kapanıyor. Zorlayamıyorum, o yüzden tabağıma geri tükürüyorum.

Nikolai gülüyor. Derin, içten, odayı dolduran bir ses. Ben de ona katılıyorum. Olabilir. Yemekler berbat.

"Özür dilerim. Televizyonda güzel görünüyordu." Kıkırdamalarım azalırken gözyaşlarımı siliyorum.

"Görünüş aldatıcı olabilir." Dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin izini taşıyan bakışlarıyla beni iğneliyor.

Belki biraz ilerleme kaydediyorumdur?

Telefonu çalar ve o anı mahveder.

"Evet. Evet." Rusçaya kayıyor. "Knox olduğundan eminler mi? Alexei cevap vermiyorsa Lara'yı ara. Hayır, gidip onu alacağım. Onu aldıktan sonra yemek için durmam gerek." Bana baktı.

Muhtemelen onu anlayabildiğimi bilmiyordur. Benden sakladığını düşünmesi için yüzümde aynı aptal sırtışı tutmaya çalışıyorum.

Evet, biliyorum, yemek yapamam.

Aptal elmaslar olmasaydı, ben de olmazdım.

"Bu gece dışarı çıkmam gerekiyor." İngilizceye geri dönüyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalışıyorum. "Stroganoff olmadığı için üzgünüm. Buzlukta onun yerine yapabileceğim donmuş pizza var mı?" Çoktan kalktım ve iğrenç yemeği temizliyorum.

Bu iğrenç şeyi yiyen biri tuz zehirlenmesinden ölür.

Belki de Tyler haklıydı ve ben farkında olmadan onu zehirlemeye çalışıyordum?

Bilinçaltım tam bir sürtük.

Başını sallıyor, sonra parmaklarını kısa saçlarında gezdiriyor. "İyi olacak mısın?"

Kahretsin.

Dudağımı gözlerimi yaşartacak kadar sert ısıırıyorum ve başımı sallamadan önce bir kısmının dökülmesine izin veriyorum.

Bana bakarken kaşları çatılıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Çantasını alarak kapıya doğru yürür ama durur. "Yemek yapmaya çalıştığın için minnettarım. Bu geceden sonra özgür olman için yeterince güvenli olacak."

Pencereden izlerken, odama doğru koşmadan önce garaj yolundan çıkmasını bekliyorum.

Sikeyim.

"Sorun nedir?" Tyler bağlantı kurulur kurulmaz sorar.

"Knox'a oradan defolup gitmesini söylemelisin." Onun hakkında öğrendiklerime göre, Azraillerin başının gerçekten de ortadan kaldırılması gerekiyor.

Ama henüz değil.

Eğer o ölürse, Nikolai ile burada kalmak için bir nedenim kalmaz. Ve bu gece kaydettiğim ilerlemenin ilk işaretiydi.

Yaklaştığımı biliyorum.

"Kirill'e ulaşip bunu iletmesini sağlayacağım." Tyler arka planda yazıyor. "Ev hayatının tadını çıkarıyor olmalısın?"

"Kıçımı öp."

Tyler gülüyor. "Karanlık tarafa geçmediğini duyduğuma sevindim."

"Çok fazla temizlik gerekiyor." Kan lekesini nasıl çıkaracağımı biliyorum. Ama pizza sosu neden kalıcı bir iz bırakıyor?

Benden daha sabırlı biri için. "Yemek

iyi geçti mi?" diye kıs kıs gülüyor.

"Uzaklara çağrıldı. Bu gece Knox'a doğru gidiyorlar. Bu yüzden seninle konuşuyorum."

"Tabii. Yemeğe ne yaptın?" Sözlerinden alaycılık damlıyor.

Her şeyi berbat ettiğimi kabul etmeden önce ölüm döşegine yatacağım.
"Harika gitti, teşekkürler. Daha fazlası için yalvarıyordu."

Daha fazla su için.

"Uh huh. Pekâlâ. G ü v e n d e kalın." Güvenli hattan bir klik sesiyle
t e l e f o n u kapatır.

Pislik. Belki bu beladan kurtulduğumuzda ona yemek yaparım.

ON İKİ

NIKOLAI

ÇOK YAKLAŞMIŞTIK AMA KNOX PARMAKLARIMIZIN ARASINDAN KAYIP GİTTİ.

Lanet purosu hâlâ kül tablasında tütüyordu.

"Sanki geleceğimizi biliyor gibiydi." Alexei yolcu koltuğuna yığıldı.

Ona homurdanarak onay

veriyorum. Bu sinir bozucu.

Telefonum bir mesajla çalışıyor. Belki de Enzo yeni bir ipucu getirmiştir?

Sabah Elena'yı almanı istiyorum.

Ben: Yapamam. Melissa'yı

izliyorum.

Benim de sana ihtiyacım

var.

Ben: k

Kahretsin.

Kız kardeşimi seviyorum ama hayatında bazı zamanlar sebepsiz yere yeryüzünden kaybolduğu oluyor.

Bunu sorgulamamayı uzun zaman önce öğrendim. Yine de beni zor durumda bırakıyor.

"Seni evine bırakıyorum." Hızlı bir sola dönüş yaparken, lastikler cıvıldıyor ve ikimiz de güçle eğiliyoruz.

"O kıza dönmek için acelen mi var?" Ben arabayı düzeltirken Alexei kendini kapıdan uzaklaştırıyor.

"Enzo'yu arayıp onu temize çıkarmam lazım. Lara kaçıyor." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Cevap vermediğinde ne yaptığını sadece tahmin edebilirim.

Sorularımızdan ve bizden kaçmayı öğrenecek kadar uzun süredir Mikhail ve benim etrafımda.

Alexei'nin yüzü soluyor. "Bunu yaptığında endişeleniyorum."

Onun da kaybolduğunu gördüğünü unutmuşum. Sanki bir görevde başarısız olmuş gibi bunu hep kişisel olarak ele alıyor.

Dışarı çıktığında omuzları sarkıyor.

Duygularını koluna takmamalı. Enzo ikinci zil sesinde telefonu açıyor.

"Nikolai. Senin için ne yapabilirim?" Adımı söylerken farklı bir tonu var.

Bazen köklerini merak ediyorum.

"Benimle kalan kızın geçmişini araştırmam gerekiyor. Melissa Perkins." Yakında onu kızım ile tanıştırebilirim.

Geçmişinde bir şey varsa, bu olmadan önce bilmek istiyorum.

Onun ucundan bazı tıklama sesleri geliyor. "Temiz görünüyor ama gece boyunca derin bir tarama yapabilirim. Sabah size haber veririm."

"Tamam." Telefonu kapattıktan sonra ortaya bırakıyorum. Araf olmak için zor bir yer. Bilmemekten nefret ediyorum.

Güvenli eve girdiğimde yemek kokusu ağzımı sulandırıyor. Alexei ile yediğim hamburgerin etkisi saatler önce geçmişti.

"Merhaba!" Melissa yüzünde geniş bir gülümsemeyle tezgâhın etrafından dolanıyor.

Dar siyah atleti kıvrımlarını sarıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakacak kadar düşük kesilmiş.

Bakmamak elde değil.

"Yeni bir tarif denedim-"

Durduramadan bir inilti kaçıyor içimden.

"Komik. Önce ben tadına baktım. Köfte ve patates püresi." Mutfığa geri dönmeden önce ellerini kaldırıp omuzlarını silkiyor.

İki tabağı dengeleyerek her birimizin önüne birer tane bırakıyor.

Umarım bu yenilebilir.

Belirsiz bir ısırık alıp, o beni izlerken ona bakmamaya çalışıyorum.

Tamam, korkunç değil.

Biraz yavan ama iyi.

"Bu çok daha iyi." Küçük bir miktarla.

En azından yutkunurken boğazımın kapandığını hissetmiyorum.

"Oh güzel!" İzlediği yemek programlarıyla ilgili boş bir sohbete dalıyor.

Dinlemeye çalışıyorum ama kendimi o konuşurken ağzının hareketlerini izlerken buluyorum.

Söylediği hiçbir şey ilgimi çekmiyor ama dudaklarının kelimeleri şekillendirmesini izlemek hoşuma gidiyor.

"Kulağa lezzetli geliyor mu?" Lokmayı dişlerinden almadan önce çatalını sallıyor.

"Ne?" Soruyu kaçırdım.

"Krep mi?" Kendini tekrarlarken kaşları kalkıyor.

"Elbette. Onları sevdim." Yine de onun coşkusunu anladığımdan emin değilim. Sanki sıradan şeyler için heyecanlanmaya çalışıyor gibi.

Dışarıdaki insanlar böyle mi yapıyor? Pişirmeyi mi düşünürler?

Kulağa sıkıcı geliyor.

ON ÜÇ

MILA

ERKEN KALKIP YEMEK YAPMAYA BAŞLIYORUM.

Lanet olsun, varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyorum. Kim krep için heyecanlanır ki?

Hepsi harika ama günün en önemli olayı bu mu olmalı? Anlamıyorum.

Nikolay odasından çıktığında tava ısınmakta ve hamur karıştırılmaktadır.

Dar beyaz atleti ve gri eşofman altıyla tezgâha yaslanıyor. Telefonunda gezinirken içinden büyük bir şey çıkıyor.

"Kahvaltıdan sonra gidiyoruz." Konuşurken başını kaldırıp bana bakmıyor.

Sorun değil. Bu sadece kasıklarına daha fazla bakabileceğim anlamına geliyor. Orada ne saklıyor? Rakun büyüklüğünde. Bekle. Gidiyor musun?

"Nereye gidiyoruz?" Masumca sormaya çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor. Beni uzaklara mı götürüyor? Yoksa bir sonraki adıma yaklaşmayı mı hak ettim?

Araftan nefret ediyorum.

"Geçmiş kontrolün temiz çıktı ve benim eve gitmem gerekiyor. Sen de geliyorsun. Fazladan bir odam var." Mavi gözleri yukarı kayıyor, sonra tekrar

Ekran.

Beni beline bakarken mi yakaladı? Hayır,
muhtemelen şok ifadesi.

Başardım. Bir sonraki seviyeye geçtim.

İçimden çılgılık atıyorum. Bu yemek yapmaya devam etmem gerektiği
anlamına mı geliyor? Lanet olsun.

İşkence etmek daha eğlenceli olurdu.

Nikolai değil. Gerçi onu bağlamak işin eğlenceli kısmı olabilir.

Kahretsin.

Kreplerin bu kadar çabuk yanabileceğini bilmiyordum.

"Kahretsin. Özür dilerim. Bir sonraki daha iyi olacak." Siyah hamuru
tepsiden kazıyarak bir sonrakini daha küçük olarak döküyorum.

Geniş avuç içi dalgalanıyor. "Bunun için endişelenmeyin. Yemek
sipariş edebiliriz. Eşyalarını topla."

Sevinçten havalara uçmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ama bu karmaşa..." Tezgahı işaret ediyorum.

"Bırakın. Temizlikçilerin yapacak bir şeylere ihtiyacı var." Odasına geri
döner.

Neredeyse kendiminkine atlayacağım ve Lara'nın getirdiği tüm
kıyafetleri çantalara atmaya başlayacağım.

Tyler'a değişiklik hakkında kısa bir mesaj gönderdikten sonra,
Nikolai'nin sinyal takip cihazı olması ihtimaline karşı telefonun bataryasını
çıkarıyorum.

Çok geçmeden ikimiz de onun Hellcat'ine bindirildik, çantalarımız
küçük arka koltuktan bizi dürtüyordu.

Otomatik bir kapı açılıyor ve uzun araba yolu çelik ve camdan oluşan
büyük kare bir evi ortaya çıkarıyor.

Neden bunu bekliyordum ki? Ona uyuyor.

Ön basamağa yanaşıyoruz, ama arabayı kapattıktan sonra direksiyonun
arkasında sessizce oturuyor.

"Seninle çok büyük bir risk alıyorum." Bana bakmıyor, binaya doğru
bakıyor. "Benim için dünyadaki en önemli kişi burada yaşıyor. Eğer ona
zarar verirsen, ben de sana veririm."

Bir vınlamayla dışarı çıkıyor ve beni arkasından göz
kırparken bırakıyor. Bu da kim olabilir?

Kız arkadaş

olmadığını söyledi.

Dosyasını okudum.

Bir köpek mi?

İsteksizce onu beton merdivenlerden yukarı ve ön kapıya kadar takip ediyorum.

Yaşlı, iri yapılı, ellili yaşlarının sonlarında olduğu tahmin edilen bir kadın, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bana bakıyor.

Annesi mi?

"Gidebilirsin," diyor kadına Rusça. İlginç.

Başıyla onaylıyor ve bana selam bile vermeden çıkıp gidiyor.

Kaba. Kötü yemek yapan, fakir, kaçırılmış, evsiz bir kadını oynuyorum.

En azından bir gülümsemeyi hak ediyorum.

"Elena!" Derin sesi evin içinde yankılanıyor.

O isim. İlk gece Lara'ya bu isimden bahsettiğini duydum.

"Evet, baba!"

Oh, kahretsin. Küçük bir kız mı?

Kızın mı?

Bir çocukla ne işi var? Bu onun dosyasında yoktu. Ivan elmaslar için bekar bir babadan kurtulmamı mı istedi?

Elena aşağı inerken küçük ayak sesleri tahtada çınlıyor. Koyu kıvrıcık saçlar, zengin çikolata gözler ve pembe bir elbise.

Kaç yaşında? Altı mı? Yedi mi?

Hayatımda gördüğüm en sevimli şey.

Elena beni fark ettiğinde Nikolai'ye bakmadan önce duraksıyor.

Onun burnuna sahip ve bakarken kesinlikle onun gibi küçük çenesini sıkıyor.

"Elena. Bu Melissa. Birkaç günlüğüne boş odamızda kalacak. Ona iyi davran." Nikolai onu kollarının arasına almadan önce orantısız bir sırıtma yapıyor.

Ona sarıldığında tamamen farklı bir adam oluyor.

Onu omzuna atarak, kendisiyle birlikte yürümem için bana işaret ediyor. "Merhaba Melissa. Saçların çok güzel." Elena arkasını dönüyor ve gülümsüyor

utangaç bir şekilde bana baktı.

Kalbim paramparça oldu.

"Seninki de öyle. Bu kadar kıvrıcık olmasına bayılıyorum! Bana benimkini nasıl böyle yapacağımı öğretir misin?"

Bunu nasıl yapacağım?

Elena sımsıkı sarılmış buklelerinden birini aşağı çekiyor ve geri gelmesine izin veriyor. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Örgü örmeyi biliyor musun?" Elena'da

Dişlerinin arasındaki boşluktan konuşurken hafifçe peltekleşiyor.

Nikolai bir kapıyı iterek açtığında, duvarında el yapımı bir yorgan ve renkli çerçeveli fotoğraflar bulunan rahat bir oda ortaya çıkıyor.

Diğer yer çok sterildi. Midem sıkışıyor.

Burası bir ev.

Hasta olacağım.

"Favori bir rengin var mı?" Nikolai onu yere indirirken Elena onun kollarında iki büklüm oluyor.

"Birçoğunu severim." Gerçi çoğunlukla sadece siyah giyiyorum.

Bana doğru koştu ve elimi tuttu. "Battaniyeden bir tane seç." Parmağıyla neon turuncu bir kareyi şiltenin içine itiyor. "Bu benim."

En koyu renk olan lacivertin yanında geziniyorum. Siktir et.

"Bu." Avucumun altında parlak mor bir baskı var.

"Oh. Bunu sevdim." Elena tepesinde yükselen Nikolai'ye bakıyor.

"Baba, hangisi senin?"

Nikolai çömeliyor ve başının üstüne bir öpücük konduruyor. "Hangisini giyiyorsan."

Aman Tanrım.

Bu kötü bir fikir.

Elena'nın alt dudağı dışarı fırlıyor. "Seçmelisin ki o da bilsin."

Nikolai geniş elini benimkinin yanındaki kareye bırakmadan önce bana bakıyor.

Koyu

donanma.

Rakamlar.

Elena iç geçirir. "Hep bunu seçiyorsun. Erkek olduğun için mi?"

"Hayır, küçük kardeşim yeşili seviyor." Kahretsin, bunu paylaşmamalıydım. Nikolai bana kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

Belki unuttur.

"Baba, Melissa'ya odamı gösterebilir miyim?"

Gözleri kısılıyor ve ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Belki yerleştikten sonra. Burası yeni bir yer."

Başını hafifçe salladığını görebiliyorum. Yakaladım.

"Burada o kadar çok şey var ki, her şeye alışmam uzun zaman alacak." Aramızda bir boşluk yaratmak için yatağın kenarına oturuyorum. "Yani, ben

nce bunların hepsine bakmalıyım." Elimi duvardaki resimlere doğru salladım.

Burnu kırışıyor. "Yetişkinlerin sıkıcı şeyleri sevdiğini unutmuşum. Tamam. Tanıştığımıza memnun oldum." Koşar adımlarla koridora çıkar ve gözden kaybolur.

Nikolai ayağa kalkar ve onu izlemek için adım atar.

Onu artık duyamadığımda, arkasına bakıyor. "Teşekkür ederim. Eminim beni anlayabiliyorsunuzdur..." Çenesini sıkarken dişleri gıcırıyor.

Ona en ciddi bakışımı atmaya çalışıyorum. "Evet. Anlıyorum. Mesafemi koruyacağım. Güveninizi sarsacak hiçbir şey yapmayacağım."

Elmaslarını çalmak dışında.

ON DÖRT

NIKOLAI

ELENA'YI MELISSA'YA BIRAKIRKEN PEK RAHAT DEĞİLİM.

En azından Svetlana da orada. Olan biten her küçük şeyi bana anlatacağını biliyorum, bu yüzden tek güvencem bu.

Eğer Mikhail beni arayıp Kirill'in görüldüğünü söylemeseydi, Melissa'yı geri getirdikten hemen sonra buradan ayrılmazdım.

Babamın o sümüklü ajanı şehirde.

"Ne taraftan?" Jax, Hellcat'imin yolcu koltuğundaki hoparlörden Enzo'ya soruyor, Alexei ise arkadan omuzlarımıza asılıyor.

"Bir sonraki sağa dön. C Caddesi'ndeki kamera onu Onuncu Cadde'deki Bellhouse Bar'a dalarken gösteriyor." Enzo'nun sakin sesi arabanın içinde yankılanıyor.

Bizi konuşturduğu tüm o çılgınca şeyler sırasında her zaman bu kadar dengeli olduğuna göre bu adam çok şey görmüş olmalı.

Kendi geçmişini hiç anlatmadı. Onun tarzındaki kulüplere gitmekten hoşlansaydım, onu konuşacak kadar sarhoş etmek için bir gece ziyaret etmeyi düşünürdüm.

Onun geçmişinin benimkinden daha karanlık olup olmadığını merak ediyorum. Ama bu başka bir gün için.

Alexei, Jax ile birlikte yolcu koltuğundan iniyor. içinde.

Kapıya varmadan önce onu dirseğinden yakaladım. "Dikkatleri üzerinize çekmemeye çalışın. Burası Azrail bölgesinde ve burada silahsız kalırsınız."

Bana gümüş dişini gösterecek kadar geniş bir sırtış atıyor. "Kontrol her zaman bende."

Tam da duymak istemediğim şey.

İnleyerek onu serin iç mekâna kadar takip ediyorum.

Vegas'taki her kuruluştaki olduğu gibi, slotlar sıralanır ve insanları bir oyun için cezbetmeye çalışmak için o sinir bozucu çanları ve ısıkları çalar.

Onlarla hiç şansım olmadı.

"Bence ayrılmalı ve etrafa sormaya başlamalıyız." Jax ben itiraz edemeden uzaklaştı.

Alexei'yi durdurmak için arkamı döndüğümde, onun çoktan gittiğini görüyorum. Hay sikeyim.

Saat yeterince erken olduğu için kalabalık değil ama küçük odalar ve barlarla dolu.

Neden bu bok çukurlarının çoğu labirent gibi?

Ne kadar ileri gidersem, ışıklar o kadar sönük ve müzik o kadar yüksek oluyor.

Kısa boylu, yanık turuncu saçlı bir garson bana gülümsüyor ve servis tepsisini karnına doğru iterek göğüslerini yukarı kaldırıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Selam koca adam. Sana bir şey getireyim mi?" Siyah boyalı dudaklarını geriye çekerek çarpık bir gülümsemeyi ortaya çıkarıyor.

"Evet. Bu adamı gördünüz mü?" Sert bir şekilde cebimden grenli güvenlik kamerası fotoğrafını çıkarıp ona uzatıyorum.

Gözleri kısılıyor ve onu geri itiyor. "Sen polis misin? Bana söylemelisin, biliyorsun."

Başımı salladım. "O tehlikeli bir adam."

Yer değiştiriyor ve gözleri arka odaya kayıyor. "Eğer onu gördüysem, bu bir süre önceydi. Ve şu tarafa gitti." Yan odayı işaret ederken kalçasını sallıyor.

Bakışları küstahça vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve bakışlarını gereğinden uzun süre kasıklarına odaklıyor. "Onu bulduktan sonra beni güvende tutabilirsen bana haber ver, tamam mı?" Çenesi kırılıyor, dişleri takırdıyor ve bana hırlayıp uzaklaşıyor.

Alınan.

Hmm. Keşke Melissa olsaydı.

Muhtemelen olmaması en iyisi.

Ona karşı koymak imkansız olurdu.

Manzara hoşuma gidiyor ama tek konuştuğu yemek videoları. Bundan heyecan duymak zor.

En uzak bölgelere doğru ilerlerken müzik kopuk kopuk bir hal alıyor. Sözler ritme uymuyor ama doğru sözler olduğunu biliyorum.

Salona girdiğimde midem bulanıyor.

Alexei elinde mikrofonla karartılmış bir sahnede duruyor ve önündeki ekrandan gelen karaoke komutlarına ayak uydurmaya çalışıyor.

Kahretsin.

Jax elindeki içkiyle seyircilerin arasından ona tezahürat yapıyor.

Onu gömleğinin arkasından tutup kendime doğru çektim. "Ne yapıyor lan bu?"

Jax sırıtıyor. "Kötü şarkı söylüyor."

"Dikkat çekmemesi gerekiyordu." Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerim patlıyor.

"Eminim bir planı vardır." Jax dilindeki metal çubuğu dudaklarının arasında gezdirir ve sahnedeki soytarıya döner.

Müzik sona erdiğinde, toplanan insanlar arasında çılgınca bir tezahürat kopar.

Şaka yapıyor olmalılar.

"Teşekkür ederim, sağ olun. Şimdi, Kirill'i tanıyan var mı?" Alexei elindeki fotoğrafın kopyasını kalabalığın çoğunun görebileceği kadar yükseğe sallıyor.

Hayır.

Bir mırıltı duyulur ve iri yarı bir adam ona doğru yaklaşır. "Kim bilmek istiyor?"

Alexei yarım adım geri çekilir ve mikrofonun sallanmasına izin vererek soruyu soranın kafasına vurur. "Sen o *değilsin*."

Lanet olsun.

Adam tökezleyerek geri çekiliyor ve iri elini saçlarına sürüyor. "Seni orospu çocuğu! Bunun için seni öldüreceğim!" Öne doğru hamle yapar ve göğsünü indirerek Alexei'nin bacaklarını hedef alır.

Acele etmeye başlıyorum ama Jax elini pazıma atıyor. "Hayır, ne yaptığını görmek istiyorum. Ezilmeden önce onu kurtarabiliriz."

Haklı.

"Belki de seçimleri için küçük bir sonuca ihtiyacı vardır." Duruyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Bakalım kış ne yapacak.

Alexei ipin halkasının aşağıya inmesine izin verir ve hızla gelen adamın yanından çevik bir hareketle sıyrılarak ipi saldırganın boynuna dolar.

Bir sonraki şarkı geldiğinde Alexei trampeti iki katına çıkarır ve adamın yüzü kızarıırken sıkıca kapatır.

Alexei, adamın kulağına dayadığı mikrofona, "Zamanı geldi," diye sesleniyor. "-İpucunu söylemenin zamanı."

Bunlar müziğin sözleri değil. Ve berbatlar.

"Şimdi seni öldürmeden önce Kirill nerede?" diye çok farklı bir ritimle bağıyor.

Dirseğimde bir çekiştirme
hissettim. Ateş saçlı garson
kız.

"Tamam, görüyorum ki polis değilsiniz." Bir ara yanağına bir tomar sakız yapıştırdı. "Aradığınız adam buradaydı, genç bir adamla buluştu, belki yirmili yaşların ortalarında, yarışçı derisi giyyordu. Bir saat kadar konuştular. Belki daha az." Piercingli burnu kırışıyor. "Senin adam diğerini kızdırmış gibi görünen resimler veriyordu. Tek bildiğim bu." Avuç içi yılan gibi kıvrılıyor ve kışımın yanağını sıkıyor. "Sert. Öyle olacağını biliyordum."

O uzaklaşırken Jax gülüyor. "Şanslı olabilirsin." Biz Alexei'ye yaklaşırken kaşları sallanıyor.

"İhtiyacımız olanı aldık." Alexei'yi gömleğinin önünden tutup sahneden kaldırdım.

Boğulmakta olan adamı bir yığın halinde yere bırakır, adam boğazını tırmalar ve hırıltılı bir nefes alır.

"Gördün mü? İşe yarayacağını biliyordum." Alexei omuzları geride ve başı dik bir şekilde önümüzde yürüyor.

"O lanet olası bir rock yıldızı." Jax bağıyor, bu da ayrıldığımız insan kalabalığından bir tezahürat daha çıkarıyor.

"Ve o bunu biliyor," diye ekliyorum.

Onları bıraktıktan ve Mikhail ile Enzo'ya bilgileri aktardıktan sonra evime geri dönüyorum.

Daha girişe adımımı atmamıştım ki Svetlana elinde çantasıyla beni karşıladı.

"Mutfağı dağıttı, oyuncakları her yere saçtı. Televizyonda berbat programlar vardı. Berbat biriydi." Kalın eli el sallıyor ve

Anavatan'ın sessiz lanetlerinde ortaya çıktı.

"Elena'yla konuşacağım. Sırf bir ziyaretçi var diye-"

"Ne? Hayır, hayır! O, o *kadındı*." Başını sallıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Gülmeden önce onun duyamayacağından emin oluyorum.

"Bu kadar komik olan ne baba?" Elena koridordan koşup kollarına atlıyor.

Koyu renk bukleleri sıkı bir örgüye dönüştürülmüş.

"Bakıyorum da saçların bugün çok güzel olmuş. Svetlana mı yaptı senin için?" Gevşek bir tutamı düzelterip kulağının arkasına sıkıştırırken Melissa'yı aramaya koyuluyorum.

"Hayır. Yeni en iyi arkadaşım Melissa yaptı. Tüm güçlü kadınların böyle giydiğini söyledi." Elena avucunu yanağına dayıyor ve yeni modelini sergilemek için yüzünü ileri geri çeviriyor.

"Evet. Bir ayı gibi. Bunu görebiliyorum." Alnından öpüyorum ve Melissa misafir odasından kafasını uzattığında onu yere bırakıyorum.

Uzun, siyah saçları, omzunun üzerinde duran ve göğsüne kadar uzanan uyumlu bir örgü şeklinde örülmüştür.

"O da kendininkini yaptı. Sence güzel mi?" Elena elimi çekiştiriyor.

Melissa hafifçe gülümserken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

"Çok güzel bir kız." Gözleriyle buluşuyorum, sonra bakışlarımı ayırıp kızıma baktım. "Bugün ikinizin Svetlana'yı fena benzettiğinizi duydum."

Elena kıkırdıyor. "Yemek programlarını sevmezdi. Her şeyi yanlış yaptıklarını söylerdi."

"Sonra da bir kutu bloğu kazayla yere döktüm." Melissa kendi kahkahasıyla savaşıyor ekliyor.

"Yaramazlık yaptığın için seni tokatlamak zorunda kalabilirim." Doğrudan Melissa'ya bakıyorum.

Kahretsin. Onu dizime yatırmayı düşünmek neden sikimi kaldırıyor?

Elena'ya elini uzatmadan önce dudağını çiğniyor. "Svetlana gittiğine göre dondurma yiyelim mi?"

"Yaşasın!" Elena küçük parmaklarını avucumdan çekip çıkarıyor ve Melissa'yı tutuyor.

Önümde yürüyorlar ve bu göğsümü acıtıyor. Elena annesine sahip olmalı.

Ama Melissa'nın sevgi dolu bakışları acısını biraz olsun hafifletiyor.

Kızımın en azından güvende olmasının verdiği memnuniyetle duşa girmeli ve o garsonun dokunuşunu üzerimden atmalıyım.

Suyun altında dururken, zihnimin dolaşmasını engellemek zor. Melissa kendinden bu kadar emin olsaydı nasıl olurdu?

Eğer beni o inançla yakalasaydı. Ya da en azından Knox'tan intikam almak için biraz ateş gösterseydi.

Bunun yerine, daha fazla ayrıntı istediğimde mantıksız gözyaşları dökmek dışında bu konu hakkında hiç konuşmuyor.

O gittiğinde, kız güvende olacak. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Elena ondan hoşlanıyor gibi.

Keşke yemekleri daha iyi olsaydı.

Üzerime bir eşofman geçirip mutfığa döndüğümde Elena'yı taburelerden birine yaslanmış, sallanan ayaklarıyla tezgâha hafifçe vurarak vanilyayı yığın yığın ısıtırken buluyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Melissa adanın etrafında kayar ve göğsünü dışarı çıkararak adaya yaslanır.

O ne yapıyor?

Başımı sallıyorum ve elimi Elena'nın başına koyuyorum. "İşin bittiğinde git dişlerini fırçala, neredeyse yatma vakti geldi."

"Evet, baba." Elinin tersiyle ağzını siliyor ve oturduğu yerden kayıyor.

Kız yukarı koştuğunda Melissa gülümseyerek yaklaşır. "Peki, daha önce söylediklerin... ciddi miydin?"

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum ama bilmiyormuş gibi yapıyorum. "Saçın güzel görünüyor, evet."

Elena'nın boş kâsesini alıp lavaboda yıkıyorum, Melissa'nın ne kadar yakınımda hareket ettiğinin acı verici bir şekilde farkındayım.

"Şey, teşekkürler. Ama şu şaplak olayını kastetmiştim." Parmakları koluma indi.

Sikim seğiriyor. Yeterince değil ama.

"Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın." Plastik tabağı yıkayıcıya bırakıp topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Bana Knox'un seni nerede tuttuğundan bahset." Gözlerini izlerken, alt dudağı titremeye başlamadan önce kenarlarındaki gerginliği görüyorum.

"Konuşmak için çok acı verici." Uzaklaşır ve odasına doğru gider.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Bir şey saklıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Gittiğine sevindim. Aletim kaya gibi sertleşti, sonuçta bu cezayı gerçekten hak edebileceğini fark ettim.

ON BEŞ

MILA

BENİMLE DALGA GEÇİYORMUŞ GIBI HISSEDİYORUM VE BU İYİ BİR ŞEY DEĞİL.

Ancak, onun etrafta oynamaya başlaması için bir yol bulmam gerekiyor, böylece ne için geldiğimi bulabilir ve cehennemden uzaklaşabilirim.

En sevimli küçük kıza sahip olduğu gerçeği seçeneklerimi ağırlaştırıyor.

Mağazaya giderken Tyler'a "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye sızlanıyorum. "Tanrı aşkına, bana istediğim her şeyi alabilmem için para verdi. Bir telefon ve kıyafet almamı söyledi, hatta arabalarından birini kullanmama bile izin verdi."

Bu oldukça tatlı bir araç. Tüm zil ve ısıklarla yepyeni bir BMW.

Dün arabasıyla geldi ve anahtarları elime bıraktı. Arabayı başka bir yerde sakladığına inandığımdan emin değilim.

Çıkartmalar hala paspasları kaplıyor.

"Sanırım bunu benim için aldı." Ses tonum, aklıma gelen düşünceyle birlikte huşu içinde kısıldı. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde ilgilenmemiştii. Korunması gereken hep ben oldum.

Göğsümde kurtulamadığım bir his var. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Nikolai ile aynı odada olduğum her an oluyor. Ya da onun güzel kızının yanında.

"Ee, ne oluyor Mila? Bu adama aşık mısın? Çünkü Ivan hâlâ Daniil'e sahip." Tyler'ın sesi kızgın geliyor. "Sana söylemek istemedim ama Kirill ile başka bir görüşmem vardı. Elinde yeni resimler vardı. Bir kulak, Mila. Ivan Van Gogh Daniil'i çizdi."

Öfke kazanmak için savaşıırken karnım yuvarlanıyor. "Ona dokunduğu için o piçi öldüreceğim!"

"Görevi bitirmen gerekiyor," diyor Tyler kesin bir dille. "Tek yolu bu."

"Onunla birlikte kafamı duvarlara vuruyordum. İlk başta gözyaşlarının işe yaradığını düşündüm. Artık işe yaramıyor. Sonra yemek pişirme olayını denedim. Şimdi her gece sipariş veriyor." En kritik anda bu konuda başarısız olduğuma inanamıyorum.

Uzun bir iç geçirir. "Belki de onu baştan çıkarman gerekiyordur."

"Ben bu plana karşı değilim. Ama o da bununla ilgileniyor gibi görünmüyor." Şakağımı ovuşturmam başımdaki ağrının geçmesini sağlamıyor. "Belki de denemelisin."

Tyler gülüyor. "Pek inandırıcı olacağımı sanmıyorum."

Yaklaştım, hissedebiliyorum. Sanki ateşi bulmak için dumanı kovalamaya çalışıyorum.

"Denemeye devam edeceğim. Başka şansım yok."

"Biliyorsun, Mila. Ona işkence etmeyi deneyebilirsin," diyor sessizce.

Elena'nın gülümseyen yüzü aklıma geliyor. Son birkaç gündür onu daha iyi tanıyorum ve babasını incitmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

"Belki. Ama henüz değil. Bir yazıcı alacağım ve sana ondan mesaj atacağım. Yansıtma yazılımını benim için oraya yükle." Nikolai'nin telefonunu ele geçirebilirim, bu onun düzenini anlamama yardımcı olacak.

"Patronunun kumarhanesinin etrafındaki kameraları hacklemeyi başardın mı?" Tyler'ın dikkatini Nikolai'ye zarar verme ihtiyacımdan uzaklaştırmak istiyorum. Neden bilmiyorum ama Nikolai'yi sadece bir "hedef" olarak görmüyorum.

"Yok artık," diye homurdanıyor. "Birileri orayı Stalin dönemindeki Kremlin'den bile daha sıkı kapatmış."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Tyler'ın bilgisayar korsanlığında başarısız olduğunu hiç görmedim.

Onlar için çalışan her kimse birinci sınıf olmalı.

"Bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum." Aramayı kesmeden önce benim duyamayacağım kadar alçak sesle küfrediyor.

Eve döndüğümde Nikolai'nin Hellcat'ini göremedim. Ama Svetlana'nın arabası burada, yani Elena'nın da burada olduğunu biliyorum.

Tüm bu görevin en önemli özelliği o.

Son birkaç gündür onunla çok zaman geçirebildim ve bunun her saniyesini çok sevdim.

Öte yandan Svetlana beni gerçekten sinirlendirmeye başladı.

Sanırım Rusya'daki bazı şüpheli ailelerle eski bağları var. Bir casusa benzemiyor, ama ben de benzemiyorum.

Elena çantalarımı taşıdığımı görüyor ve beni yatak odama kadar takip ediyor. Avucu, aldığım iki tarafı pullu bir gömleğin üzerinde geziniyor. "Bu çok güzel! Deneyebilir miyim?"

Elini ileri geri hareket ettirerek aydınlıktan karanlığa doğru kaydırıyor.

"Tabii ki! Eminim üzerinde harika duracaktır!" Etiketini yırtma zahmetine katlanmadan üstünden geçirdim.

Kalçalarının üzerinden düşüyor ve neredeyse parlak bir elbise gibi görünüyor. Elena kıkırdıyor ve kollarını açarak dönüyor.

Ellerimi çırpıyorum ve ona en iyi diva sesimi veriyorum. "Sana çok yakıştı, sevgilim."

Aşağı yukarı zıplayarak yatak odasının ışıklarında parıldamasını sağlıyor.

Duruyor, küçük ağzı bir "o" yapıyor. "Bahse girerim bu güneşte daha iyi görünür!"

"Gidip bakalım." Onu koridorda, oturma odasındaki büyük cam pencerelere kadar takip ettim.

Vegas'ın parlak öğleden sonrasında çılgınlık atıyor ve zıplıyor.

Svetlana yumruklarını kalçalarına indirerek mutfaktan çıkar. "Fahişe gibi görünüyorsun. Tıpkı annen gibi." Elena'yla Rusça konuşuyor.

Elena onun yaylım ateşi altında soluyor. "Mne zhal" Özgür mü diliyor?

Üzgün olduğunu söyleyen o yaşlı kaltak olmalı.

Ne yapacağım ben? Dil bilmediğimi düşünüyorlar.

"Neden üzgün?" Öfkeyle tişörtümü kafasına geçiren Elena'yı işaret ediyorum.

Kadın kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bu hiç hanımefendi gibi değil. Bunu teşvik etmemelisiniz... bunu..." Ağlamaklı küçük kıza hızlıca eliyle işaret ediyor. "Stil." Bir homurtu ile bitiriyor.

Onu öldürmek istiyorum.

Ne kadar zamandır bu tatlı çocukla yalnızdınız?

Nikolai, Svetlana'nın Elena'ya nasıl davrandığını biliyor mu? Kızı onun için özelmış gibi davranıyor, o zaman neden bunun olmasına izin veriyor?

Belki de bilmiyordur.

Bundan nefret ediyorum. Elena'yı bu kişiden korumak için içimde bir ihtiyaç var. Bu benim doğamda var. Kardeşime böyle davranıyorum, hayatımı bunu yaparak geçirdim.

Ama, tekneyi sallayamam.

"İyi. Senin pişirecek yemeğin yok mu?" Ağlamaklı çocuğa elimi uzatarak üst kattaki oyun odasına çıkıyoruz.

"Kendimi pek oyuncak gibi hissetmiyorum. Ben kitap okuyacağım." Elena ağlayan yanağını siliyor ve kitaplarından birini alıyor.

"Anladım." Yanına çömelıyorum. "Ama unutma, seni neyin mutlu ettiğini gerçekten bilen tek kişi -" göğsünü işaret ediyorum. "-sensin. Başka kimse değil. Yüzünüzü gülümseten kıyafetler giyebilmelisiniz. Bence Svetlana sadece o gömleği giyemeyeceğini bildiği için kızgın." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum ve onu da aynısını yapması için cesaretlendirmeye çalışıyorum.

Dudağını çiğniyor ve başını sallıyor.

"Sana ne söylediğini babana anlattın mı?" Alçak sesle konuşmaya çalışıyorum. Yaşlı kadın iri yarı olduğu için çok sinsi.

Elena omuz silkiyor. "O meşgul. Sorun değil. Onun yanında böyle giyinmeyeceğim." Gözlerinin kenarında taze yaşlar titriyor. "Belki sen de yapmamalısın, böylece Svetlana sana kızmaz."

Çılgılık atmak ve bir şeyler fırlatmak istiyorum. Elena bana kendimi hatırlatıyor.

Kırılmanın eşiğinde sallanıyordum. Kimse beni ve kardeşimi güvende tutmak için ne kadar mücadele ettiğimi görmedi.

Onu sarmak istememe neden oluyor.

Yenilenmiş bir enerjiyle ayağa kalktım. "Sen oku, ben ne yapabileceğime bakarım."

Elmasları bulmak daha da önemli. Çünkü onları alır almaz, Vegas'tan ayrılmadan önce yapacağım son şeyin Svetlana'nın buraya asla geri dönmemesini sağlamak olacağından emin olacağım.

Her şey bittiğinde Nikolai'nin beni affedebileceği tek şeyin bu olduğuna eminim. Bu benim can simidim olabilir.

Nikolai'nin ofisine gizlice indiğimde koridorda yoktu. Kapı

kilitli değil ama refleks olarak tuzaklara bakıyorum.

Kendi kızı buraya gelebilecekken neden bunu yapsın ki?

Başımı kendime doğru sallayarak karanlık odaya giriyorum ve sessizce kendimi içeri kapatıyorum.

Burada elmasları nerede sakladıklarına dair bir ipucu olmalı.

Masasının üzerinde Nikolai ve Elena'ya ürkütücü bir şekilde benzeyen bir kadının fotoğrafı vardır.

Kucağında bir bebek

var. Bu onun karısı

olmalı.

Onun için göğsüm ağrıyor. Granitten yapılmış olabilir ama küçük kızı için nasıl eridiğini görüyorum.

Acaba annesine karşı yumuşak mıydı?

Onun tatlı sözler fısıldayacak bir tip olduğunu hayal etmek zor. Belki de sert seviyordur?

Dikkatli ol. Eğer beni etrafta dolaştırmaya başlarsa, aşık olabilirim. O mükemmel bir centilmen, bu yüzden böyle bir tehlike yok.

Beni 'kurtardığı' o gece erkekleri ne kadar sert fırlattığını hatırlamak amımı sıkıyor.

Boğazıma sarılıp sarılmayacağını görmek için onu kızdırmak istiyorum.

Bugün olmaz.

Masasının çekmecelerini karıştırırken, aradığım şeyle ilgili hiçbir şey bulamıyorum.

Şifreli sözcükleri gösteren bir şey de yok.

Ama bu da ne böyle?

Nikolai *Volkov*?

Ivan Volkov gibi mi?

Kahretsi

n.

Lanet

olsun.

Mümkü

n değil.

Bir parçam Nikolai'nin yeğeni olduğunu umuyor. Ya da tamamen alakasız. Burunları, alınları, çeneleri... aynı.

Kendimi kandıramam. Nikolai, Ivan'ın oğlu.

Yine de çok farklı.

Ivan kötülük saçıyor.

Nikolai sıcak, şefkatli ve beni güvende tutmak için evini seve seve açtı. Ona tamamen yabancıyım.

Ivan'ın *kendi oğluna* suikast düzenlemesiyle ne halt karıştırıyorum ben?
Bir kiralık katil olan benim torunuyla birlikte eve girmeme izin verdi.
Bu da başlı başına insanın ölmesi için bir başka nedendir.

Boğazımda sıcak bir safra
yükseliyor. Hasta
olacağım.

Kapıyı açarken neredeyse doğrudan Svetlana'ya çarpacaktım.
"Orada olmamalısın." Sözlerinden asit damlıyor. "Bay'a söylüyorum.
Nikolai. Seni ve o iğrenç kıyafetlerini buradan gönderecek."

Arkasını dönüyor.

Kendimi durduramıyorum. Nikolai'nin masasının ucundaki küçük ışığı
kaptığım gibi kablosunu boğazına doluyor ve onu geriye, odanın içine
doğru çekiyorum.

Lütfen Elena'nın dışarı çıkıp bunu görmesine izin verme.

Svetlana ellerimi pençelemeye çalışıyor ama bunu ilk kez yapmıyorum.
Dizlerimi sırtına gömerken, kollarım onun havasını kesmek için harcadığım
çabayla titriyor.

Ellerinden biri fırlıyor ve duvara sert bir gümbürtüyle çarpıyor ama
çarpınışları giderek zayıflıyor.

Siktiğimin kaltağı. Elena'ya yaptığı muamele yüzünden
bunu hak ediyor. Vücudu gevşeyene kadar tuzağı sıkı
tutuyorum.

Sonra iyi bir önlem için altmışa kadar daha sayıyorum.

Kıpırdayarak altından çıktım, kıpırdamadan dümdüz uzandı.

Gözleri yüzünden fırlayacakmış gibi bakıyor. Sıfır
pişmanlık.

Tyler'ı aramalıyım.

Svetlana'yı tamamen ofise sürüklemek için tüm gücümü harcadım.

Elena'nın oyun odasının önünden geçerken, kendi odama girmeden önce
onun mutlu bir şekilde meşgul olduğundan emin oluyorum.

"Mila? Sorun nedir? Planladığımız saatte değiliz." Tyler'ın sesinde biraz
panik var.

"Dadıyı ben öldürdüm."

"Kahretsin. Seni gören oldu mu? Neredesin?" Arka planda bir şey
kıpırdıyor.

Umarım gelip bana yardım etmeye hazırlanıyor.

"Hayır. Ama evdeyim. Nikolai'nin ne kadar süre uzakta kalacağını
bilmiyorum. Onu dün buradan çıkarmamız gerek." Eleana'ya ne kadar kötü
davransa da,

yıllar önce en iyi seçenek olurdu.

"Anlaşıldı. Görünürde hiç kamera var mı? Silinmeleri gerekirse sert bir hat bulabilirim." Bir motor çalışır ve sesini boğar.

"Sanırım bildiğim tek şey girişte. Ama ayrıldıktan sonra temizlemeniz gerekecek." Umarım bunu başarabiliriz. Nikolai cesetten kurtulduğumuzu görürse, doğrudan onu yakalamaya geçmek zorunda kalabilirim.

Daha büyük olasılıkla, Elena'yı güvende tutmak için bilgiyi vermesini umarak onu ölümcül şekilde yaralamak.

Benden.

Ugh. Bu midemi bulandırıyor.

Kardeşimi kurtarmak zorundayım. Önceliğim o.

Eğer iş ona ya da Nikolai'ye kalırsa, bu iki seçenek de beni daha iyi hissettirmeyecek.

Onu oyalamak için ne yapabilirim?

"Ceset üst kattaki ofiste. Ben kızı oyalarım." Böyle söylemek çok resmi hissettiriyor.

"Beş dakikadan az bir sürede orada olurum." Tyler hattı kapatıyor. Elena'ya doğru ilerlerken kollarım ve bacaklarım karıncalanıyor. Odaya girdiğimde koyu renk gözleri yukarı bakıyor.

"Bir fikrim var," diye fısıldıyorum. "Svetlana banyoda. Benimle saklanıp bir defile yapmak ister misin? Kostümlerinden bazılarını getirebiliriz."

Eksik olanı ortaya çıkaran dişlek bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

"Prenses elbisem bile mi?" diye ciyaklıyor, sonra hemen sesini kesiyor.

Onu susturmak için parmağımı ağzıma götürdüm.

Ölü kadınlar çocukların mutlu seslerini duyamazlar ama Elena'nın bunu bilmesine gerek yok.

Küçük avuçları dudaklarına yapışıyor ve hayali kutusuna doğru zıplıyor.

Odama girmeden önce kollarımı sessizce kabarık elbiseler ve peri kanatlarıyla dolduruyor.

Mandal tıkladığında kıkırdamaya başlıyor, bana doğru koşuyor ve parlak pembe bir tütü çıkarıyor ve bacaklarını içine sokmak için yere düşüyor.

Tyler'dan bir mesaj alana kadar şık kıyafetler ve kahkahalar arasında kayboluyoruz.

Tyler: İKİ kamera vardı ama ikisini de ben aldım

Güzel. Eşyayı ne yaptın?

Hoover Barajı üzerinde helikopter turları yapan bir tanıdığım var. Hava karardıktan sonra türbinlerin içine bırakılacak.

Bu çok mükemmel.
Svetlana balık yemi.

ON ALTI

NIKOLAI

NEDEN BANA CEVAP VERMİYOR?

Aramalarımı görmezden gelecek kadar üzgün mü gerçekten? Hay sikeyim.

Elena'ya kim bakacak?

Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Küfrederek telefonumu duvara fırlatıyorum ve fayans zemine düşüyor.

"Her şey yolunda mı?" Melissa koridordan çıkar ve düştüğü yerde hâlâ dönmekte olan hücreye bakar.

"Svetlana'ya ulaşamıyorum ve bir toplantıya gitmem gerekiyor. Giderken kızgın olduğumu mu söylemiştin? Geri dönüp dönmeyeceğini söyledi mi?" Sürünerek gidip aldım.

En azından ben kırmadım.

"Hayır. Aslında Elena'ya elbise giydirme oyunu oynarken oldukça kaba davrandı. Bir şey söylediğimde bana başka bir dilde bir şeyler gevelemeye başladı ve sonra da tepinip gitti." Kollarını beline sarmış, beni izliyor.

"Rus." Bu ona benziyor.

Çok geleneksel değerleri olduğumu biliyorum ama Elena'ya kötü davrandığımı düşünmedim.

Belki de geri gelmemesi en iyisidir.

Ama şimdi ne yapacağım?

"Eğer çok önemliyse, onunla takılabiliyim. Bana verdiğin parayla birkaç şey ve bir telefon aldım." Avucunu uzattı. "Seninkini ver, numarayı yazayım."

"Tamam, al. Sakıncası yok değil mi? Sadece birkaç saatliğine. Yarından itibaren yeni birini bulabilirim." Kanepeye geri yığıldım.

Tüm bunlar neden bu kadar karmaşık?

Bebek bakıcılarıyla görüşmektense bir kavgayı çözmeyi tercih ederim.

Svetlana'yı bulmak çok uzun sürdü. Ondan önce konuştuğum kadınların çoğu Elena'dan çok bana bakıyordu.

Melissa'nın Elena hakkında konuşurken sahiplenici bir tavır takınması zaten daha iyi bir seçenek.

Kızım için savaşmış olması hayalarımı sızlatıyor. Belki de bu Amerikalıyı hafife almışımdır.

Bana iPhone'umu geri verdi. "Kontrol etmek için istediğin zaman arayabilirsin."

Homurdanarak cebime attım. "İhtiyacınız olursa hazırda bekleyen birkaç adamım var. Çocuklarla araları iyi değildir ama sizi güvende tutabilirler."

Alt dudağı titriyor. "Teşekkür ederim."

Keşke bu kadar çok ağlamasaydı. Bu onun içindeki ateşi söndürüyor.

"Bana kulüpte olanlardan biraz daha bahset." Mikhail'in gözlerinin kenarları kırışıyor.

Sanırım maskesinin altından gülümsüyor.

"Paylaşacak mısın?" Jax kanepeden Alexei'ye sorar.

Alexei kıkırdıyor. "Önemli şeyleri aldım, değil mi?" Bir parça sert şekeri dişlerinin arasında çingirdatıyor.

Sanırım Jax'in dil çubuğuyla yaptığı şeyi taklit ediyor.

"Bu gizemli motorcuyu bulmamız gerekiyor." Mikhail dirseklerini masasına koyarak öne doğru eğilir. "Ve Kirill'in burada olduğunu teyit ettik. Bu büyük bir olay."

"Belki elmasları onu dışarı çekmek için kullanabiliriz. Bir tuzak mı kuralım?" Bu kedi fare oyunundan sıkılmaya başladım. Elimizdeki yemi kullanırsak, eminim Kirill ve Knox'u dışarı çekecektir.

Belki de bir taşla ikisini birden öldürebiliriz.

Mikhail başını sallar. "Evet. Hareket etmelerinin zamanı geldi. Bir sızıntı ayarlayacağız." Koyu renk gözlerini Alexei'ye çevirir. "Dışarı çıkmayı ve elmasları önümüzdeki Cumartesi günü Grand Stand Bar'da toplayacağımızı duyurmanı istiyorum."

Alexei'nin kaşları düşer. "Neden ben? Ben sır saklarım." Bu Jax'in bir kahkaha atmasına ve benim de homurdanmama neden oldu.

Karımın Jax'in kız kardeşi olduğu haberini olabilecek en kötü anda veren kişinin o olduğunu hepimiz biliyoruz. Neredeyse Jax'i mahvediyordu.

"Tamam, Alexei. Elmasları taşıdığımızı kimseye söyleme. Kilit altında tut." Mikhail tek kaşını kaldırır. "Gizli tutmaya çalışırsan hepsi daha çabuk öğrenir."

Alexei'nin alt dudağı dışarı fırlıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Kullanılmış hissediyorum."

Mikhail onu başından savar. "Hayatta papağan olarak kullanılmaktan çok daha kötü şeyler var."

Jax, Alexei'nin omzuna bir tokat atar. "Eşek olmaktan iyidir." "Eşek olan sensin." Alexei ona dirsek atar. İkisi de hayvan.

"Gidin. Sırlarınızı dünyaya yayın ki Knox bizi bulsun." Mikhail eliyle kapıyı işaret ederek hepimizin gitmesini işaret ediyor.

"Nereye gitmeliyiz?" Jax saatine bakar. "Barlardan birine gidersek yeterince ipucu verebiliriz ve ben de akşam yemeğine kadar dönebilirim. Sofia'nın bu gece için planları var, o yüzden geç saate kadar dışarıda kalmayacağım."

"Yapabilirim." Alexei yumuşuyor ve bizimle aynı hizaya geliyor. "Lara hâlâ telefonlarıma cevap vermiyor."

Jax yavaşlar ve ona bakar. "Onu neden bu kadar yakından izliyorsun? Belki de tüm bu yaşam tarzından biraz uzaklaşmak istiyordur?"

Alexei başını sallar. "Bu benim işim." Çenesini dikleştirip hızlanıyor, bizi geride bırakıp köşede kayboluyor.

"Kız kardeşine karşı bir şeyler hissediyor mu?" Jax sormadan önce otoparka girmemizi bekliyor.

Başımı sallıyorum. "Karışık bir durum. Gençliğimizden beri böyle." Büyüme şeklimizi nasıl açıklayabilirim?

"Ah. Anladım. Hâlâ bir şeyler içmeye hazır mısınız?" Ducati'sine bindi ve kaskını taktı.

"Hayır. Geri dönmem gerek. Melissa Elena'ya bakıyor."

Vizörü bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Güzel. Yeni dadıyla yakınlaşmak!" Tokalaşmak için yumruğunu uzatıyor.

"Öyle bir şey değil." Ona kaşlarını çatıyorum ve Hellcat'ime tırmanıp o başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyorum.

Olabilir mi?

Yeterince hoş ve seksi bir vücudu var. Ama, sadece, şey, parmağımı koyamadığım bir şey var.

Bana her şeyi anlatmadığını biliyorum.

Ve öyle anlar oluyor ki, beni izlediğini gördüğünde gözlerinde sönen bir ateş görüyorum.

Bana söylemediği şey ne?

Bu yanan koronun gerçekte olduğu kişi mi, yoksa ona ne zaman bir soru sorsam bana gösterdiği ağlamaklı yüz ifadesi mi?

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa ilgimi mi çekti emin değilim.

Eve geldiğimde ev sessiz ve havada taze patlamış mısır kokusu var.

Çantamı kapının yanına atarken oturma odasından Elena'nın kıkırdadığını duyuyorum.

Mutlu küçük kızımın sesini takip ederek, onu ve Melissa'yı kanepede oturmuş televizyonda bir çizgi film izlerken buluyorum.

"Merhaba, baba!" Bakışlarını ekrandan ayırmadan el sallıyor.

"Bizimle izlemek ister misin?" Melissa, yarısı hâlâ film atıştırmalıklarıyla dolu büyük boy bir kâseyi havaya kaldırıyor.

Rahat görünüyorlar, her biri kendi battaniyesinin altına sokulmuş. Neredeyse bir aile gibi.

Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Elimi ofisime doğru salladım. "Siz gidin kızlar. Benim yetişmem gereken bazı şeyler var."

"Uh oh," diye sızlanıyor Elena. "Lütfen mi? Bu neredeyse en iyi kısmı." Kendini kola yaslıyor ve Melissa ile arasında benim sığabileceğim kadar boşluk yaratıyor.

Aralarına sıkıştığım da bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Melissa'nın vücudunun sıcaklığı ince yorganın içinden yayılıyor, koluma ve kalçama baskı yapıyor.

"Bugün bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye soruyor sessizce.

Gösterinin parlak renklerine odaklanıyormuş gibi yaparken başım sallanıyor. "Knox'un bizden bir adım önde olmasına yardımcı olan bir Rus var gibi görünüyor."

"Onu tanıyor musun?" Beni izlemek için döndü. "Sen de oralısın, değil mi?"

"Öyleyim ama bu oradaki herkesi tanıdığım anlamına gelmiyor," diye kıkırdıyorum usulca. "Ve çok fazla dışarı çıkmadım."

"Katı ebeveynler mi?" Biraz ikram etmeden önce ağzına birkaç çekirdek atıyor.

Büyük bir avuç alıp cevabımı tartmak için bir an duruyorum.

Ona babamın kontrolcü olmaktan öte manipülatif olduğunu nasıl söylerim?

İşbirlikçi. Ve sebepsiz yere acı çektirmeyi seven bir sadist.

"Öyle de denebilir. Babam çok güçlü bir adamdır, bu yüzden büyürken bizi sıkı sıkıya kontrol etti." Sert çekirdekleri çiğnerken çizgi filmde gelen gıcırtilı sesler bastırılıyor.

"Biz mi?" Geniş gözleri kırpışıyor ve başını eğiyor.

"Evet, kardeşlerim." Ona daha ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değilim.

"Lara Teyze ve Mikhail Amca'yı mı kastediyorsun?" Elena sesini yükseltiyor ve elini patlamış mısıra doğru uzatıyor. "Biraz daha lütfen."

Kahretsin.

Melissa'nın ağzı mükemmel bir "o" yapar. "Şey... bu ilginç." Ayaklarını altına toplayarak kendini yeniden ayarlar. "Lara senin kız kardeşin mi?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve dişlerimi sıkmamaya çalışıyorum.

"Evet."

Neden çocuklar her zaman akıllarına geleni söylerler? Ben küçükken hiç sıram gelmeden konuşmazdım. Ama bu da babamın kırbacının bir sonucuydu.

Melissa uzun bir iç çeker. "Akraba olmasına sevindim." Bu bir dönüş oldu.

"Gerçekten mi? Neden?"

Yine battaniyeyle oynuyor. "Ben de gecenin bir yarısı aradığın kadının kim olduğunu merak ediyordum."

Gülmeye başlıyorum ama kaşlarını çatan kızım tarafından susturuluyorum. "İçinde kıskançlık mı var?" Sessizce soruyorum.

Melissa'nın yanakları pembeleşir. "Tabii ki hayır. Sadece merak ettim. Knox'u aramaya yardım mı ediyor?"

Midem bulanıyor. "Hayır. Tehlikeli bölgeden uzak duruyor." Ama Melissa içindeydi.

Gitmesi anlamına gelse bile, sırf biraz daha güvende hissedebilsin diye Knox'tan kurtulmak istiyorum.

Hepimiz bu kanepeye gömülmüş olarak, onun gittiğini bilerek geceleri daha rahat uyuyacağız.

Onun da gitmesi anlamına gelebileceği gerçeğinden hoşlanmıyorum.

Onu bulmak için ayaklarımı sürüyerek ilerlemek istemem yanlış mı? Onun arkadaşlığına ve buraya ne kadar kolay uyum sağladığına alışmaya başladığım için mi?

Bu da daha fazla adamımızın yaralanabileceği ya da ölebileceği anlamına geliyor.

Ve dışarı çıktığında Knox'un ya da adamlarından birinin onu görüp geri almasına karşı her zaman dikkatli olması gerektiğini.

Bunu bir daha atlatamayabilir.

Ve içimdeki his bana onu bırakmaya hazır olmadığımı söylüyor. Neden? Hiçbir fikrim yok.

Bu ben değilim.

YEDİ

MILA

CEVAP VERMEMEK İÇİN AĞLIYORMUŞ GIBI YAPMAKTAN BIKTIM.

Sorular.

Ama Ivan'ın oğlu olduğuna dair düşüncelerimi pekiştirdi. Bütün lanet aile burada.

Yine de Ivan beni buraya Nikolai'yi ve hatta belki diğerlerini öldürmem için mi gönderdi? Bu da ne demek oluyor?

"Kendimi bir tür kan davasının ortasına düşmüş gibi hissediyorum. Bu tam bir Yunan trajedisi." Tyler'a telefonda tıslarken volta atıyorum.

"Fark etmez, Mila. Daniil Ivan'ın elinde. Önemli olan elmasları almak ve buradan defolup gitmek." Tyler'ın sesinde bir keskinlik var.

"Neyin var?" Göğsüm sıkışıyor.

Rahatsız edici derecede uzun bir duraklama oldu. "Kirill bana başka bir resim verdi." "Ne?"

"Dedim ki, o bana-"

"Seni duydum amına koyayım. Neyi kesti?" Elim titriyor, ben de onu çapraz bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Kafede içecekleri beklerken oturabileceğim تنها bir açık hava bölümü var. Hasta olursam diye kimsenin yakınımda olmamasına seviniyorum.

"Ayak parmakları," diye geveliyor.

"Tyler." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmak uçlarımı burnumun kenarına bastırıyorum. "Neden *çoğul* oldu?"

"Gördün mü?" Sesi çatlar. "Benim de tepkim buydu! Kirill, Daniil karşı koyduğu için lanet bıçağın kaydığını söyledi."

Ağlamak istiyorum.

Zavallı küçük kardeşim yavaş yavaş doğranıyor ve ben burada latte sipariş edip film izliyorum.

Ben olsaydım, acele etmediğim için kendi suratıma yumruk atardım.

Nikolai'nin telefonuna indirdiğim ayna uygulamasında gezinerek anlamsız şeyleri ayıklıyorum.

Bekle. Bu da ne?

"Eşek" adında bir bağlantısından elmaslardan bahseden bir sürü mesaj var.

"Bir şey bulmuş olabilirim. Seni sonra ararım." Tyler cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum.

Donkey de kim?

Uyuşturucu kuryesi gibi bir şey mi? Bir bağlantı mı?

Ayrıntılarda elmasların Grand Stand'da olması gerektiği belirtiliyor, ancak bir tarih verilmiyor.

Lanet olsun!

Harita konumunu buluyorum ama zaman olmadan işe yaramaz bir bilgi. Zayıf bir garson bana içinde üç içki olan bir fincan getiriyor.

Ona teşekkür ederek onları hızla arabaya taşıdım.

"Elena! Sıcak çikolatam var!" Kapıyı iterek içeri girdiğimde evin içine sesleniyorum. İçecekleri tezgâha koyup çantamı masaya bırakıyorum ve onu oyun odasında aramaya çıkıyorum.

Nikolai onun yanına çömelmiş, bileğinin arkasındaki yara bandını dikkatle düzeltiyor.

"Gördün mü? Her şey daha iyi. İşte bu yüzden peri kanatlarınla bile banktan uçmaya çalışma." Yanağındaki bir damla gözyaşını silmeden önce ona yumuşak bir şekilde Rusça konuşuyor. "Sen benim prensesimsin ama bir savaşçı gibi de güçlüsün. Acıdığını bildiğim halde zar zor ağladığın için gurur duyuyorum."

Ah, kalbim.

Keşke benim de onun gibi bir babam olsaydı. Nazik ama sert. Destekleyici ama şefkatli.

Onun yerine, benimki ben hatırlayacak yaşa gelmeden ölmüş. Ve annemin onu takip etmeden önce evin içinde yuvarladığı adamlar

Mezar tam olarak 'baba' malzemesi değildi.

O gittikten sonra Daniil'in elinde sadece ben kaldım. Artık sahip olduğu tek şey benim.

Nikolai başını kaldırıyor ve kapıya yaslanmış beni görüyor. Onları izlerken yüzümde aptalca bir gülümseme olduğuna eminim.

Elena beni görüyor ve zıplıyor. "Melissa! Beni uçarken görmek ister misin?" Nikolai ve ben aynı anda "Hayır," diyoruz.

Omuzları çöktü. "Tamam."

"Bana gökyüzünde zum yaparken bir resim çizebilir misin? Sana ilham vermesi için sıcak çikolata getirdim." Ona büyük bir sahne göz kırpması yapıyorum.

Nikolai ayağa kalkmadan önce bana "teşekkür ederim" dedi.

"Sana kahve de getirdim." Hareket etmiyorum ama bana yaklaşmasına izin veriyorum. "Teşekkür ederim. Geç saate kadar dışarıda olabilirim." Çenesi sıkılaştı.

Ben.

"Oh? Bu gece büyük randevu mu? Ne de olsa bugün Cumartesi."

Saçlarımı döndürerek

alt dudacağımı ısıırıyorum.

Sadece teslim olması ve bilgilerini paylaşacak kadar bana güvenmesi gerekiyor.

Elini üstümdeki duvara dayayıp beni çerçevesiyor. "Bu kıskançlık geri mi geliyor?" Ağzının kenarı bir sırıtışla kalkıyor.

"Peki ya öyleyse?" Çenemi kaldırıyorum ve onun mavi gözleriyle buluşuyorum. Ağzıma düşüyorlar.

Hadi ama. Yap şunu.

Şu aşamada bunun kendim için mi yoksa görevim için mi olduğundan emin değilim. Bu adamın varlığı bana açıklayamadığım şeyler yapıyor.

Dilimi alay eder gibi dışarı çıkardım.

"Gerek yok. Bu gece burada uyuyacağım." Beni geçip gitti ve merdivenlerden indiğini duydum.

Düşündüğüm gibi gitmedi.

"Öpüşecek misiniz?" Elena iki bebeğiyle birlikte yerde oturuyor.

"Böyle mi?" Yüzlerini birbirine bastırıyor.

Kahretsin.

"Baban sadece aptallık ediyordu. Öpüşme falan yok." Midemdeki sıcaklık aksini diliyor.

Sadece bir iş olarak başlamış olabilir, ama eğer yapsaydı, bunun avantajlarından gerçekten hoşlanacağımı düşünüyorum.

"Bence yapmalısın. O zaman bir aile olabiliriz ve sen de sonsuza kadar burada kalabilirsin." Kayıp dişini düşürmeden önce gülümsüyor

oyuncakları kenara çekip elimi tuttu.

Keşke kalabilseydim ama elmasları çaldıktan sonra bunun imkanı yok. Nikolai ben olduğumu ve neden burada olduğumu öğrenirse, beni öldürmezse şanslı sayılırım.

Elena'yla merdivenlerden inerken ve ben ona sıcak çikolatayı uzatırken tek merak ettiğim şey palayı üzerimde kullanıp kullanmayacağı ya da kafamı kırıp kırmayacağı.

SEKİZ

NIKOLAI

CIRT CIRT LARIN YIRTILMA SESİ YATAK ODAMI DOLDURUYOR.

Kurşun geçirmez yeleğimin kayışları.

Bu gece muhtemelen Knox'u yakalayacağımızı bildiğim için garip bir şekilde sakınım.

Tuzaklarımız kuruldu.

Enzo, Reaper'ın sosyal medya hesaplarında bu gece büyük bir etkinlik için hazırlandıklarına dair söylentiler olduğunu söyledi.

Tam burada, kemerime taktığım on sekiz inçlik bir pala şeklinde büyük anlarını yaşıyorum.

"Her şey yolunda mı-" Melissa'nın gözleri genişliyor, sonra kafasını koridordan kapı çerçevesine doğru uzattığında daralıyor.

"Tamam."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Göğsümü işaret ediyor. "Tehlikede misin?" Kollarıyla karnını çaprazlayıp göğüslerini yukarı kaldırıyor.

Onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama yüzündeki çatık kaşları görmezden gelemiyorum.

"Hayır. Bu gece bir görevimiz var." Gömleğimi yeleğin üzerine çekerken, ağzının bir şey söylemek ister gibi hareket etmesini ama söylememesini izliyorum. "Ne?"

Parmakları kollarına gömülüyor. "Sadece incinmeni istemiyorum." Gözleri düşerken alt dudaklarını çiğniyor.

"Yapmayacağım. Ama gitmem gerek. Bu gece Knox'u yakalama ihtimalimiz var." Tabancamı polomun altındaki omuz kemerine yerleştirdim ve onu geçmeye başladım.

"Beni çıkarmak için bu kadar acele mi ediyorsun?" Siktir.

"Hayır. O gidene kadar güvende değilsin. Ondan sonra nerede kalacağın..." Kolumu sallayarak kelimelerimin yetersizliğini örtmeye çalışıyorum.

Ben ne istiyorum? Gitmek istemesi önemli mi?

Emin değilim. Hâlâ benden bir şey saklıyormuş gibi davranıyor.

Bu gece bunu çözmenin gecesi değil. "Elena'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Geç kaldım."

Yanımdan geçmeye çalıştığımda kımıldamıyor. "Yapmamalısın."

İlk defa dudakları titremiyor, sert ve kilitli. Bu yeni bir şey.

Sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Bu senin seçimin değil." Onu belinden tutup yolumdan çekiyorum.

Bu da neydi böyle?

Neden şimdi bir duruş sergilemeyi seçiyor?

Kalmayı çok istediği için mi?

Kafamı allak bullak etti.

Elim kapı koluna uzanırken bir şey beni durduruyor. Arkamı dönmek için yanıp tutuşuyorum. Ve döndüğümde, o oradaydı.

Gözlerindeki o ateş beni içine çekiyor. Bunu sık sık görmüyorum, ama gördüğümde bir daha olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde beni **a t e ş l i y o r**.

İri, kara gözleri benimkilere kilitlenmiş. Göğsü inip kalkıyor, o güzel allık boynuna yayılıyor.

Siktir et.

Ona doğru bilerek adım atarken parmaklarım yanımda seğiriyor.

Ne yaptığımı anlayamadan elim boğazına dolandı ve sırtı duvara yaslandı.

Doğru hissettiriyor. Nabzının düzensiz bir şekilde avucuma çarpması.

Onun büyüü altındayım, kehribar kokusunu içime çekiyorum. Belki de ona karşı böyle davranmam için zehirleniyorum.

"İstediğin bu muydu?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

Kalçamla bacaklarını ayırırken, elim sert kığına yerleşiyor. "Öp beni, Nikolai."

Bu kadar yeter. Onun karanlık bir tarafı olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve kolları boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor. Sanki kontrolü geri almaya çalışıyor gibi.

Yanlış adamla uğraşıyor. Kontrol *her zaman* bende.

Boğazını sıkıca kavradığımda bir inilti duyuyorum ve sikim taş gibi sertleşiyor. Öpücüğü derinleştirerek, ona emrederek ve ciğerlerindeki havayı çalarak geri alıyorum.

Benimkini.

Bu dudaklar bana ait.

Ve eve döndüğümde, onun geri kalanına da sahip çıkacağım. Ama şu anda, ne kadar isteksiz olsam da, gitmeliyim.

Kendimi geri çekiyorum, pürüzsüz tenindeki tüylerin parmak uçlarımin altında patladığını fark ediyorum.

Bu kadınla çok eğlenebilirim.

Bana göz kırpıyor, konuşmak için şiş dudaklarını aralıyor ama kendini durduruyor. Bir sırtışla, dağınık siyah bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Sonra görüşürüz, güzelim."

Cevap vermesine fırsat vermeden geri çekiliyorum ama bana attığı o küçük sırtış yeterince şey anlatıyor.

Bu işin olabildiğince çabuk bitmesini istiyorum.

Jax ve Alexei buluşma noktasında motosikletlerinin yanında bekliyorlar. Diğer adamlarımız iki ayrı yerde, böylece hepimiz aynı anda bara varabiliyoruz.

"Biraz kış tekmelemeye hazır mısınız?" Jax yumruğunu avucunun içine vuruyor. Alexei bir o yana bir bu yana zıplarken ben başımı sallıyorum.

Bunlara ne zaman gireceği belli olmaz. Bazı günler yarı uykulu gibi davranır. Diğer günlerde ise bir kasırgaya dönüşüyor.

Fırtına o olursa bizim için daha iyi olur.

"Hadi gidelim." Bara girdik ve arka tarafa yöneldik.

Düzinelerce Azrail'in gözleri bizi izliyor. Çoğu normal sokak kıyafetleri giymiş ve kendilerine özgü deri yeleklerini giymemiş.

Ama kim oldukları belli.

Adamlarımız arkadan geliyor.

"Hey, Petey!" Alexei odanın öbür ucundan onlardan birine bağıyor.
"Elmaslarını aldım!"

Kahretsin. Gök gürültüsünü getirdi.

Gömleğinin altından kadife bir çanta çıkaran Alexei, onu t e z g â h ı n üzerine atar ve değerli taşların kendine özgü cıvıltısını çıkarır.

Ne oluyor be? Gerçekten onda mı? Oda patlar.

Seyircilerimiz ayağa fırlayıp öne doğru koşarken sandalyeler masalardan geriye doğru fırlıyor.

Alexei'nin önce bir tabureye sonra da barın üstüne sıçrayıp inci kabızalı tabancalarını çekerken kıkırdadığını duyabiliyorum.

Mürettebatımızın çoğu kapılardan içeri akın ediyor ve Azrailleri çevreliyor. Ama Knox'u ya da Kirill'i göremiyorum.

"O burada değil." Jax arkamda duruyor, kalabalığın kabarmasına hazırlanırken sırtını benimkine dayıyor.

İlk yumruk bana doğru uçmadan önce cevap veremiyorum.

Kitleler arasında yolumuzu bulmaya çalışırken kollar, bacaklar ve bedenlerden oluşan bir girdaba dönüşüyor.

Biri üzerime atladı ve Jax'i yere serdi.

Onu boynundan yakaladım ve bırakana kadar kafasının yan tarafına vurdum.

Sonra, gevşeyene kadar sallamaya devam ediyorum.

Yanımda keskin bir ısırık var ve döndüğümde elinde kan damlayan bir bıçak tutan başka birini görüyorum.

Pislik herif beni bıçakladı.

Beni tekrar yakalamak için ileri doğru hamle yapınca uzanıyorum ama bıçağı tutan bileğinden tutup kendi karnına saplıyorum.

Gömleğini karnına doğru çektiğimde gömleğinden kırmızı bir dalga fişkırıyor.

Jax ayağa fırlıyor ve açılı bir şekilde koşan üçüncüye savuruyor, bana çarpmadan önce Jax'e bir darbe indiriyor.

Beni sırt üstü yere düşürdü ve kafatasım beton zemine çarptı.

Gözlerimde yıldızlar patlıyor, sonra yüzüme vuruyor, sırttan bir Alexei tarafından benden koparılmadan önce birkaç sağlam darbe alıyor.

Dönüyor ve saldırganımı titreyen bir yığın haline gelene kadar tabancayla kırbaçlıyor.

"Burada değil." Jax kalkmama yardım ederken Alexei sakın bir şekilde kendini düzeltiyor.

Çatışma bizden uzaklaşıyor ama bizimkiler üstünlük sağlamış gibi görünüyor.

Reaperlar her çıkıştan kaçıyor.

Alexei bara doğru ilerliyor ve bez çantayı alıp avucunun içinde bir aşağı bir yukarı savuruyor.

Kapağı açarak içinden bir şey çıkarır ve yerdeki ölü düşmanlardan birinin ağzına sokar.

Sonra, bir sonrakine geçer ve tekrar eder.

"Ne yapıyorsunuz?" Ne olduğunu anlayamıyorum ama bakışlarından boğazlarına elmas tikiyormuş gibi görünüyor.

Avucuna birkaç tane atıp dönüyor ve avucunu uzatıyor.

Misketler.

"Onlarınkini kaybettiler. Onları geri veriyorum." Devam etmeden önce ciddi bir şekilde başını salladı.

Jax ve ben sabırla kapının yanında duruyoruz.

"Nikolai, kanaman var." Jax dönüp aşağı bakarken gözleri büyür. Hay sikeyim.

"F e n a değil." Kolumu kaldırdığımda sıcak, yapışkan sıvının göğsümden aşağı sızdığını hissedebiliyorum.

O pisliğin beni dürttüğü yer yeleğimden dışarı sızıyor ve kolumu ıslatıyor.

Dudakları büzüldü. "Git. Ben onu beladan uzak tutarım." Beni dışarı itmeden önce Alexei'ye eliyle işaret etti.

"Doktoru aramamı ister misin?"

Başım dönmüyor. "Hayır, ben iyiyim. Kendim dikebilirim."

Melissa görmeden eve girebilirim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde saat gece yarısını geçmişti. Olabildiğince sessiz bir şekilde tıbbi kiti alıp koridordan odama doğru ilerliyorum.

"Neden kanaman var?" Melissa arkamdan soruyor.

Kahretsin. Belki de bu yüzden bıçaklandım, dikkatim çok dağınıktı.

"Ben iyiyim."

"Haliya damlatıyorsun." Beni takip ediyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak yatağımın yanında duruyor.

"Temizlikçi parasını ben öderim." Onun annem olduğunu hatırlamıyorum. Ve o benim karım değil. Yerleri dert etmemeliyiz.

"M e s e l e bu değil." Gömleğimi çıkarmaya çalışırken yüzümü buruşturduğumu fark edince gözleri aynada benimkilere kilitleniyor. "Bırak yardım edeyim."

"Anladım," diye homurdandım.

İtiraz etmeme fırsat vermeden yanımdan geçip hızla elimden seti alıyor. Bir kenara koyduktan sonra ellerini kumaşın altından geçiriyor ve omzuma doğru çekiyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve cırt cırtlı kayışlardan birini tutup yırtarak açıyor.

"Dur. Ben halledeceğim." Sağlam kolumla bileğini sıkıyorum ve kendimden uzak tutuyorum.

Gözleri kısıldı. "Ne halin varsa gör." Doğrudan yaramın üzerine bastırıyor ve bu beni eğiyor.

Momentumu koruyarak beni geriye doğru zorluyor ve ne olduğunu anlamadan yatağımın üzerine yayılıyorum.

Ve lanet olsun, bu kadar tahrik olmamalıydım. Dudaklarının daha önce benimkiler üzerinde nasıl hissettirdiğini ve beni bu pozisyona onun merhametiyle getirdiğini hatırlıyorum.

Ondan gelen öfkeyi
hissedebiliyorum. Etkilendim.

Ve ona ihtiyacım var.

NINETEEN

MILA

"DİKKATSİZ DAVRANMAK SENİ ÖLDÜRTÜR NIKOLAI," DIYE MIRILDANDIM.

İçimde yanan cehennemi
sakinleştirmek için. "Değildi.

Yaşıyorum, değil mi?"

Ben yarayı nazıkçe incelerken o gözlerini kapatıyor. Çok kötü değil,
istediğimden biraz daha derin. Ona bir ders vermek için parmağımı saplama
dürtüsüne direniyorum.

Şu anda Mila'nın yerinde olsaydım, yapardım ve acıttığından emin
olurdum.

"Kızınız daha iyisini hak ediyor." Yetim kalmanın nasıl bir his olduğunu
bilirim.

Babasına ihtiyacı var.

Bir iniltiyle kollarının üzerine oturur ve yarasından beyaz çarşaflara
daha fazla kan damlar.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Neredeyse hırlayacak.

Sinirlerine dokundum.

Güzel.

Kitten ihtiyacım olanı alırken kendimi durdurmam ve yavaşlamam
gerekıyor.

Melissa bu boku benim bildiğim kadar bilemezdi.

Konuşmadan önce gözlerinin içine bakıyorum. Hâlâ öfkeliyim.

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum. Şimdi uzan, bunu
düzeltmeme izin ver ve gideyim."

Beni dinlemesini işaret ederek yatağı gösteriyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, sanki onunla bu şekilde konuştuğumda etkilenmiş gibi. Bana bakışı yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Sadece öfkeyle de değil.

Dediğimi yapıyor ve iyi bir asker gibi, normalde yapacağımdan çok daha yavaş bir şekilde onu dikerken gıkını bile çıkarmıyor. Güzel bir iş olmasına rağmen, Melissa'nın bunu neden bilebileceğini anlamak için birkaç dakikam oldu.

"Tamamdır."

Hepsini topladım ve geri döndüm.

Kendimi toparlamak için biraz alana ihtiyacım var. Her geçen gün daha fazla dahil oluyorum, sadece kafamla değil.

Ve gerçek her ikisine de açıklandığında, kalbime çifte bıçak saplanmış olacak.

Ellerimdeki kana bakarak ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım.

Bu ne ilk ne de ellerimi kana buladığım son sefer olacak.

Sadece gelecekte onun olmaması için dua ediyorum.

Ama burada başarısızlık bir seçenek değil. Kardeşimin hayatı tehlikede. Onun yüzünü hayal ettiğimde ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor.

Onun için ölebilirim.

Duygularımın yoluma çıkmasına izin veremem. "Temizlenmem gerek."

Lanet olsun. Gerçekten takma ismime dönüşüyorum.

Cevap vermesine fırsat vermeden odasından çıkıyorum ve kapımı çarparak kapatıyorum.

Neredeyse beni sikip atmasını istiyorum. Cevap bu mu?

Duşu açıp lekeli ellerimi suyun altında tutarak ısınmasını bekliyorum.

Sanki beynimde bir ışık düğmesi yanıyor. İşte cevap bu. Başından beri oradaydı.

Beni biraz vahşi seviyor. Beni istiyor. Beni öptü.

Eğer onun olursam o lanet elmaslara yaklaşabilirim. Muhtemelen onu bu şekilde daha iyi koruyabilirim.

Üzerime bir havlu sararak, sessizce koridora geri dönüyorum.

Tuvaleti açıldığında, varlığını göstermeden önce bir buhar bulutu yayılıyor. Yüzüne sildiği bir havlu ve beline gevşekçe sardığı bir havlu, gözlerimi kumaşın üzerinde duran pakete çekiyor.

Boğazımı temizliyorum ve cevap olarak bezi gelişigüzel bir şekilde köşeye fırlatıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda çenesinin gerildiğini ve kaşlarının kalktığını görüyorum.

Tanrım, onu çalıştırmak çok zor.

"Benim duşum ısınmıyor. Seninkini kullanabilir miyim?"

Parmaklarımla beceriksizce oynuyorum. Tekrar tahrik oldum. Bu, haftalardır rahatlayamadığım bir kenar gibi hissettirdi.

Kapıdan uzaklaştı ve geçmem için işaret etti. Belki de bu kötü bir fikirdi. Onunla aynı odadayken sınırlar bulanıklaşıyor.

Tam banyosuna girmek üzereyken bileğimden tutup beni durduruyor. Kollarındaki damarlara odaklandım. Kahretsin. Bu bir hataydı.

Kalçalarımı sıkıca sıkıyorum.

"Düşünün sıcaklığıyla ilgili bir sorun yok," diyor sırtarak.

Ona birkaç kez göz kırpıyorum.

Tutuşunu bıraktığında içimi bir boşluk duygusu kaplıyor.

"Devam et."

Serin fayansa adımımı atarken onun ateşli bakışlarını üzerimde hissediyorum. Elim tutamağı kavırıyor ve ona doğru dönüyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Kapatmak yerine geri adım atıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve şalımı ayaklarımın yanındaki havuza bırakıyorum.

İniltisini gizlemeye çalışması dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Bir şeyler hissettiğini, tamamen taştan yapılmadığını biliyordum.

Duş tavandan aşağıya doğru akarken bir adım geri çekiliyorum, serin sprey bacaklarıma çarpıyor ve yavaş yavaş ısıtıyor. Sırtımı ona dönerek, artık lezzetli bir şekilde sıcak olan suyun altına giriyorum ve başımı arkaya eğerek tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum.

Gözlerimi kapatarak ona bakmak için başımı çevirme cesaretini buluyorum.

Onun güzel yüzündeki çatışma beni kalbimden vuruyor.

Bunu o da benim kadar istiyor.

Ama bir şey onu engelliyor. Beynini kurcalayan büyük bir şey.

Yerleşik raftan duş jelini alıp avucuma bir parça sıkarken göz temasını kesmiyorum. Erkeksi kokuyor, tıpkı onun gibi.

Kendimi açıkta hissetmeliyim, sanki kendimi saklamak istemeliymişim gibi.

Ama bu adamın beni yeme şekli, beyaz havlunun altında aletinin sertleştiğini görebilmem. Hâlâ orada durup beni izliyor olması. Bu bende saklanma isteği u y a n d ı r m ı y o r .

Gölgelerden çıkıp gerçek Mila olmak istememe neden oluyor.

Sabunu ipeksi tenime sürüp sırtışıma gizlemeye çalışırken, gerginlikten titreyen çenesinin ince hareketlerine tanık oldum.

"Hey, Nikolai. Sırtımdaki şu noktaya ulaşabilir misin, ben ulaşamıyorum?" Dramatik bir şekilde kürek kemiklerimin arasına ulaşmaya çalışıyorum, bu da dolgun göğüslerimi yukarı itiyor.

Boğazını temizliyor ve nefesinin altında mırıldanıyor, tam olarak yakalayamayacağım kadar sessiz.

"Hayır."

Elini yüzünde gezdiriyor, dönüyor ve beni tamamen ve tamamen sönük bırakarak uzaklaşıyor. .

Başka bir başarısızlık. Onu çözemiyorum. Ama yapmak zorundayım.

Kardeşim için.

Ve nihayetinde kendim için. Bu adamı bir geceliğine üzerimde serbest bırakmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerek.

YİRMİ

NIKOLAI

ŞARKI- I'VE BEEN GONE, EX HABIT

<https://ffm.to/ivebeengone>

Sikeyim.

Onun için acı çeken aletimle odanın içinde volta atıyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

Evet. Karım öldüğünden beri başka kadınlarla da yattım.

Ama bu farklı hissettiriyor.

Bu beni bir çeşit büyüünün etkisi altına aldı. Moya vedmochka.

Bu heyecan verici duyguları göğsüme geri getiriyor. Daha önce hayatımda sadece iki kişiye karşı hissettiklerimi.

Bu her şeyden çok karımın anısına ihanet gibi geliyor. Benim ve Elena'nın hayatına getirdiği o mutluluk parçasına.

Beni neyin durdurduğunu tam olarak anlayamıyorum. Gözlerinin arkasında bir şey var, bu karanlık. Bunu kendi yansımamda da görüyorum.

Bu kadın beni parçalayabilir.

Bu nedenle insanları içeri almıyorum. Eğer giderlerse o zaman acı hissedemem. Katerina'dan sonra olduğu gibi asla acı çekmek istemiyorum. Yapamam.

Ama neden Melissa'yı aklımdan çıkaramıyorum?

Kesik kesik nefes alıyorum, sanki bütün kan beynimden çıkıp sikime hücum etmiş gibi.

Kapının yanında durdum ve elimi kapıya dayadım.

Suyun esnek vücudundan aşağı damlaması. Kıcının kıvrımları o kadar baştan çıkarıcı ki, teninin pürüzsüzlüğünü neredeyse ellerimde hissedebiliyorum.

"*K chertu*," diye mırıldanıyorum kendi kendime sessizce.

Yeterince sessiz değil gibi görünüyor, çünkü omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor.

Bakalım benimle başa çıkabilecek mi?

Güçlü bir adımla havlumu yere atıp ona yaklaşıyorum, gözlerinin genişlemesini ve dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasını izliyorum.

Bir saniye bile kaybetmeden su üzerimize fışkırıyor ve anında vücutlarımızı ıslatıyor. İçgüdüsel olarak boynunun arkasını kavıyorum ve onu hızla yüzüme çeviriyorum, dudakları alaycı bir şekilde davetkâr.

"Oynamak ister misin?" Çenesini geriye atarken kararan gözlerini inceleyerek soruyorum.

Kaya gibi sertleşmiş sikim karnına yapıştığında, dudaklarında çapkın bir sırıtiş beliriyor.

Sessizce elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor, beni bacaklarının arasına götürürken sözsüz bir şekilde bana yol gösteriyor. İşaret parmağım sırlıklam amcığı boyunca kayıyor.

"Bu sana aradığın cevabı veriyor mu, Niki?" diye mırıldanıyor.

Elimi boynunun önüne getirdiğimde, içimden derin, gırtlaktan bir inilti çıkıyor ve onu zorla serin fayanslara bastırıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor ben dudaklarımı onunkilere yapıştırmadan önce. Bacakları benim için açıldı ve iki parmağımı sokmama izin verdi.

Çok sıkı. Aletimdeki her damla spermi boğacak. Büyüleyici.

Yanlış. Onu korumam gerekiyordu. Onu becermem değil.

Ama bu vedmochka beni büyüğü altına aldı ve şikayet etmeyeceğim.

Öpüşmeyi derinleştirip kontrolü elime aldığımında, nabzı avucumun içinde hızla atıyor. Geri çekilip elimi hafifçe bıraktığımında bana bakıyor, yüzü kızarmış ve benim için tamamen hazır.

Bakışlarını vücudunda gezdiriyorum, onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, krepler hakkında konuştuğı gibi, sanmıyorum

Ona sunabileceğim her şeye hazır. Bu denemeyeceğim anlamına gelmez.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum.

Sanki ses tonumu tartışıyormuş gibi başını eğiyor. Söylemek üzere olduğu şeyi yutuyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

Kendini tutuyor. Sorun şu ki, derinlere inip gerçekte ne sakladığını öğrenmek istiyorum. Ve bulacağım da.

Kalçalarını sallayarak önüme geçti ve itaatkâr bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp ıslak saçlarını güzel yüzünden geriye doğru kaydırırken sikimin uzunluğunu okşadım.

Nazik bir dokunuşla parmağımı yanağından aşağıya doğru gezdiriyorum, dudaklarında süzülürken verdiği hissin tadını çıkarıyorum, sonra çenesini sıkıca kavrayıp başını yukarı doğru eğiyorum.

"Kalçama çok fazla dokunuyorsun. Tamam mı?"

"İhtiyacım olmayacak. Tırnaklarımı kışına geçirmekle meşgul olacağım, Niki.

Ama olsun."

Cevap veremeden, onları uyluklarımdan yukarı sürükleyerek benden bir inilti çıkarıyor. Sıkıca kavırıyor ve ucunu daire içine almadan önce shaftımın uzunluğunu yavaşça yalarken vücuduma saf ateş yayılıyor.

İki elimle başını kavırıyorum, keskin parmakları etime batıyor, beni boğazının arkasına götürürken gözleri benimkileri yakıyor.

Benim büyüklüğüme alışmasına izin verdim. Gözlerinde biriken yaşlar bana en azından buna ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Mmm, benim için çok iyi bir kız."

Gözyaşlarını silmek için yanağını okşuyorum ve kalçalarımı itiyorum, başının arkasını tutarak tıkanmasını sağlıyorum.

"Ne kadar güzel bir ses bebeğim. Sikimi çok iyi emiyorsun."

İnlemeleri sikim tarafından boğuluyor ve ben hızımı artırıyorum. Kontrolü elime aldım ve ondan çalabildiğim her zevki siktim.

Ne kadar sert gidersem, tırnaklarının tenime batması beni daha da ateşliyor.

Göğüslerinin zıplamasını ve vücudunun titremeye başladığı noktaya kadar ona verdiğim her bir parçayı almasını izliyorum.

Vay anasını.

Yapacak mı?

Kızarma, titreme, inlemeler.

Bu beni çok şiddetli bir şekilde uçurumun kenarına getirmek için yeterli. "Benim için gel, güzelim. İsteddiğini biliyorum."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve son birkaç hamleyle başımı arkaya yatırıp orgazmımın her parçamı parçalamasına izin veriyorum. Boşalmamın boğazının arkasına çarpmasına izin veriyorum, bunu yaparken dilimde onun adı var. O da sınırına ulaştığında inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Az önce içimdeki ruhu mu emdi?

Geri çekiliyor, elleri kalçalarımı kavıyor ve vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yüzünün her iki yanından tutarak ağzından hafifçe kayıyorum ama tamamen değil.

"Diz çökmüş, ağzı sikimle dolu ve çenesinden döl damlayan mükemmel bir küçük fahişe gibi görünmüyor musun? Çok muhteşem."

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum.

"Yüzünü sikmeyi bitirdiğimi söylediğimi hatırlamıyorum bebeğim."

Sadece senin sikini emerek kendini boşalttığında benim olması gerektiğini anlıyorum.

Bu bir sorun olabilir.

TWENTY-ONE

MILA

ÇENEMİ TUTTUĞUNDA NEREDEYSE NUTKUM TUTULACAKTI.

Onun sikini emerek boşaldım. Onu ele geçirme şekli ve parmaklarımın altında gerildiğini hissetmek.

Ve lanet olsun, benimle konuşma şekli. Erkeklerin beni kontrol etmesine asla izin vermem.

Yine de, işte buradayım, dizlerimin üzerinde, neredeyse daha fazlası için yalvarıyorum.

Belki de kırılmak için yaratılmıştım, ama sadece yatak odasında ve karşıma çıkan en güçlü adam tarafından.

Beni dengesiz ayaklarıma doğru yönlendiriyor. Daha nefesimi bile alamadan dudakları dudaklarıma yapıştı.

İnlememin sesi öpüşmemizin yoğunluğu tarafından bastırıldı. Beni nefessiz bırakarak geri çekilmesine yetecek kadar. Gözlerinde bir karanlık parladı. Orada olacağını biliyordum. Tam da ihtiyacım olan şey.

Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve boynumu ona göstermek için başımı geriye doğru itiyor.

Dişleri boğazıma battığında, haykırıyorum.

"Sessiz olur musun?" diye fısıldıyor kulağıma, amımın zonklamasına neden olan alçak bir ses tonuyla.

Başımı sallıyorum ve o da ıslak saçlarımı çekerek kafa derime güzel bir acı gönderiyor.

"Olmak istemiyorum. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu duymanı istiyorum."

İşte ben böyle sevişirim. Gürültülü ve vahşi. Ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun, bu parçamı kontrol altına almayı reddediyorum. Ben buyum. Eğer çılgılık atmıyorsam, bu iyi bir seks değildir ve bana aksi söylenemez.

Yine de bana fısıldaması üzerimde alışılmadık bir etki yaratıyor. "Bu işler böyle yürümez. Bir ses çıkarırsın, bu durur, moya vedmochka."

Acaba neden benim cadı olduğumu düşünüyor? Bunu o da hissediyor mu? Benim ona yaptığım gibi onun da bana büyü yaptığından eminim.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın?" diyor sırtarak, eli kalçalarımın arasına kayıyor ve bir parmağını muhtaç amımda gezdiriyor. Kalbimi gerçekten çalmadan önce son bir parçasına daha tutunmak için canımı dişime takıyorum.

"Ben iyi bir kız değilim, Nikolai."

Dudağını ısıırıyor ve bakışları ruhuma çarpıyor. Lanet olsun, bu adam her şeyim.

"İyi bir kız olmakla *benim* iyi kızım olmak arasında fark var. Bunu yakında öğreneceksin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Saçlarımı bırakıyor ve saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor, parmakları köprücük kemiklerimin üzerinde nazikçe geziniyor.

"Sana bir kez daha soracağım." Duraklıyor, elini boğazıma doluyor.

"Benim uslu kızım olup sessiz olur musun?"

Övgü ve müstehcen konuşmalar karşısında ıslanan kadınlardan biri olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım. Bana tekrar böyle demesini nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum.

Bir keresinde seks sırasında bana böyle dediği için bir adamın boğazını yumrukladığımın farkında değil. Ama Nikolai bunu söylediğinde, tek düşünebildiğim onu tekrar elde etmenin başka bir yolunu bulmak oluyor.

Belki de bana bastıran aletinın büyüklüğündendir. Yine de onu test etmek istiyorum, elinin kıcımda seğirdiğini hissedebiliyorum.

Cezalandırılmak istiyorum.

Yarın oturabilmek istemiyorum. Beni tamir edilemeyecek şekilde paramparça etmesini istiyorum.

Ve ağzım açıldıkça içimdeki veledi kapatamıyorum.

"O zaman öp beni. Bu beni susturur. Gerekirse ağzında inlerim."

"İlk öpmek istediğim yer ağzın değil bebeğim."

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Lanet olsun, bu hayatımın en ateşli öpücüğü.

Dizlerinin üzerine çöküp baldırımı zahmetsizce kaldırıp nazikçe omzuna yaslarken gözlerim ona sabitleniyor.

Kendimi sabitlemek için çaresizce saçlarını sıkıca kavıyorum. "Tek bir ses ve bu duracak, anladın mı?"

Nefesi amcığıma değerken içimden küçük bir inilti kaçıyor.

Başımı salladım.

Bu deneyim kesinlikle yedi dakika koleksiyonuma girecek.

Dilinin ucunu iç uyluğum boyunca nazikçe gezdiriyor ve sadece bu yumuşak hareket bile ayakta duran bacağımın beklentiyle titremeye başlamasına neden oluyor.

Daha öncekinin aksine, bu neredeyse yumuşak ve tatlı. Ve alaycı.

Zonklayan amımın hemen yanındaki noktayı yaladığında neredeyse bir inilti çıkacaktı ama gözlerimi kapatıp kendimi durdurmak için yanağımı ısıyorum.

Bunun bitmesine izin veremem.

"Gözlerini benden ayırma, sakın kapatmaya kalkma."

Dediğini yapıyorum. Beni tam istediği yerde tutuyor.

Parmakları kıcıma girerken, sıcak dilini yarığım boyunca gezdirirken yüzümü omzuma bastırmak zorunda kalıyorum. Klitorisimden geriye doğru çok yavaşça.

Saçlarını daha sıkı tutarak kalçalarımı yüzüne doğru bastırıyorum.

Bu bana kıcıma sert bir tokat attırdı, çığlığı durdurmak için ısırmama yetti.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun, hmm?"

Öyleyim. Ama kötü olmak istiyorum. O şaplaklardan daha çok istiyorum. Klitorisimi emiyor ve arkamdan bir acı daha yayılıyor. Vay anasını.

"Meme uçlarını sık ve yüzüme boşal bebeğim."

O beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yerken, ben onları çimdikliyorum.

Zevkle mükemmel bir şekilde karışan acı neredeyse başımı döndürüyor. Ama bu benim için o dönüm noktasını aşmak için yeterli değil.

"Karşı koymayı bırak, çok yaklaştın."

Bakışlarımı ona kilitlediğimde, bacaklarımın arasından gözlerindeki ışıltıyla bana bakıyor.

Bu beni o kadar sert boşaltıyor ki dudağımı ısıyorum ve ağzımda kanın metalik tınısını tadıyorum.

Ben daha o dalgayı atlatamadan, sert elleri beni havaya kaldırıyor ve kendi etrafımda döndürüyor. Ellerim kaygan fayanslara çarpıyor ve bir nefes alıyorum.

Hantal gövdesi arkamda, sırtıma dayanmış, beni duvara yapıştırıyor.

"Bir şey mi duydum?" diye yanağıma doğru fısıldıyor.

Aleti girişimi okşuyor. Bu noktada, onun için yalvarmanın ötesinde değilim.

"Sikime boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyorum."

Sırtımın alt kısmına bastırıyor, saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve sikiinin başı amımı geriyor.

Lanet olsun.

Her itişte burnumu ve ağızımı zorla kapatıyor, kafa derimdeki tutuşu yoğunlaşıyor, yanma hissine ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor.

O kadar doluyum ki, arkamdan vuruluyorum. Tam ve mutlak bir mutluluk.

"Hadi bebeğim, bana doğru geri it, gidebildiği kadar derin istediğini biliyorsun," diyor ve kıcıma sert bir tokat atıyor.

İnilti ve inlemeler benden kaçıyor ama avuçlarıyla boğuluyor. O beni unutuşa sürüklerken, ben coşku içinde çığlık atmak istiyorum. Her hamle o tatlı noktaya çarpıyor, beni titreyen bir karmaşaya dönüştürüyor ve beynimi kapatıyor.

Tek odaklanabildiğim şey o.

İçimde zevk birikiyor ve ciğerlerim hava almak için yanıyor. "Seni döllerimle doldurmak üzereyim. Çok güzel görünüyorsun sikimin etrafında gerilmiş. Şimdi ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. Ver onu bana." Son dört kelimeyi söyleme şekli beni çılgına çeviriyor.

Derin bir son hamleyle, beni doruk noktaya kadar sikerken yıldızlar görüşümü dolduruyor.

Onun tarafından tüketildim.

Elini çekerken çığıklarım odayı dolduruyor, ondan gelen derin inlemelerle karışıyor.

Nefesimi yeniden kazanırken bedenim tükeniyor, bu yüksek dalgaya biniyorum.

Beni kaldırıyor ve yüzünü ona dönmem için döndürüyor, bacaklarım beline sarılıyor ve yüzümü boynuna sokuyorum.

"Prezervatif kullanmadık, Nik."

Sözlerimin ağırlığı bana çarpıyor. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, hayatım en iyi zamanlarda bile tahmin edilemeyecek kadar değişken.

"Hayır, görünüşe göre yapmadık. Seni doldurmam iyi hissettirdi mi?"

Yutkunuyorum. Yuttum. Ancak bunun yansımaları ikimizin de yaşayabileceği bir şey değil. Yine de bir parçam şimdi düşünüyor, gerçekten bir aileye sahip olmak ne kadar kötü olurdu?

Neredeyse ağlamak istiyorum. Ağlamayacağım. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Benim için mükemmel olabilir.

Ama hayatını mahvetmek üzereyim ve onu bir daha asla göremeyeceğim. Sessizce suyun üzerimize düşmesine izin verdik.

Kafasının içinde her ne oluyorsa, belli ki onu da ele geçiriyor.

Ben de yanaklarını ellerimle kavradım ve onu öptüm. Ciddiymişim gibi. Sanki umurumdaymış gibi. Çünkü ne yazık ki ikimiz için de önemsiyorum.

Ve o öpücüğe karşılık verme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O da bunu hissediyor.

Bu adamdan
gerçekten
hoşlanıyorum. Ve bu
bir sorun.

Tek kelime etmeden onun elinden kurtuluyorum, havlumu alıyorum ve gidiyorum. İkimizin de biraz boşluğa ihtiyacı var.

Zorlukla uyuyabiliyorum, çarşafLARımın içinde dönüp duruyorum.

Nikolai'nin ellerini tekrar üzerimde gezdirdiğini düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Neredeyse kalkıp onunla birlikte yatağa girecektim.

Onun yerine burada oturmuş, telefonundan çektiği saçmalıklara kaşlarımı çatarak bakıyorum. Daha derine düşmeden çıkmam lazım.

Gözlerim ağırlaşırsa bile.

Odamın dışından gelen kan dondurucu çığlıkları duyana kadar düşünmeden yatağımdan fırlıyorum.

Bir gece terörünün çığlıklarını
bilirim. Bir zamanlar ben de o
küçük kızdım.

Odamdan aceleyle çıkıp, olabildiğince hızlı bir şekilde Elena'nın odasına doğru koşuyorum.

Tek ihtiyacı olanın rahatlık ve sevgi olduğunu biliyorum. Benim hiç sahip olmadığım bir şey.

Sessizce kapısını açıp içeri giriyorum ve hemen onun yatakta kıvrıldığını, hıçkırıklarının odada yankılandığını fark ediyorum.

"Şşş, her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, ona dikkatle yaklaşarak. Yavaşça yanına oturup parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum.

Arkamdaki kapıda Nikolai'nin varlığını hissettiğimde bedenim geriliyor ve gözlerimi kapatıyorum. Beni her zaman tetikte tutar. Umarım haddimi aşmıyorumdur.

Tek bir kelime bile etmeden hızla yatağın karşı tarafına geçer ve ağlayan kızını sımsıkı kucaklarken kenarına tünür.

Onu o kadar yakın tutuyor ki gözlerim yaşıyor. Ona duyduğu sevgi ölçülemez.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü yumuşuyor. Az önceki panik, şimdi onu güvenle kollarına aldığı anda azalıyor.

"Gidebilirim." Kapıya doğru ilerliyorum.

Elena'nın cılız sesi "hayır" dediği anda başını sallıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Benim yatağında uyumaya ne dersin? Kulağa nasıl geliyor prenses?"

Başını sallayıp Nikolai'nin çıplak göğsüne sokuluyor ve ben de ayağa kalkıyorum. Nikolai Elena'yı kollarında taşıyor ama kapıya ulaştığımda eli bileğimi sarıyor.

"Ve sen." Duraklıyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Lütfen."

Başımı sallıyorum ve o da parmaklarını benimkilere geçirerek bizi odasına götürüyor. Elena'yı devasa yatağın ortasına yerleştiriyor, biz de onun iki yanına geçiyoruz.

Neredeyse dış dünyaya bir aile gibi görünecekti.

YİRMİ İKİ

NIKOLAI

ELENA'NIN ÇIĞLIKLARINI DUYDUĞUMDA KALBİMİN DURDUĞUNA YEMİN EDEBİLİRİM.
BU

Gece terörü geçirmeyeli uzun zaman oldu. Son zamanlarda çok mutlu görünüyordu. Beyninde neler olup bittiğini merak ediyorum.

Onu korumak için her şeyi
yaparım. Görünüşe göre
Melissa da öyle yapacak.

Onu orada, küçük kızımı ihtiyaç duyduğu anda teselli ederken görmek, son kararlılığımı da yok etti.

Daha önce kafamda mücadele ettiğim her neyse gitti. Bu bir tartışma değil.

Karım artık burada değil. Bunu değiştiremem. Sadece kızım için doğru olanı yapabilirim. Ve kendi kalbimi takip edebilirim.

Bu da beni doğruca yatağımdaki kadına götürecekt.

Ben alnını hafifçe okşarken Elena huzurlu bir uykuya dalıyor. Kolumu dikkatlice Elena'nınkinin üzerine kaydırarak parmaklarımı Melissa'nın saçlarında gezdiriyorum.

"Ona gittiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Haddimi aşmak istemedim ama uyanıktım ve onun neler yaşadığını biliyorum."

Hemen damarlarımda bir ateş dolaşmaya başladı. Buna neden olacak ne oldu ve bunu nasıl düzeltebilirim?

"Biraz uyu, vedmochka."

Yastığa yaslanıyor ve zihnim koşturuyor. Eğer kalbimi bir kadına vereceksem, bu ancak Elena'yı kendi kalbi gibi sevecek biri olabilir.

Onda bunu görebiliyorum. Görüyor.

Enzo telefonunu karıştırırken dalgın bir şekilde elinin arkasındaki dövmenin izini sürüyor. "Neredeyse, bir dakika." Benimle konuşurken başını kaldırmıyor.

Eğer gergin bir tip olsaydım, dizlerim zıplıyor olurdu.

Melissa'yı düşünmeden duramıyorum. Eve geri dönüp kendimi ona gömemiyor olmam beni rahatsız etmeye başlıyor.

Onu daha da zorlayabilirim. Bunu biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum, daha fazlasını arzuluyor.

Ve ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Uyandığımda yataktaki yeri boştu ama hâlâ sıcaktı.

Elena ve ben aşağıya indiğimizde, bize böğürtlenli krep yapmış ama odasına gitmişti. Onu sorgulayacak vaktim olmadı ama sorgulayacağım.

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz?" Sabrım tükeniyor.

"Hayır. Buldum. Bak." Bakışlarını ofisinin duvarındaki büyük ekrana çeviriyor. Kırmızı ve ultraviyole LED ışıklar televizyonun iki yanını aydınlatıyor.

Kulübünün havasına uyuyor.

Sayfalarca kod geçiyor.

"Neye bakıyorum ben?" Ben hacker değilim. Bu bana tamamen farklı bir dil gibi görünüyor.

"İşte." Bir harf kümesinin etrafında dar bir daire çizen bir lazer işaretleyici çıkarıyor. "Bu on yıldır görmediğim bir imza. Rusya'dan biri sistemlerimize girmeye çalışıyor."

"Bu sürpriz değil. Ivan muhtemelen adamlarını dirseklerine kadar bilgisayar bankalarına sokmuş bize ulaşmaya çalışıyordur." Arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu söylemen gereken kişi gerçekten ben değilim."

Enzo dönüyor, kara gözleri kısılıyor. "Evet. Öylesin. Hedefleri Sen."

Ne?

"Neden?" Ben açık bir hedef değilim. Mikhail olurdu. Ya da Jax. O çocuk dolu.

Başını sallıyor. "Hareketlerinizi izliyorlar. Bölgedeki trafik kameraları plakanızı okuduklarında alarm veriyor."

Enzo telefonunu masaya fırlatır ve burbon bardağını alır. "Elmasları elden çıkarma vakti geldi. Bir alıcı buldum ve kardeşine bilgileri gönderdim."

Omuzlarımdan bir yük kalktı.

Nihayet.

"Ne zaman?" Gitmeleri için sabırsızlanıyorum. Çok fazla sıkıntıya ve ölüme sebep oldular.

"Yakında. Bu hafta içinde ayrıntıları bildirmek için arayacağım." Çıplak ayak bileğini dizinin üzerinden geçiriyor, içkisini yudumluyor ve kenarından beni izliyor. "Bu arada çeneni kapalı tut."

Kibrine karşı göğsümde bir öfke kabarıyor. "Ne sikim? Ben konuşmam."

Gülerken başını öne eğiyor. "Bahse girerim seni rahatsız ediyorlardır. Alınmayın." Kaşlarını sallıyor. "O ateşli esmerle yastık sohbeti bile yapmadım."

"Nasıl yaptın?"

"Ben her şeyi görüyorum." Bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi elini sallıyor. "Bu arada ben de bu bağlantıyı kim kurduysa onunla bağlantıyı koparmaya çalışacağım." Masasının üzerindeki çantayı açıyor ve telefonumu çıkarıyor. "Şimdi bunun neden korumalı olduğundan emin olmak zorunda olduğumu anlıyorsunuz. Kulak misafiri istemedim."

"Sence dinleniyor mu?" Cihazıma bakıyorum, neredeyse farklı görünmesini bekliyordum.

Omuz silerken takım elbisesinin ceketi üzerine yapışıyor.

"Muhtemelen. Ama iyiler." Hay sikeyim.

Arabama doğru giderken, izlendiğimi hissediyorum.

Beni bekleyen iki gülümseyen kızım dışında.

Melissa ve Elena ben yaklaştığımda el sallıyorlar.

Şoför koltuğuna oturduğumda klimanın serin havası yüzüme çarpıyor ama pek de üşütmüyor. "Sadece bir durak daha, sonra parka gideceğiz."

"Baba, eğer uzunsa, seninle içeri girebilir miyiz? Hava çok sıcak." Elena terli alnını dramatik bir şekilde siler.

"Katılıyorum." Ben garaj yolundan çıkarken Melissa havalandırmayı yüzüne doğru çeviriyor. "Güneşin altında otururken zar zor yetişiyor."

"Kumarhanede bir içki standı var. Ben kardeşimle konuşurken siz de buzlu bir şeyler alırsınız belki?" Mikhail'in binanın sahibi olduğu artık bir sır değil.

Bunu ondan saklamak zorunda olmadığım için bir kez daha rahatladım.

"Ooh! Bir smoothie!" Elena yükseltici koltuğunda kıpırdanıyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

Ben arabayı sürerken Melissa kolunu gizlice konsoldan geçiriyor ve avucunu kalçama dayıyor.

Neden bilmiyorum ama bu küçük dokunuş göğsümün derinliklerindeki sivri uçların yumuşamasını sağlıyor.

"Buzlu latte ister misin?" Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bu harika olur."

Girişe yakın bir park yeri buluyorum ve onları Mikhail'in ofis kapısına kadar götürüyorum. "İşiniz bittiğinde benimle burada buluşun. Çok uzun sürmemesine çalışacağım."

"Mikhail Amca'yı görebilir miyim?" Elena Melissa'nın elini tutarken bir aşağı bir yukarı zıplar.

"Bugün olmaz. Konuşmamız gereken önemli işler var." Başını o k ş a y a r a k Melissa'ya bakıyorum.

Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle beni izliyor.

Onu ensesinden tutup dudaklarına saldırıyorum ve sıkıca kendime çekiyorum.

Onu bıraktığımda, nefes nefese sendeleyerek uzaklaştı.

"Sanırım burası daha sıcak oldu." Elena'yı uzaklaştırmadan önce tişörtünü göbeğinden uzaklaştırıyor.

Mikhail duvarın yanında duruyor, tam boy t e l e v i z y o n u tüm adamlarımızın dosyasını gösteriyor.

"Enzo seninle konuştu mu?" Derin sesi maskesinin arkasından homurdanıyor. Kapıyı kapatırken başımı sallıyorum.

YİRMİ ÜÇ

MILA

KULAKLIĞIMI TAKIP TELEFONUMDAKI UYGULAMAYI AÇIYORUM, BÖYLECE DUYABILIYORUM

Nikolai.

Neyse ki bu sefer karartılmamış. Son durduğumuz yerde, bir şekilde cep telefonunun sinyalini nasıl bozacağını bulmuştu.

"Biri seni takip ediyor." Mikhail'in sesi zayıf.

Kahretsin. Acaba son durakta hackerlarıyla mı buluştular? Tyler her kimse ondan daha iyi olduğunu söyledi.

Tyler'a Ignite'ın dışına park ettiğimizi söylemeyi unutmamalıyım. Belki kim olduğuna dair ipuçları vardır.

"Evet. Nereye gittiğime dikkat edeceğim." Nikolai güzel ve yüksek sesle geliyor.

"Alıcı bizimle Oak ve Second Ave'nin köşesinde buluşacak.

Takası yapabileceğimiz duvarlarla çevrili bir alan var."

"Ne zaman? Bunların gitmesini dört gözle bekliyorum. Ivan'ın elindeki bir şey daha eksilmiş olacak." Nikolai homurdanıyor ve sesi boğuklaşıyor.

Eminim oturuyordur.

"Çilekli alabilir miyim?" Elena menü panosuna bakıyor, gördüğü her kelimeyi sessizce denerken ağzı hareket ediyor. "Oh! Kek mi yazıyor? Onlardan da alabilir miyim?" İçeceklerin yanında görünen lezzetli resmi işaret ediyor.

"Tabii ki. Sanırım bir tane alacağım. Sence baban onları sever mi?"
Tezgâha doğru ilerlerken sordum.

Seçenekleri incelerken yüzü buruşuyor. "Sanırım o-" "Pazartesi günü
öğleden sonra üçte." Zorlayarak, sadece

Mikhail'in
sözleri.

Bu kadar.

İhtiyacım olan an.

Neredeyse zıplayacak ve kutlama için bağıracaktım.

"Melissa?" Elena bileğimi çekiştiriyor.

"Evet? Oh, Tanrım. Üzgünüm, ne tür?" Onu görmezden geldiğim için
kendimi kötü hissediyorum ama bu haber için buna değdi.

Küçük kaşları çatılıyor ve tıpkı Nikolai'ye benziyor. "Bu kadar heyecan
verici olan ne?"

"Ona en sevdiği aromayı getirdiğinde babanın yüzündeki ifadeyi
görmek için sabırsızlanıyorum. Neydi o? Heyecandan kendimi kaybettim."
Ona geniş bir gülümseme veriyorum ve bunu vurgulamak için ayak
parmaklarımın üzerinde biraz dans ediyorum.

Dişlek sırtışı benimkini taklit ediyor.

"Blueberry!" "O da benim!"

Elena benim küçük yalanıma
ciyaklıyor. Ben de onun gibi
çilekli bir kıyım.

Ama bu itirafı sonraya saklayacağım.

İki içki ve kekleri taşıyarak onu salona kadar takip ediyorum.

Ofis açıldığında, Nikolai'nin büyük çerçevesini ve arkasındaki
kesinlikle devasa olanı görebiliyorum.

Karanlık, düşünceli bir adam Nikolai'nin üzerinde yükseliyor ve
yüzünün alt kısmına siyah bir kar maskesi takıyor. Kapıyı iterek kapatırken
beyaz gömleğinin altında dalgalanan kasları görebiliyorum.

"O senin kardeşin miydi?" Sorduğum soruya şaşkınlık katmamak için
kendimi zor tutuyorum.

En son ne zaman bu kadar büyük bir adam gördüğümü hatırlamıyorum.

Başını sallıyor, fincanını alıyor. "Belki başka bir gün onunla
tanışabilirsin." Elena'ya döner. "Yaban mersini! Benim favorim!"

Kıkırdıyor, birkaç kırıntının çenesinden aşağı süzülmesine izin veriyor.

"Ona söyledim!

Tahmin et ne oldu, baba? Bil bakalım onunki ne?"

Bir ısırik alırken boş boş yüzünü okşuyor. "Ne?" diye mırıldanıyor
kabuğun arkasından.

"Seninkiyle aynı!" diye çığlık atıyor ve kahkahalara boğuluyor.

YİRMİ DÖRT

NIKOLAI

KAHRETSİN, ELENA'NIN YÜZÜNÜ İZLERKEN KALBİM PATLAYACAK GIBİ OLUYOR. Melissa'nın etrafı aydınlanıyor. Küçük kızımı yıllardır bu kadar hayat dolu görmemiştim. "Baba?" Elena bileğimi çekiştiriyor ve eliyle bana ona doğru eğilir.

"Ne var, tatlım?" Kulağına fısıldadım.

"Bence onu bir randevuya çıkarmalısın. Ondan hoşlandığını biliyorum." Sözlerinin bir saniye boyunca beynimde dolaşmasına izin verdim.

Sanırım kızım bir şeylerin peşinde olabilir.

"Tamam. Yapacağım."

Gözleri bir ödül kazanmış gibi parlıyor ve bu bile bana doğru kararı verdiğimi söylüyor. Bize uyduğunu. Eğer kızımın kalbini kazandıysa, ben de memnuniyetle kendi kalbimi kafesinden çıkarıp ona vereceğim.

Elena Melissa'nın yanına koşup kolunu çekiştiriyor ve Melissa tatlı bir gülümsemeye ona bakıyor. "Babam sana bir şey sormak istiyor."

Melissa küçük bir sırıtişla bana bakıyor. Tanrım, bu neden kalbimin çarpmasına neden oluyor? Bu kadının basit bir bakışıyla taştan duvarım yıkılıyor.

"Bu doğru mu?"

Önüme geçiyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Tatlı kokusu her düşüncemi işgal ediyor.

Ve sonra dudağını çiğniyor. Bunu her yaptığında, onun için ısırarak istiyorum.

O kötü tarafı ortaya çıkmak için can atıyor, biliyorum.

Siyah saçlarının bir tutamını kulağının arkasından okşayarak, hemen arkamızdaki kızımın fişkırarak heyecanı hissederek eğildim.

"Seni bir randevuya götürmek istesem ne derdin?"

Ellerim nemli. Hayır diyeceğini tahmin etmemiştim. Şimdi o kadar emin değilim ve saniyeler saatler gibi geçiyor.

Avuçlarını göğsüme koyuyor.

"Bana sormanın tam zamanı olduğunu söyleyebilirim."

Bir nefes veriyorum ve onun koyu kestane rengi gözlerine bakarken dudaklarımda alışılmadık bir gülümseme hissi belirliyor.

"Bu gece kulağa nasıl geliyor? Lara döndü. Bizim için Elena'ya göz kulak olabilir."

Alexei onu eve getirdi. Hiç uzağa gitmez. Onun davranışlarıyla benden ya da Mikhail'den daha uyumlu görünüyor. Kız güvende olana kadar rahat edemez, kendi şeytanlarından bile olsa.

"Günlüğüme bir bakayım," diyor, beyaz dişleri alt dudağına batıyor ve göğsümden alçak bir hırıltı çıkıyor. Başparmağımla geri çekerek ağzımı onunkinin hemen üzerinde gezdiriyorum.

"Dudağını ısırarak bırakmanı istiyorum bebeğim. Kanarsa kim bilir bana neler yaparsın."

Gözleri korku ya da şokla değil, merakla açılıyor.

Tam da ona ihtiyacım olduğu gibi.

"Evet mi dedi?" Elena yanımdan ışınlanıyor. Dikkatimizi ona çevirmeden önce ikimiz de kıkırdıyoruz.

Melissa "Evet," diye karşılık verir ve Elena bir çılgılık atarak kendini Melissa'nın kollarına atar.

"Hadi, eve gidip üstümüzü değiştirsek iyi olur."

Bir kolumu Melissa'nın omzuna doluyorum, o da Elena'nın elini tutuyor ve kızlarıma arabaya kadar eşlik ediyorum.

Belki de bu benim eksik olan parçamdır.

YİRMİ BEŞ

MILA

DAR, SIYAH DERİ ELBİSEMİN ETEKLERİNİ ÇEKİŞTİRİYORUM.

Geldiğimden beri hissettiğim en iyi şey. Umarım bu onu etkilemeye yeter.

Bunu çok istemem gerektiğinden değil.

Bu bir iş, başka bir şey değil. Mükemmel dumanlı göz farı sürdüğümünden ve saçlarımı kıvrıcık yaptığımdan emin olmam dışında.

Bunu erkekler için asla yapmam. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama onun ne düşündüğünü önemsiyorum.

Hayır, bunu neden yaptığımı hatırlamam gerek. Ona her yaklaştığımda kalp atışlarımın hızlandığı gerçeğini değil. Ne de ona yalan söylemeye devam ettiğim her gün içimi kemirmeye başlayan suçluluk duygusunu.

Bu randevuya kendi bencil nedenlerim için evet dedim. Onunla daha fazla yalnız kalmak için, kendimden başka bir şey için değil. Kalbimin onun için attığını inkâr edemem. Bu dünyada kalan yedi dakikamı en iyi şekilde değerlendireceğim. Çünkü bundan sonra hayatım yaşamaya değmeyecek.

Herkesi kurtaramam. Bunu genç yaşta zor yoldan öğrendim. Kardeşimi kurtarabilirim. Tek yolu bu.

Keşke Nikolai için hiçbir şey hissetmeseydim. Keşke babasının onu yarattığı gibi bir canavar olsaydı. Bu işi çok daha kolay yapardı.

Onun yerine, kızı için dünyayı yakıp yıkacak kadar şefkatli bir baba. Küçük, masum beni korumak için elinden geleni yapan adam.

Bana baktığında beni yakan adam.

Siktir, bunun için gerçekten cehenneme gideceğim.

Topuklu ayakkabılarımla merdivenlerden inerken, onun beyaz gömleğinin manşetlerini çekiştirdiğini gördüğümde nefesim kesiliyor. Gergin mi?

Gözlerimiz buluşuyor ve sanki bir anlığına kim olduğumu unutuyorum. Ben ona doğru ilerlerken gözleri açılıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Harika görünüyorsun." Neredeyse inliyor.

Boynumda bir kızarıklık belirliyor. Bana neler oluyor böyle?

Gözlerim içgüdüsel olarak başka yöne kayıyor ama eli çenemi sıkıca kavıyor ve bakışlarımı onun büyüleyici mavi gözlerine yönlendiriyor.

"Bu sadece bir randevu. O kadar da korkutucu değiller."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. İstediğim şey buydu, bana aşık olma sırası. Benim de balıklama dalmamam gerekiyordu.

"Sık sık çıkıyor musun?" Durup dururken içimi bir kıskançlık duygusu kaplayarak soruyorum. "Hiç çıkmam."

Gerçekten de rol yaptığım kadına dönüşüyorum. Onun hoşlandığı şey bu mu? Zayıf kadınlar mı?

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, çılgın düşüncelerimi onlarla birlikte kaçmadan önce sakinleştiriyor.

Dili ağzımın içine kayarken, kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu öpücüğü derinleştirmeye zorluyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kışıma yerleşiyor ve o sıkarken ağzına küçük bir inilti bırakıyorum.

"Hadi ama, sana bir randevu sözü verdim. Eğer devam edersek, evden çıkamayacağız."

Dudağımı ısıriyorum ve keskin bir acı hissediyorum.

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Başını sallıyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve nazikçe çekerek beni dışarı çıkarıyor.

Hellcat'inin kapısı açılıyor ve hemen erkeksi tıraş losyonunun güçlü, neredeyse karanlık kokusuyla çarpılıyorum.

Başparmağı dudaklarımdaki parıltının üzerinde geziniyor.

"Sana dudağın ısırman konusunda ne demiştim? Onlar artık bana ait." "Bu doğru mu?"

Gerçekten ilgimi çekti.

Kalçama her dokunuşunda, kararlılığımın bir parçası daha eriyip gidiyor sanki. Vegas'ın ışıkları yanıp sönerken dikkatimi onlara veriyorum.

pencerenin önünden geçiyor. İçeri giren esinti bile aramızdaki bu kavurucu sığağı serinletmeye yetmiyor.

"Ne düşünüyorsun, krasivaya?" Derin sesi dikkatimi çekiyor.

"Ne yemek istediğimi. "Gülümsememi gizleyemiyorum, içten içe mutlu olmayı hak etmediğimi bilsem bile. Bir gece.

Kalbim küt küt atıyor. Onu anlamamam gerekiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Nefesimi tuttum, "krasivya?" En iyi Amerikan aksanıyla söylüyorum.

"Çok güzel. Nasıl telaffuz ettiğin üzerinde çalışabiliriz belki?" diyor şakacı bir sırıtışla ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor.

Kahretsin. Hiçbir fikri yok.

"Peki... Menüde sevdiğin bir şey var mı?"

Koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, elleri direksiyonun etrafında sıkılaşıırken bir anlığına yakalıyorum.

"Mhm, tadına bakmak isteyeceğim birkaç şey var," diye cevap veriyorum, konuşmamızın yeniden yönlendirilmesinden memnun olarak,

Yavaşça başını sallıyor, bana bakarken kaşlarını kaldırıyor. Bu sefer saf bir açlıkla. Nefesimi kesmeye yetecek kadar.

"Ama menüde senin sikini görmedim," diye devam ediyorum.

Dudaklarımı yaladığımda boynundaki damarlar ortaya çıkıyor, elimi kasten kalçasına koyarak pantolonunun üzerinde yavaş daireler çiziyorum.

Avuç içi benimkine kenetlenip bacağından yukarı doğru çekerek benim için ne kadar sert olduğunu hissetmemi sağladığında bir nefes çekiyorum.

"Bunu düzgün bir şekilde yapmak istedim," diye mırıldanıyor Rusça nefesinin altında, sonra aniden sola dönerek yan tarafımı kapıya çarptırıyor.

YİRMİ ALTI

NIKOLAI

ŞARKI- LIMOUSINE (FEAT. AURORA), BRING ME THE HORIZON.

Sikeyim.

Artık ona karşı koyamıyorum. Frene basar basmaz kemerini çözdüm ve onu kollarımın arasına aldım. Sıkıştırıyor ama bu küçük spor arabada üstüme binmeyi başarıyor.

Tırnakları kafa derimin üzerinde geziniyor ve iniltimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kalıyorum. "Görünüşe göre amın bu gece benim mezem olacak."

Bu lanet kadın beni bir çeşit büyüünün etkisi altına aldı. Bunun tek açıklaması bu olmalı. Ellerimi çıplak kalçalarında gezdirirken, dar elbisesinin altından kayıyorlar.

Sadece kıcının ne kadar lezzetli görüldüğünü düşünmek bile sikimi kaldırıyor.

Ben bir kış adamıyım ve şimdi kendimi onunkine gömmeliyim.

Elimi dantel külotunun üzerinde gezdirirken ıslaklığı parmaklarıma bulaşıyor.

"Görünüşe göre sen de benimle aynı fikre kapılmışsın," diyorum ve ondan muzip bir gülümseme alıyorum.

"Belki," diye yanıtlıyor dolgun alt dudağını ısırarak.

Malzemeyi bir tarafa doğru hareket ettirerek klitorisinin etrafında yavaşça dönüyorum ve nefes nefese bir inilti duyuyorum.

Sikeyim. Bu kadına yapmak istediğim onca şey için burada yeterince yer yok.

"Dudağını ısırman konusunda ne demiştin?"

"Bana tehditten çok bir meydan okuma gibi geldi, Niki."

Başını eğiyor ve ben iki parmağımı dar amına sokarken boynumun derisini dişlerinin arasına alıyor.

Diğer elim boğazını sarıyor, hızlı nabızı parmaklarıma çarpıyor.

Etimi kırarken acı içime işliyor. Vay anasını.

Arkasına yaslanıp boğazımdaki kıpkırmızı damlacıkları silerken tıslıyorum. Parmaklarını ağzının önünde tutarken gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum.

"Kandan hoşlanan sadece sen değilsin."

Bu kadının benim için mükemmel olduğunu hissediyordum. Ve işte ihtiyacım olan kanıt.

Parmaklarını teker teker yalayarak temizlerken neredeyse patlayacağıma yemin edebilirim. Hiç düşünmeden elim dışarı fırlıyor ve boğazına dolanıyor.

Sıktıkça gülümsemesi daha da büyüdüğünde başımın belada olduğunu anlıyorum. Onu yakınımaya çekiyorum, böylece ağzı neredeyse benimkine geliyor.

"Sen başka bir şeysin."

"Biliyorum."

Onu gördüğüm andan beri, yüzeyin altında daha fazlası olduğunu biliyordum. Gerçeği ortaya çıkarana kadar her katmanı soymaya niyetliyim.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve dilinde kendi kanımın tadını alıyorum. Vahşice. Tutkulu. Beni nefessiz bırakıyor. O öpüşmeyi derinleştirdikçe ben de daha çok geri itiyor, parmaklarımla ağzını keşfederek daha derinlere kayıyorum.

İnlemeleri öpüşmemizle boğuluyor. Çıkardığı o ses beni tahrik ediyor. Bu ateşli taraf, istediğini aldığı taraf.

Arzuladığım kadın bu.

O fermuarımla uğraşırken sikim neredeyse acıtacak kadar sertleşiyor. Elimden geldiğince arkama yaslanıyorum ama bu arabada fazla yer yok, özellikle de benim için.

Kalçalarının her kıpırdanışında, kendimi daha fazla dizginliyorum.

"Siktir, bunun için çok büyüksün."

Sesindeki çaresizlik çok açık. Muhtemelen benimkiyle eşleşirdi. Onu mahvetmek istiyorum. Ona sahip olmak.

"Bunu bana birkaç kez söylediler," diye cevap veriyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Ben sözümün eriyim. Onun amını yiyeceğimi söyledim ve bunu yapmaya tamamen niyetliyim. Bir şeyi yeterince istiyorsan her zaman bir yolu vardır. Ve şu anda, bu kadını çılgılık atana kadar yemem gerekiyor.

"Bana güveniyor musun?" Tepkisini ölçmek için başımı yana eğerek soruyorum.

Parmaklarımı daha derine sokarken dudaklarını yalıyor. "Hayır," diyor sırtarak.

"İyi kız, asla kimseye güvenme."

Boynunu kavrayışımı bırakıyorum, o kızgın kırmızı izler bana bakıyor ve lanet olsun, bu beni daha çok tahrik ediyor.

İşaretli. Benim.

Onu kollarının altından tutup başımın üzerine kaldırdığımda nefesi kesildi. "Nik--"

Devam etmeden önce onu açılır tavandan yukarı itiyorum. Üst yarısını yukarı kaldırarak bana yardım ediyor ve bacakları boşluktan sarkacak şekilde kendini aşağı bırakıyor.

Manevrayı kolaylaştırmak için kapımı açıp dizlerimin üzerine oturuyorum ve yukarı bakıyorum. Baldırlarını omuzlarıma yerleştirerek kendimi yukarı kaldırıyorum, böylece tam olmam gereken yerdeyim, yüzüm onun amcığıyla aynı seviyede.

Elbisesi çoktan beline dolanmıştı.

Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor ve ben külotunun üst kısmına ulaşır göz temasını kesmeden yavaşça ince bacaklarından aşağı sıyrıyorum.

"Wider, seni göreyim."

Çok itaatkar. Etkilendim. Henüz hiçbir şeyi sorgulamadı. Ona söylenen her şeyi yapıyor.

Ve iyi kızlar ödüllendirilir.

Yine de içten içe onun kötü tarafının orada olduğunu, yüzeyin hemen altında gezindiğini biliyorum. Onu bulmak istiyorum.

Çatıda kayarken dilimi ısıyorum, dizlerini o kadar açıyor ki neredeyse sıçrayacak.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye homurdandım.

Ağzım onun parlayan amcığından sadece bir nefes uzakta. Yavaş ve bilinçli bir hareketle klitorisine kadar yalıyor ve emiyorum. Yüzümü daha da yaklaştırırken tırnakları kafa derime batıyor.

"Aman Tanrım, Nik."

Kahretsin, adım dudaklarından dökülüyor.

Pürüzsüz kalçasını geride tutarak girişini kızdırıyorum. İki parmağımla başlıyorum ve hemen içeri kayıyorum. O kadar ıslak ki, sikimi içine soktuğumda cennet gibi olacak.

Yalama ve emme arasında geçiş yapıyorum, bu da inlemelerinin daha da yükselmesine yetiyor.

"Seninle gerçekten eğlenmek için sabırsızlanıyorum."

YİRMİ YEDİ

MİLA

GÖZLERİMİ SIKARAK KAPATIYORUM, BEDENİM PARÇALANMANIN EŞİĞİNDE.

Lanet olsun, o dil ve parmak kombinasyonuyla ne yaptığını biliyor mu?

Zayıflığım. Başımı arkaya eğerek, bana verdiği zevkin her zerresiyle geliyorum.

Bıraktım. Uzun zamandır ilk defa.

Sadece hissetmek için. Bu adamın benimle istediği her şeyi yapmasına izin vermek için. Hellcat'inin tavanına yayılmış, sunroof'undan yeniyor olsam bile. Birinin görmesi umurumda değil. Çok ateşli ve durmasına izin veremem.

"Nik, içimde sana ihtiyacım var. Lütfen?"

Ağzıyla beni işkence edercesine akıl sağlığımın eşğine getirirken ellerimi tavana bastırıyorum.

Geri çekilip arabadan inerken bedenim onu ısıtıyor ama çok geçmeden beni üstten çekip alıyor.

Beni güçlü kollarıyla sarıyor, dudakları dudaklarıma çarparken bacaklarımı beline doluyorum. Dilinde kendi tadımı alıyorum ve bu beni onun için daha da ıslatıyor.

Daha muhtaç. Serbest bırakılmak için daha çaresiz.

"Becer beni, Niki. Beni öyle bir becer ki yarın yürüyemeyeyim. Canımı yak."

Gözlerinde karanlık parlıyor ve ardından tam da bunu yapmayı planladığını söyleyen bir sırıtış geliyor.

"Bu kadar konuşma yeter. Emirleri sen veremezsin bebeğim."

Beni sıcak başlığa taşıyor ve yere bırakıyor. Kemerini çözüp pantolonundan çıkarırken beklentiyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Her hücrem tutuşuyor.

"Onunla ne yapıyorsun?" Yumruğunun etrafına sararken soruyorum. Umarım bu düşündüğüm yere gidiyordur.

İşaret parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor ve bacaklarımın arasına giriyor.

"Saçını kaldır," diye emrediyor.

Deriyi boğazıma doladığında ve beni tamponun kenarına yaklaştırmak için sıkıca çektiğinde nefesim kesiliyor.

"Benim için kötü bir kız mı olacaksın?"

"Ne kadar yaramaz olmamı istiyorsun?" Saçımı bırakıp sırtımdan aşağı dökülmesine izin vererek cevap veriyorum.

Çekirdeğimdeki ağrı neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar fazla olmaya başladı.

"Bu sefer çığlık attığını duymak istiyorum. Aslında, herkesin benim horozum için ne kadar muhtaç bir sürtük olduğunu duymasını istiyorum."

"O zaman sanırım sizin için çığlık atmamı sağlamak için o noktaya vurmanız gerekiyor, Bay.

Volkov."

Çenesi titriyor. Kemerini hava akışımı kısıtlayacak ve sırtım metale çarpacak kadar sıkıttığında bir nefes veriyorum. Geniş elleri kalçalarımı kavrayıp göğsüme doğru itiyor.

"Sert mi olsun istiyorsun?"

Çılgınca başımı sallıyorum, kelimeleri oluşturamıyorum.

İçime girmeden önce boyutuna alışmam için bana zaman tanımadan kendini içime itiyor.

Her seferinde o kadar derinden vuruyor ki gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Sırtım dikleşiyor ve dişleri köprücük kemiğimin derinliklerine batıyor.

Acı içime daha fazla zevk veriyor.

Her itişte, her ısırıkta kendimi tutamıyorum.

İnlemeler ağızımdan özgürce akıyor, onun adını sayıklıyorum. Daha fazlası için yalvarıyorum.

"Benim için gel ve duymama izin ver," diye kulağıma homurdanıyor ve boğazımdaki baskıyı gevşetiyor.

Ve biliyorum.

O kadar şiddetli ki çığlıklar göğsümü yırtıyor. Tüm vücudum onun etrafında sarsılıyor ve beni sıkıca tutuyor, orgazmım boyunca beni beceriyor ve içime dökülüyor.

Kendi sesimden onu zar zor duyabiliyorum.

Şu anda bile yanlış ismi söylediği gerçeği, yüksekliğimden aşağı inerken canımı acıtıyor.

Keşke gerçek ben
olsaydım. Keşke Mila'yı
isteseydi.

Yanağımı okşayarak beni güzel mavi gözlerine geri götürüyor ve burunlarımız birbirine değiyor.

"O zaman iyi bir kızdın. Daha sonra ne kadar kötü olabileceğini görmek istiyorum." Oh, hiçbir fikri yok.

Cevap veremeden geri çekiyor ve kalçamın iç kısmına damladığını hissedebiliyorum. Kıkırdıyor ve arabadan bir şey alırken onu izliyorum.

Takım elbise ceketiyile bana yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum.

Bacaklarımı açtı ve çok pahalı görünen ceketiyile silmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Randevu için seni temizlemem gerek, bu sadece aperiifti, unuttun mu?"

Kalçalarımı yumuşak bir şekilde temizlemeyi bitirdikten sonra eğiliyor ve hassas tenime öpücükler konduruyor, elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

Daha sonra elbisemin eteklerini çekiştirirken kalbim eriyor.

Ceketi katlayıp arka koltuklardan birinin üzerine koydu.

"Bunu yapmak için çok pahalı görünüyordu," diyorum beni yolcu koltuğuna oturtmaya yardım ederken.

"Ceketin hiçbir değeri yok. Az önce yaptığımız şey paha biçilemezdi." Kapıyı kapatır ve direksiyonun arkasına geçer.

Eli kalçama yerleşiyor. Ben ona bakarken o bana gülümsüyor. Onu bir adamın kafasını keserken gördüğümde de aynı sırıtışa aşık olmuştum.

Bunu *benim için* yaptığını inanamıyorum.

"Sıradaki dersimiz için hazır mısınız?"

Dudağımı ısıırıyorum ve kaşları havaya kalkıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Size iyi yemeklerin tadının nasıl olduğunu göstermek için."

Elimi kalbimin üzerine koyarak yalandan acı çekiyorum ve o bana göz kırpmıyor, derin kıkırdaması boşluğu dolduruyor.

Sanırım az önce kendi ruhumun kontrolünü kaybettim. Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Her şeyi mahvetmek zorundayım.

YİRMİ SEKİZ

NIKOLAI

PARMAKLARIM YİNE KAPISINA DEĞDİ.

"Lara, orada olduğunu biliyorum." Pencereden televizyonun ışığını görebiliyorum.

"Git buradan!" Sesi ağır meşe ağacının arkasında boğuklaşıyor.

"Hayır. Zamanı geldi. Alexei onu da dışladığını söyledi. Kuralları biliyorsun." Etrafımda olmasına sevindim. Elena konusunda başka kime güvenebilirim ki?

Mikhail her zaman soğuk kalmıştır. Sanırım onu her gördüğünde suçluluk duyuyor.

Lara tek gözünü bana dikerken çatlak açılıyor. "Ben iyiyim. Git hadi."

"Uh uh." Evine girmek kolay. Beni durdurma yeteneği yok, büyülerinden birinin etkisindeyken olmaz.

Geriye doğru sendeleyerek avucuyla kendini masanın üzerinde yakalıyor. "Niki, iyiyim dedim ya. Artık beni yalnız bırakabilirsin."

Gözlerinin altındaki koyu halkalardan ve yanaklarındaki çukurdan çok uzakta olduğunu görebiliyorum.

"Yardıma ihtiyacım var." Bu onu her zaman kendine getirir. "Yarın büyük bir işim var ve Melissa doktor randevusu olduğunu ve Elena'ya bakamayacağını söyledi."

Lara sandalyeye yığılıyor ve arkamdaki ekranda titreyen görüntülere bakıyor. "Yapamam."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, birikmesine izin verdiği dağınıklığa bakıyorum. "Alexei'yi içeri almalısın, temizlemene yardım edecektir."

Bana odaklanıyor ve gözleri kısılıyor. "Kimseye ihtiyacım yok, Niki. Sadece arkadaş istemiyorum. Ayrıca, o kız neden doktora gidiyor? Onu hamile mi bıraktın?"

Kötü niyetli olmaya çalıştığını biliyorum ama sözlerini düşünüyorum.

Ne kadar kötü olabilir ki? Melissa ve benim kolay bir ilişkimiz var ve hiç olmadığımız kadar yakınız.

Ben sadece onun her zaman bana karşı tamamen açık olmadığını hissetmekten nefret ediyorum.

Be

n. "Hayır, ama ya yapsaydım?" Belki bir gün.

Lara başını sallıyor. Sarı saçları t a r a n m a m ı ş t ı bile. "Gönder Alexei bu gece burada. Yarın Elena'ya ben bakarım. Ama-" Tek bir parmağını kaldırıyor. "-Bütün gün oturup televizyon izlemeyeceğimize söz vermiyorum."

"Bununla yaşayabilirim." Kız kardeşimin de bu tür düşük noktalara düştüğünü biliyorum ama kızımı asla riske atmaz. Genellikle, Elena'yı gördüğünde, bu onu geri çeker.

"Ve." Sesi düşüyor. "Ona gerçekten sağlıklı yiyecekler paketleyebilir misin?"

Çok popüler olan şekerli çöplerden hiçbiri yok."

Kaşları geriliyor ve dudakları acılı bir ifadeyle inceliyor.

"Bunu yapabilirim," diyorum sessizce. "Yanına fazladan çilek almamı ister misin?" Bunlar her zaman işleri kolaylaştırır. Bu onun "güvenli" atıştırmalıklarından biri.

İç çekiyor ve alnını avucunun içine bırakıyor. "Evet, lütfen."

Başının tepesine hafif bir öpücük bırakmadan önce elim boynunu sarıyor. "Alexei'ye biraz gönderirim. Sabah da biraz daha getiririm."

"Elena'yı özlüyorum," diye fısıldıyor.

Ona baskı yapmanın işe yaramadığını uzun zaman önce öğrendim. "Seni görmekten keyif alacak. Getirmen için sana bir resim çizdi."

Lara başını kaldırıyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim, Niki. Onun sanatına bayılıyorum. O benim küçük Picasso'm."

"Öyle. Melissa yanıdayken gerçekten çok başarılı oluyor." Sesimin kesilmesine izin verdim. Lara'nın ona güvenmediğini biliyorum ama ben güveniyorum.

Sonunda tam bir aileye sahip olduğumu hissetmeye başladım. Katerina öldüğünde hayatımda oluşan boş ve soğuk yer, sonunda

Melissa.

Evimi ona açmak bir şeydi, ama o kalbimi zırhlayan duvarları parçaladı.

"Bunun işe yaradığını duyduğuma sevindim. Eğer Melissa'nın Elena'ya zarar verdiğini öğrenirsem, kimse onun cesedini bulamaz," diyor Lara.

"Hiç şüphem yok." Gözlerindeki ateşi gördüğüme sevindim.

YİRMİ DOKUZ

MILA

HAVA O KADAR SICAK KI, YOLDA YÜRÜRKEN AYAKKABILARIM ASFALTA YAPIŞIYOR.
Kavşak.

Kirill ile buluşma noktasına yaklaştıkça midemde korku düğümleri oluşuyor.

O koyu renk takım elbiseyle güneşin altında dururken nasıl ter içinde kalmıyor?

Topuklarının üzerinde dönüp beni kafeye doğru götürmeden önce, keskin bir şekilde kesilmiş sakalı başını sallayarak düşüyor.

En azından şifreli sözcüklere olan ihtiyacımızı aştık. Onlar 1950'lerde kaldı.

Elinde kapının kolu ile ayakta durarak bana en son buluştuğumuz küçük odayı işaret ediyor.

"İki şey var." Kapıyı kapatırken başladı. "Birincisi, herhangi bir noktada 'Zoya' adından söz etti mi?"

Burnum kırıışıyor. Başka bir kadın mı? "Hayır. Ben de böyle bir kayıt görmedim."

Masasının kenarından dolaşma dan önce soğuk gözleri uzun bir süre yüzüme odaklanıyor.

"Güzel. İkinci konu. Söylentilere göre elmasları satıyorlarmış."
Sandalyesine oturur ve parmaklarını bir çan kulesi şeklinde birleştirir.

"Evet. Pazartesi günü olacak." Karşısında otururken rahat ve sakin görünmeye çalışıyorum.

Umarım kulaklarımda hızla atan nabzımı duymuyordur.

"Mükemmel. Bu sadece onları geri almak için değil, Volkov veletlerini sonsuza dek yok etmek için de bir fırsat." Soğuk bakışlarının altında gösterdiği tek duygu ince bir gülümseme.

"Herkesi öldürmek planın bir parçası değildi. Ben sadece mücevherleri almak için buradayım." Öne doğru eğildiğimde omurgamdan aşağı terler akıyor. "İçeri gireceğiz, onları alacağız ve çıkacağız. Herkes yaşar, herkes mutlu olur."

Elena'nın gülümseyen yüzü gözümün önünden geçiyor. Babasını ondan almamın hiçbir yolu yok.

Göğsümde bir acı hissediyorum. Şimdi istesem de Nikolai'yi incitebileceğimi sanmıyorum.

Kirill'in burnu kırıdır. "Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Seni onunla gördüm, aşık bir genç gibi koluna asılmıştın." Kendini daha da yaklaşıyor. "Aleti çok mu iyi, önceliklerini unuttun mu?" Masanın üzerinden bir polaroid itiyor.

Kahretsin.

Daniil sol kolundaki kütüğü kameraya doğru kaldırıyor.

Bütün eli!

Panik içime işliyor ama soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. "Sen bir hayvansın."

Resmi bana doğru fırlatıyor ve önümde dolaşmak için ayağa kalkıyor. "Hayır, ben görevde olan bir adamım. Ve sen yoluma çıkmaya başladın. Bana teslimatın nereye yapılacağını söylemelisin."

Çenemi kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Senin gerekli olduğunu sanmıyorum. Benim anlaşılmam Ivan'la, seninle değil. Sen sadece bir aracısın."

Tam eli boğazımı kavrayıp beni duvara çarpmam için yana doğru savururken sandalyemden sıçıyorum.

"Söyle bana, yoksa değerli yeni erkek arkadaşın zaten ölecek." Nefesi eski sarımsak gibi kokuyor ve beni boynumdaki parmaklarından daha çok boğuyor.

"Peki," diye ciyaklıyorum. Avucum masasının köşesine düşüyor ve uzanabildiğim ilk şeyi kapıyorum.

"Üçüncü Cadde'nin köşesinde, ve Get Fucked." Elimdeki kalemi omzunun derinliklerine sapladığımda inliyor ve yüzünü buruşturarak dişlerini gösteriyor.

Ama tutuşunu gevşetmiyor.

"Buna pişman olacaksın," diye homurdanıyor ve parmaklarını sıkıyor. Cehennem gibi pişman olacağım.

Görüşümde yıldızlar patlarken bile kolum kalkıp iniyor, ince silahı omzuna batırıyor.

Ancak onu indirip kaburgalarının altından karnına sapladığımda homurdanıyor ve gitmeme izin veriyor.

Büyük bir yudum hava alarak Vegas'ın sıcak caddesine koşuyorum.

Kan göğsümü kaplıyor ve yüzümün yan tarafını kapladığını hissedebiliyorum. Telefonumu çıkardım ve yaşam hattımı aradım.

"Tyler, bunu kendim yapmalıyım." O göt herifin sıkıldığı yer yüzünden boğazım acıyor.

Eğlenceli bir boğulma bile değildi.

"Sen neden bahsediyorsun? Tek yapman gereken Kirill'e söylemek-"

"Boş ver onu. Elmasları alıp Ivan'a götüreceğim. Belki Daniil'i kaçırırım ve elmaslar bizde kalır. Bilmiyorum ama işler sarpa sardı." Yanımdan geçen ve üzerimdeki kırmızı lekeleri fark eden bir kadına ters ters bakıyorum.

"Ivan'ın evine habersiz gitmek intihar olur." Tyler'ın endişelendiğinde sözlerinin sonuna eklediği bir tonu var.

"Hayır, işe yaramak zorunda. Onların kurallarına göre oynamayı bıraktım. Ivan beni bu iş için istedi çünkü işleri hallediyorum. Bir rehberi takip ettiğim için değil." Arabanın kapısını çarparak kapattım ve hızla otoparktan çıktım. "Pazartesi hazır ol."

Paket servis siparişim hazır. Gitmemin tek bahanesi akşam yemeği almaktı.

Eğer zamanında dönebilirim, Nikolai ve Elena eve gelmeden önce temizlenip üzerimi değiştirebilirim.

Ne karmaşa ama.

Aceleyle eve girip çantayı masanın üzerine bıraktıktan sonra doğruca duşa giriyorum.

O elmaslara ihtiyacım var.

Ama Nikolai'nin güvende olmasına da ihtiyacım var. Ona ve Elena'ya bu kadarını borçluyum.

Ne yapılması gerektiğini biliyorum. Kendi hayatıma mal olsa bile.

OTUZ

NIKOLAI

ŞARKI- SAVAŞA GITMEK, BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL.

Koruma ile dikkat çekme arasında bir çizgi vardır.

Sanki ikinciye yaslanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ama Mikhail alabileceğim her türlü yardımı almam konusunda ısrar etti. Gizlice girmeyi tercih ederim, ne de olsa kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim.

Herkesin burada olması, işler kötü giderse daha fazla insanın zarar görebileceği anlamına geliyor. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu düşündüğümde şimdiden ensemde bir kaşıntı var.

Şimdi, Jax, Alexei ve bir avuç adamımız daha hayatlarını tehlikeye atıyor.

"Seninle teslimatta buluşuruz. Enzo'yu da getiriyorum." Mikhail'in sert sesi cep telefonumdan yeterince yüksek bir sesle geliyor ve Alexei yolcu koltuğundan bana bakıyor.

Harika, daha fazla insan.

"Bu Başkan'ın konvoyu gibi." Bundan nefret ediyorum.

"O minibüste neredeyse yarım milyar[CJ1] dolar değerinde elmas var. İnsan gücüne ihtiyaç var," diye homurdanıyor. "Bu işe çok fazla bel bağladık. Bu sadece Ivan'ın gücünü kırmakla kalmayacak, aynı zamanda cephaneliğimizi finanse etmek için uzun bir yol kat edecek, böylece sonunda Reaper'ları ortadan kaldıracabileceğiz."

"Anladım. Yakında görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum. Onunla tartışacak sabrım yok. Hepimizin iyiliğini düşündüğünü biliyorum.

Bu, içimde bu konuda bir burukluk olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Jax önümdeki minibüsten telsizle "İkimiz altıda, Niki," diye sesleniyor. O malları sürerken Alexei ve ben Hellcat'imle takip ediyoruz.

Sikeyim.

"Kim o?" Dikiz aynamı kontrol ederken, yarışçı bir motorcu yanımdan hızla geçerken siyah derili bir anlık bir görüntü yakalıyorum.

Kırmızı giysili bir başkası geçer ve Jax'in yanından hızla geçerler.

"Kahretsin!" Jax bağırarak Alexei'nin yanımdaki koltukta zıplamasına neden oldu. "Bizi durduruyorlar mı?" diye soruyor tabancalarından birini sallayarak. "Kaldır o şeyi," diye çıkışıyorum.

Alexei'nin alt dudağı dışarı fırlar ama silahını kılıfına geri sokar.

"Nikolai, bunu görüyor musun?" Jax'in sesi yavaşladıkça yükseliyor Aşağı.

Yön değiştirdim, onun yanındaki şeride girdim. Lanet olsun.

Önümüzde, ağır motosikletlerden oluşan büyük bir grup yola dönerek bize doğru geliyor.

İki vitesli motosikletler Jax'in önünü keser ve sokakta ters dönerler. Sanki koreografi yapılmış gibi, susturuculu silahlarını çekip deri yelekli gruba ateş etmeye başlarlar.

"Bunlar Reaper'lar mı?" Ben durana kadar Alexei koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Jax yanıma park ederken yan camından bana bakıyor. Vegas'ın arka sokaklarındayız. Bizi nasıl buldular?

İki miğferli atlı bize doğru geri döndü, silahları giderek büyüyen Azrail sürüsüne birlikte ateş ediyordu.

Sayılamayacak kadar çok var.

Bazıları bocalıyor ve bisikletlerinden düşüyor, ancak çoğu ilerliyor, gidonlarının arkasından kaçıyor ve arabalarımızdan çıkan mermilere karşılık veriyor.

"Tamam, Alexei. Vakit geldi." İkimiz de kapılarımızdan fırladık ve ateş etmeye başladık. Jax bize katılmak için atlıyor ve arkamdaki arabada takip eden üç adam da dışarı fırlayıp ateş güçlerini ekliyor.

Karşıdan gelen insan seli yavaşlıyor, birçoğu yan yollara sapıyor. Kahretsin, etrafımızı sarabilirler.

İki kurtarıcımız bizi savunmaya devam ediyor, yaklaştıkça örtülü kafaları dönüyor.

Bir düşman sürüsü neredeyse onları ele geçiriyordu, ancak kırmızılı olan bir adamı boynundan yakalayıp etrafında döndürüyor ve hareket sırasında başka bir saldırganı tekmeliyor.

Etkileyici.

Belki de onları kardeşim tutmuştur?

Motosikletleri kalabalığın arasına düşüyor ve bize doğru koşuyorlar.

"Onları vurmayın," diye bağıryorum diğerlerine. Bize yardım ediyorlar ve sağlam bir savunma yapıyorlar.

Kırmızılı olan minibüsün diğer tarafında.

Yeniden doldurmadan önce üç el daha ateş ettim. Bunu yaptığımda, yolcu kapısının parıltısının açıldığını görüyorum.

Ne oluyor lan?

Jax'in yanından hızla geçerek sürücü tarafını açıyorum, sürücü de diğer taraftan dışarı fırlıyor.

Elmas çantasıyla!

Kesinlikle olmaz.

Minibüsün arkasından koşuyorum ve onlar kaçmaya çalışırken şeytanı yakalıyorum.

Onu boğazından tutarak kamyonun yan tarafına doğru savurdum ve kaskını camı kıracak kadar sert bir şekilde çarptırdım.

"Onları geri ver." Metalin sıcak dokunuşunu göğsümde hissettiğimde çalınan mücevherlere uzanıyordum.

Tabancasının yanan namlusu kalbimin üzerinde duruyor.

"Ben seni öldürmeden önce senin beni öldürmen gerekecek."

Boyunlarını sıkıca kavırıyorum.

Bez kap ellerinde sallanırken, kasklarının yansıtıcı vizörünü yukarı kaldırırılar.

"Yapamam, Nikolai." Melissa'nın gözyaşı dolu gözleri geri bakar. Kahretsin.

Parmaklarım gevşiyor ama tabancası sallanmıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Nefes alamıyorum. Ciğerlerim onu görmenin şokuyla dondu.

"Yapmak zorundayım." Bir damlacık burnundan aşağı dökülür ve burnunu kapatan yumuşak keçenin içinde kaybolur.

"Nikolai! Dikkat et!" Jax'in minibüsün diğer tarafından çılgılık attığını duyabiliyorum.

Kafam o kadar bulanık ki, Knox'un bana doğru hızla geldiğini görmek için neredeyse dönmüyorum.

Kel kafası terden parlıyor ve yüzü öfkeyle çarpılmış. Kızgın olmalı, onu zaten bir kez vurdum.

Ama ellerim, güvendiğim bu kadını tutmakla meşguldü. Aşık olduğum kadını.

Evimi ve ailemi açtığım kişi. Silahı kafamla aynı hızda.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak darbeyi bekliyorum. Kalbim zaten ihanetle paramparça olmuşken, bu uygun bir an olurdu.

Tabancası göğsümden çekildi ve susturucunun gürültülü tıslaması

Ka

pal Knox ayaklarımın dibinde yere düşüyor.

1. Silah tutan elini aracın metaline sabitleyerek Çantayı ondan almak için güreşiyor.

"Hayır, Nikolai! Anlamıyorsun!" Her girişimden kaçıyor.

"Ne sikim bilmiyorum! Bana yalan söyledin, bana ihanet ettin ve şimdi de benden çalışıyorsun? Sana her şeyi verirdim!" Öfke içimi yakıyor. "Dazhe moyo serdce. *Kalbimi bile,*" diye mırıldanıyorum Rusça.

"Moyo prinadlezhyt tebe. *Sen benim sahibimsin,*" diye cevap veriyor. Rusça.

Şaşkına döndüm.

Başından beri

biliyordu.

Geriye doğru tökezleyerek, öfkenin beni tüketmesine izin vermek bir nefesimi alıyor. Yüzü çaresizlikle dolu ama umurumda değil.

"Bana yedi dakikamı verdin, Niki. Bunu her zaman hatırlayacağım."

Yedi dakika mı? Bu kız neden bahsediyor?

Kör edici öfke beni tüketirken başımı sallıyorum.

"Beni kandırdın ama bu yanına kalmayacak!" Sırtına vururken parmaklarım boynuna daha sıkı sarılıyor ve havayı ondan uzak tutuyor.

"Şaka yapıyorsun," diye ciyaklıyor. "Bu boku seviyorum."

Kolu yılan gibi uzanıyor ve delici bir acı art arda böğrüme saplanıyor.

Beni bıçakladı. Kaltak beni gerçekten bıçakladı.

Onu minibüsten fırlatıp yere düşürdüğümde ve altımda kıstırdığımda bir öfke kükremesi sokakta yankılanıyor.

Ne kadar sert olduğumdan nefret ediyorum. Onu nasıl becermek
istediğimden.

Ve ne kadar çok acı çektiğim için onun canını nasıl sıkmak istediğimi.

OTUZ BİR

MILA

ŞARKI- İÇİMDEKİ EN KÖTÜ, BAD OMENS.

Görüşüm azalmaya başlıyor, beni öldürmesine izin veremem.

Zamanlamamı doğru yaparak elimin topuğuyla adem elmasının hemen altına bir darbe indirdim ve boğulup üzerimden yuvarlanmasına neden oldum.

Onu kırdığımı biliyorum.

Bunu yapmak zorunda

olmam beni öldürüyor.

Kendi kalbim yerde paramparça yatıyor, boğazını tutarak acı içinde yuvarlanıyor.

Onu kurtarmayı, korumayı çok istiyorum.

Ama seçimimi yaptım. Daniil'i kurtarmak zorundayım.

Belki bir gün yeniden sevebilirim ama benden başka kimse kardeşimi kurtaramaz. Nikolai'nin koruması gereken bir kızı var, benden bile olsa.

Tyler Nikolai'ye doğru ilerliyor ve namlusunu ona doğrultuyor. "Hayır. Ona zarar verme." Kolunu tutup indirmeye çalışıyorum.

"Eğer yapmazsam sorun çıkaracak." Tyler'ın gözleri kaskındaki yarıktan içeri doğru daralıyor.

"Lütfen?" Parmaklarım dirseğine giriyor.

Nikolai'yi çoktan mahvettiğimi biliyorum. Onun daha fazla incindiğini görmeye dayanamıyorum. "Küçük bir kızı var," diye fısıldıyorum.

Tyler'ın omuzları düşer. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Bisikletlerimiz mahv oldu ama."

Hâlâ silahını Nikolai'ye doğrultmuşken eğilip Nikolai'nin cebindeki küçük yumruya uzanıyorum.

Arabasının anahtarsız girişi.

"Tamam, artık gidebiliriz."

Nikolai dirseklerinin üzerinde yükseliyor, geri çekilmemi izlerken bakışları beni yakıyor.

"Bunu ödeyeceksin," diye homurdanıyor ben minibüsün etrafından dolanmadan önce. "Lastiğe ateş et," diyorum Tyler'a koşarak geçerken.

Diğer adamlar ilerledi ve düşen Azraillerin işini bitiriyorlar, yani yolumuzda kimse durmuyor.

Nikolai'nin Hellcat'ine kayıyoruz.

Gördüğümünden beri bu şeyi sürmek istiyordum.

Sadece bu şartlar altında olmasından nefret ediyorum.

OTUZ İKİ

NIKOLAI

AZ ÖNCE NE OLDU ÖYLE?

Boğazım acıyor, ama sadece oraya yumruk attığı için mi, yoksa boğazıma saplanan acı düğümünden mi emin değilim.

Benimle bu kadar iyi oynadığına inanamıyorum. Duyguları çok gerçek görünüyor. Benimkiler de öyle.

"Niki, arabamızı aldılar, dostum." Alexei silahını kılıfına soktu ve elini bana doğru uzattı.

"Evet. Ve lanet elmaslar." Ve kalbim. Jax alçak sesle ıslık çaldı. "Kahretsin."

"Bekle, gerçek olanlar mı?" Alexei minibüsün patlak lastiklerine tekme atıyor. "Mikhail'in tepesi atacak."

"Kapalı." Jax gözlerini devirir.

"Ne?" Alexei alnını kırıştırır.

"Bu 'kızgın', 'açık' değil." Jax koyu renk saçlarını sallar ve Melissa ile Tyler'ın bindiği motosikletlerin devrildiği yere doğru yürür.

O kim? Birlikteler mi? Bunca zamandır başka bir adamla birlikte olduğu için mi bu kadar iyi davranıyordu?

Öfke yumruklarımı sıkıyor ve elektrik gibi içime akıyor.

Kamyonun düz tarafını bulup, yan tarafı göçene ve eklemlerim kanayana kadar defalarca vurdum.

İhanet çürük bir haptır.

Bu da kalbimin kilidini bir daha asla açmamam gerektiğini hatırlattı.

"Nikolai! Biraz nefes alalım!" Alexei engellilerin önünden seslendi.

Araç.

Jax bisikletlerden elinde bir paketle dönüyor ve benimle birlikte Alexei'ye doğru yürüyor.

"Bakın kim gelmiş. Papa Knox, her şeyi mahvetmiş." Jax baygın adamın üzerine eğilmeden önce paketi bana fırlattı. "Bırak onu öldüreyim." Yumrukları şekillenirken sesi kısıldı.

"Henüz değil, ama yakında." Onu, adamlarıyla birlikte elmasları nasıl bulduklarını öğrenecek kadar uzun süre hayatta tutmalıyım.

Yine de içimde köstebeği becerdiğime dair şüpheli bir his var.

Daha kızgın olmasını beklerdim.

"Buna değmez. Çok fazla kişi öldü ama şimdi Knox aşağıda bağlı. Bu bir kazanç, Niki. Al bunu." Mikhail burbonundan bir yudum almak için kar maskesinin dudağını kaldırır. "Bir tane daha?" Boş bardağıyla benimkine doğru işaret ediyor.

Birkaç kadeh daha içersem, taze dikişlerin çekiştirdiği yanımdaki ağrıyı hissetmeyebilirim ama Melissa'nın ihaneti karşısında göğsümde hissettiğim acıdan kurtulmak için şişeler gerekecek.

Başımı salladım ve bardağı yaklaştırdım.

"Onları geri getireceğim, Mikhail. Kimin için çalıştığını bulmamız gerek. Babamız olamaz, yoksa Knox'un çetesiyle birlikte olurdu." Bu beni koltuğuma geri oturttu.

Onu bulduğumda onların grubundaydı.

Hay sikeyim.

"Belki de odur." Elimle yüzümü sildim.

Ben bir aptalım. Hayatım boyunca hor gördüğüm adam tarafından kandırıldım. Beni mahvetmek için yeni yollar bulmaya devam ediyor.

Bu, o canavarın kalbimi üç kez paramparça edişi oldu.

Annemi. Karımı. Ve şimdi, Melissa.

Adı bu mu acaba?

Mikhail arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırıyor. "Ona gittiyse onu gerçekten bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Hâlâ bazı bağlantılarım var. Enzo'nun da oraya erişimi var."

Başını sallıyor ve gözlerinde mesafeli bir bakışla maskesinin üzerinden yüzünü kaşıyor. "Buna değmez. Zaten çok şey aldı ve kaçmak için daha da fazlasını feda etmek zorunda kaldık."

Lanet olsun.

Haklı olduğunu biliyorum. Elena'nın bana ihtiyacı var. Lara'nın yanında güvende olduğu için mutluyum. Melissa ona zarar verir miydi?

Bu öfke beni içten içe kemiriyor.

Bütün bu sorular. Ve cevapları bulmadan öylece çekip gitmemi mi istiyor?

Güzel.

"Eğer gidersen, onunla yepyeni bir savaş başlatmış olacaksın. Bir savaştan daha sağ çıkamayabiliriz." Bir kadeh daha doldururken şişesi bardaklara çarpıyor. "Ama bu kadar uzun yaşamaya içelim." İçkisini kaldırırken duraksıyor, sonra masasının pürüzsüz yüzeyine geri koyuyor.

"Enzo ile konuş. Bak bakalım onun hakkında bir şey bulabilecek misin. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulabilir. Elmaslar gitmiş olabilir ama aradığınız cevaplardan bazılarını size verebilir."

Yıllar boyunca bizi canlı tutan bir bakış açısı var.

"Haklısın. Ivan mücevherleri alabilir ama ben de kızı alabilirim."

Asıl soru, onu bulduğumda ona ne yapacağım?

OTUZ ÜÇ

MILA

HAVADAKİ SOĞUKLUK BANA ÜLKEME DÖNDÜĞÜMÜ HATIRLATAN İLK ŞEY DEĞİL.
Rusya.

Yatağımda bir boşluk ve kalbimde her nefes alışımında içime kayıp
iğneleri batıran bir oyuk var.

Onu özlememeliyim.

O sadece bir hedefti. Bir hedef. Kullanılacak
bir araç. O zaman neden bu kadar acıtıyor?

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Tyler yukarıdaki kayadan bana
soruyor

Ben.

Başımı salladım. Yüz kilometre sürmedik ve
Emin olmasaydım bir uçurumun kenarına tutunmak için bir dağa doğru
yürüyüşe çıkardım.

Yakalanmadan Ivan'ın yerleşkesini görmenin tek yolu bu.

"Lanet olası bir drone daha kolay olurdu," diye homurdanıyor çantamı
bana uzatırken.

"Hızlı bir şekilde kaçmam gerekirse diye yerleşim planı hakkında bir
fikir edinmemiz gerekiyor." Soğuk toprağa uzanarak, not almaya başlamak
için dürbünümle dirseklerimin üzerine çıkıyorum.

Birkaç dakikalık dalgın sessizlikten sonra Tyler'ın alay ettiğini
duyuyorum. "Bu bir intihar görevi Mila. İçeri girip çıkmanın hiçbir yolu
yok.

Daniil ile."

Bu doğru olamaz. Rusya'nın en girilmez yerlerinden bazılarına girdim.

"Her kasanın bir zayıf noktası vardır. Tek yapmam gereken onu bulmak," diye karşılık veriyorum gözlüklerimi indirmeden.

Nefesinin altında küfrediyor ama özenle daha fazla şey yazıyor. "Ya-" Başladım ama düşüncelerim yarım kaldı.

Muhtemelen işe yaramayacak.

"Söyle bana. Herhangi bir plan şu anda sahip olduğumuzdan daha iyidir." Başını sallıyor ve etrafımızdaki pürüzlü manzarayı işaret ediyor.

"USB bellek hâlâ bende. Tatiana onu umutsuzca istiyor gibiydi. Karşılığında ondan yardım istesem nasıl olur?" Bu kötü bir fikir olabilir.

Kızartma tavaından ateşe.

Tyler'ın bana dönerkenki ifadesi onun da aynı şeyi hissettiğini düşündürüyor. "Bu çok aptalca. Sana sahip olacak, Mila." Kaşlarını çatı. derinleşir.

"Bu noktada umurumda değil. Daniil güvende olduğu sürece beni istediğı her şey için kullanabilir. Yedi saniyem var," diyorum sessizce.

Hayatımın en güzel anıları olacak.

"Hayatın boyunca ona kan bağıyla bağı olacakсын Mila. Bu çok büyük bir risk." Sesi stresli bir hal alıyor.

"Ben yürüyen bir saatli bombayım. Nikolai'nin beni bulup sonumu getirmeye çalışması ne kadar sürer? Artık ne yaptığımın bir önemi yok, boku yedim. Kardeşimi kurtarmam gerek." Arkamı döndüm ve altımdaki yerleşkeye baktım.

Bu lanet bir kale.

Bu, bulunduğu yere insanları kullanarak gelmiş bir adam tarafından inşa edilmiştir.

Misillemeye hazır. Tatiana benim tek seçeneğim.

Şahsen ne kadar muhteşem ve korkutucu olduğunu hep unutuyorum.

Bu sefer daha kötü. Bende onun istediğı bir şey var ve ben onun merhametine kalmış biriyim.

"Çok cesursun Mila. Senden etkilenmeli miyim yoksa sana kızmalı mıyım emin değilim." Tatiana bacak bacak üstüne atıyor ve abanoz elbisesinin yırtmacı ortaya çıkıyor

soluk bir uyluk ortaya çıkarır.

Sigarasını kırmızı dudaklarına götürürken uzun, siyah saçlarından bir tutamı yanağından ayırıyor. "Şimdi seni öldüreyim mi? Seni tuttuğum şeyi bana vermeyeceksen sana yardım etmek için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

Kaçmamak için mücadele ediyorum. Bu güç seviyesine iyi davranarak gelmedi.

Uzun süredir bu pozisyonda olmayabilir ve kimse nereden geldiğini bilmiyor olabilir, ancak şiddet içeren ünü hızla yayıldı.

Herkes ona bulaşılmaması gerektiğini bilir. Yine de buradayım.

Tyler sessizce arkamda duruyor. Yol boyunca benimle tartışmaya çalıştı.

Başka seçeneğimiz yok.

Daniil'i kurtarmak için her türlü riski almak zorundayım.

"Sürücüm var. Ve bir isteğim var. Volkov'un malikanesine girmek için yardıma ihtiyacım var. Kardeşim onda." Kelimelerim birbirine karıştı.

Ağzını büzüyor ve ben rahatsız bir şekilde yer değiştirene kadar bana bakıyor.

"Seni gönderdiğim şey adamlarımın hayatına değmez." Öne doğru eğilip avını izleyen bir ejderha gibi ağzından dumanlar çıkarıyor. "Yardıma için bana başka ne teklif edebilirsin?"

İleri doğru adım attığımda Tyler'ın elinin dirseğini kavradığını hissediyorum. Herhangi bir risk.

"Elmasları bende. Eğer kardeşimi çıkarabilirsen onları sana veririm."

"Mila!" Tyler
tıslıyor. Ona el
salladım.

Tatiana şık bir kaşını kaldırıyor. "Numuneniz var mı?" Yanında duran iyi giyimli bir adama doğru parmaklarını şıklatırken tırnaklarını
ş a k l a t ı y o r .

Avucunu uzatarak bana doğru yürüdü.

İşin bu noktaya geleceğini biliyordum. Getirdiğim tek mücevheri çıkarıp elinin ortasına yerleştirdim.

Ve onu eline aldığı anda boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Kaç tane?" Elması ışığa tutarken sigarasından uzun bir nefes daha çekiyor.

Tyler'a dönüp baktığımda, hızla başını sallıyor.

"Bir çanta dolusu. En az iki yüz tane var." Ben varım. Arkamdan inliyor.

"Hmm. İyi. Onlar senin yedeğın olacak, sen kendi saldırı ekibini bulmalısın." Tatiana küllerini mermer döşeli zemine savuruyor. "Ve seni ne için tuttuysam bana onu getir." Yanan uç önce benim göğsümü, sonra Tyler'inkini işaret ediyor. "Getirmezseniz, ikiniz de bunu ödeyeceksiniz."

Tyler keskin bir şekilde nefes alıyor.

Bir şey söyleyeceğini biliyorum, bu yüzden o söylemeden araya giriyorum. "Anlaştık."

Onu dışarı sürüklerken sessiz kalmayı başarıyor.

Arabama güvenli bir şekilde bindiğimizde bana "Ne yaptın sen Mila?" diye tıslıyor.

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Merak etme, Daniil'i geri alacağız." Parmak eklemlerim direksiyonun üzerinde bembeyaz kesilmişti.

"Bana elmasları Ivan'a ve ona nasıl verdiğimizizi açıklar mısın? İçlerinden biri fark edecektir."

Yine o stresli sesi var.

Sesimin titremesini engellemek için tırnaklarım avucuma batıyor.

"Y a p m ı y o r u z ."

OTUZ DÖRT

NIKOLAI

ŞARKI- SHAME ON ME, CATCH YOUR BREATH

Kurşun deliğini çevreleyen kabuktan taze kan sızıyor.

Onu iyileştirmesi için doktoru çağırmaya zahmet etmedik. Bu odadan canlı çıkmayacak.

Knox'u kardeşimin kumarhanesinde bileklerinden asılı görmek çok uygun. Çok uzun zamandır bu pisliğin peşindeyiz.

"Lütfen, bırak onu öldüreyim," diye homurdanıyor Jax. Parmakları sıkı yumruklar halinde açılıp kapanıyor. "O ve veledi hayatımı cehenneme çevirdiler."

Omzuna hafifçe vurdum ve onu nazikçe uzaklaştırdım. "Benim için bir sorun yok. Ama önce bize söylemesi gereken birkaç şey var."

Jax çenesini sıkarak başını sallıyor ve kollarını kavuşturup soğuk cüruf blok duvarına yaslanıyor.

Mikhail yaralı adamın önünde yerini alır.

Buraya sık sık gelmiyor ya da katılmıyor ama Knox çok uzun zamandır yüksek profilli bir hedef.

Mikhail uzanıp Knox'un sakalını tutuyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Seni vuran kadın. Onu daha önce gördün mü?"

Knox'un gözleri zorla açılıyor. Ateşi çoktan yükselmiş, gözleri cam gibi olmuştu. "Evet. Bunu yapacağını bilseydim, onu ilk gün öldürürdüm," diye mırıldanıyor.

Kendimi tutamıyorum. "Onun adı ne?"

Knox iç geçirir ve odaya bakar. "Bize Mila olarak geldi. Başka bir şey bilmiyorum. Kirill onun idarecisi."

"Nerede o?" Mikhail homurdanıyor.

Knox alaycı bir kıkırdama çıkarır. "Kim bilir. Eğer akıllıysa Rusya'ya geri döner."

"Neden buradaydı?" Sorum niyetlendiğimden daha yumuşak çıktı.

Knox'un çatlamış ve kırılmış dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı kalkıyor. "Ah, seni iyi becerdi, ha? Eminim sen derinlere gömülürken o elmasları arıyordu. Kirill onun 'özel bir silah' olduğunu söyledi." Gülüyor, ama bir dizi kan tükürmeden önce boğucu bir öksürüğe dönüşüyor. "Seni düşürdüğüne göre çok güçlü bir kadın olmalı."

Çiğ bir öfkeyle yumruğumu savuruyor, dişleri eklemlerime çarpıp kırılana kadar ağzını yumrukluyorum.

Mikhail geniş avuçlarından birini koluma bırakarak durmamı sağlıyor.

Knox inliyor, Jax'in arkasından gelen sızlanmayı tam olarak örtmüyor Ben.

Sıranın ona gelmesi için can attığını biliyorum. Ama yeterince sert vuruyor ve

Knox'u tek vuruşta öldürmek.

"Ivan tarafından mı gönderildi?" Mikhail'in yüzü Knox'a doğru eğilir.

Knox ona bakmadan önce gözlerini sıkıca kapatır. "Bu oyunu kazanacağını mı sanıyorsun? Kim olduğunu biliyorum Volkov. Çok az ve çok geç kaldın. Önemli olan insanları nasıl kurtaramadığını duymadığımı mı sanıyorsun? Amerika'ya bir köpek gibi nasıl kaçtığını?" Kanayan dudaklarının arasından kırık bir dişini itiyor. "Sen bir sahtekâr ve korkaksın. Herkese yüzünü göster. Başarısızlığının izlerini ortaya çıkar-"

Mikhail uzun bir bıçağı Knox'un boynuna kafatasının tepesinden çıkana kadar batırırken ağır bir gümbürtü duyulur.

Motorcu yere yığılır, açık, cam gibi gözleri yere bakar.

"Yaşadıklarımız hakkında hiçbir şey bilmiyor." Mikhail'in omzunu okşadım. "Gidip Enzo'yla konuşalım."

Jax'e başımı salladım. "İlerleme zamanı. Temizlik ekibini çağırın."

Mikhail beni ofisine kadar takip ediyor ama kapıdan girmeden önce onu durduruyorum. "Sen mümkün olan her şeyi yaptın. Lara senin sayende burada."

Koyu renk gözlerini kısarak bana bakıyor.

Kar maskesinin arkasından yüzünü göremiyorum ama dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

"Bu hayat bizi seçti."

Enzo zaten içeride bekliyor, dizüstü bilgisayarı açık ve öfkeyle yazıyor. Knox'un olduğu odaya girmiş. Eminim çoktan dizlerine kadar onun geçmişine gömülmüştür.

"Peki, verdiği isim? Hiçbir şey. O bir hayalet." Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını kısa, siyah saçlarında gezdiriyor.

"Bazı kötü haberlerim var." Ekranı çevirirken yüzünü buruşturuyor.

Daha iyi görebilmek için eğildim. "Bu benim evimin içinde mi?"

Başını sallıyor. "Daha iyi olacak."

Melissa ortaya çıkıyor. Bu benim kendi ofisime bakan yayın.

Svetlana'nın gözetlemediğinden emin olmak için kamerayı oraya koydum.

Var olduğunu unutmuşum.

Melissa benim alanıma giriyor.

Sonra Svetlana dışarıda duruyor.

"Ne oluyor l a n ?" Melissa'nın kızımın bakıcısını öldürmesini izlerken ağzımdan kaçırdım.

Enzo öne uzanır ve atlama düğmesine basar. "İkinci perdeye göz atın."

Siyah binici derisi giymiş bir adam ortaya çıkar ve dadının cesedini sürükleyerek menzil dışına çıkarır.

Ayağa kalktım ve bilgisayarını odanın öbür ucuna fırlatma isteğimle savaştım. "O adam benim evimde miydi? Küçük kızım mı?"

Melissa'yı öldüreceğim. Mila'yı.

Adı her ne haltsa.

"İyi haberlerim var." Enzo cihazı benden uzaklaştırıyor ve yüzüne bakacak şekilde geri çeviriyor. "Onu takip ettik. Nerede olduğunu biliyorum. Ortağının bir imzası var ve ben onu buldum. Onun nerede olduğunu söyleyebilirim."

"Mikhail. Gitmem gerek." Elena'ya göz kulak olması için Lara'yı arayacağım. "Elmasları geri alacağım."

Mikhail deri koltuğuna oturdu ve soğuk bakışlarını bana dikti. "İntikam ekşi bir ödüldür, kardeşim."

Umurumda değil.

O kadın beni kızdırmak istedi. Ayıyı uyandırdı. "O elmasların Ivan'a geri dönmesine izin veremeyiz. Onu öldürmek pastanın üzerinde."

Mikhail arkasına yaslanır ve maskesinin üzerinden çenesini kaşır. "Elmasları burnunun dibinden geri alabilirsek bu sağlam bir darbe ve güç göstergesi olur." Kalın parmakları masasının üzerinde düğümleniyor. "Ama neden seninle gelemeyeceğimi biliyorsun."

"İstiyorum." Rusya'nın daha fazla kanının dökülmesine ihtiyacı yok.

"Alexei'yi al. Jax'in evinden o kadar uzun süre uzak kalmasının iyi olacağını sanmıyorum." Mikhail sandalyesinde sallanıyor. "Onu suçladığımı söyleyemem. Bir çocuk daha yolda, bu onu mahveder."

Bazen kardeşim beni şaşırtıyor. Bazı şeyleri gördüğünü sanmıyorum ama bence söylediğinden çok daha fazlasını biliyor.

Belki de bu yüzden başından beri Melissa'ya karşı kendimi korumam için beni zorluyordu?

Artık bir önemi yok. Olan oldu ve bunu düzeltmem gerek.

Bavullarımı ön kapının yanına atarken, Lara'nın telefonda kısık sesle Rusça konuştuğunu duyabiliyorum.

"Evet. Alexei. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım. Ben iyiyim."

Son iki kelimeyi söylemeden önce duraksaması ondan şüphe duymama neden oluyor. Eğer iyileşmediyse eve gittiğimde Mikhail'le onun hakkında konuşmalıyım.

"Baba!" Elena sesleniyor ve bana doğru koşuyor, bavulu görünce olduğu yerde duruyor.

Hay sikeyim. Gözlerinde yaş var.

Yumruklarımı sıkıyorum, bu Mila'nın suçu. Kızımı terk etmeme neden oluyor.

"Melissa'yı alacak mısın?"

Şaşırdım.

"Bunu sana söyleten ne?" "Çünkü onu seviyorsun."

Elimi çenemde gezdirirken ne diyeceğimi bilemiyorum. Kalbime bir bıçak daha saplanmış gibi. Kızım haklı, onu sevmiştim.

Onu buraya getirmeyeceğim, tam tersi.

"Buraya geri dönmeyecek bebeğim," diyorum usulca, acısını hafifletmeye çalışarak. Onun yanında olmasını sevdiğini biliyorum.

"Neden? Burada, bizimle mutluydu, değil mi?" Suratını asıyor ve yere bakıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, yüzümü buklelerine yaslıyorum.

Mila'dan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

Ona çektireceğim acının her zerresini hak ediyor. Onu uyarmıştım. Kızımı incitirsen ben de seni incitirim.

Ben boş tehditler savurmam.

"Dünyaya karşı sadece sen ve ben varız prenses. Birbirimize sahipken başka kimseye ihtiyacımız yok, değil mi?" Fısıldıyorum.

Burnunu çekiyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum. İçimdeki yangını uzak tutan tek şey o.

"Seni seviyorum, baba. Yakında evde olacak mısın?"

Geri çekiliyorum ve yüzünü kavrayıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Geleceğim. Her zaman eve, sana geleceğim. Seni çok seviyorum. Şimdi Lara Teyze'ye iyi davran, neşelenmeye ihtiyacı var, tamam mı?"

Burnuna dokunuyorum ve kıkırdıyor.

"Lar-Lar'ı her zaman gülümsetirim. Beni seviyor," diyor gururla.

"Öyle. Hepimiz istiyoruz. Çünkü sen hepimiz için dünyanın en özel kızıydın."

Ve bu nedenle, son zamanlarda yaptığım yanlışları düzeltmem ve kimsenin ona bir daha zarar vermemesini sağlamam gerekiyor.

Mila bile.

OTUZ BEŞ

MILA

"GİR VE ÇIK, MILA. ARTIK HIÇBİR YERDE GÜVENDE DEĞİLİZ." TYLER Kulaklıktan bana olan kızgınlığını gizlemeye çalışıyordu.

Ben doğru olanı yapıyorum.

Daha önce hiç kırık bir kalbi iyileştirmek zorunda kalmamıştım. Ben uzaklaşırken Nikolai'nin öfkeli bakışları hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Onun yerinde olsaydım, ben de ölmek isterdim. Muhtemelen en kötüsünü düşünüyordur, ben de onun yerinde olsam öyle yapardım. Bana güvenli alanında, dünyada onun için bir anlam ifade eden tek şeyin, küçük kızının etrafında izin verdi.

Güvenine ihanet ettim ve kalbini bıçakladım. O benden daha iyisini hak ediyor.

Sadece bu ürkütücü mezarlığa sakladığım sürücüyü alıp buradan gitmem gerekiyor.

Her halükarda boku yedim. Hayatım Ivan, Tatiana ya da Nikolai'nin ellerinde son bulacak. Niki olmasını umuyorum.

O beni yakalamadan önce kardeşimi kurtarmalıyım. Nikolai'nin bunun peşini bırakmasına imkan yok. Ve peşimde olacağına dair içimde bir heyecan olmamalı.

Aradığım mezarı bulmaya çalışırken, buz botlarımın altında gürültüyle çıtırdıyor.

Keskin bir sola dönerek, sonraki altı mezar taşını sayıyorum.

Aradığım yedincisi.

Taşın üzerindeki karı silerek ismi iki kez kontrol ediyorum. Evet, işte orada. Sürücünün hâlâ orada olması için dua etsem iyi olacak. Eğer değilse, kendime bir çukur kazabilirim.

Çöpleri yolumdan çekerken, soğuktan parmaklarım karıncalanıyor. Aşağıya iniyorum ve plastik torbayı hissettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor.

Teşekkürler.

Çıkarıp üzerindeki kiri siliyorum. Dondurucu hava saçlarımı savuruyor ve arkamda yapraklar hışırdıyor. Bıçağımı botumdan çıkarıp başımı çeviriyorum ve ayağa kalkıyorum.

Sessizlik.

Neredeyse çok sessiz.

Sürücüyü ceketimin altına gizlenmiş spor sutyenimin içine sıkıca sokarken, kaçma zamanımın geldiğini biliyorum. Bu işi halletmem için küçük bir pencere kapanıyor.

Bıçağı kolumun içine doğru itiyorum ve Ty'a bağlanmak için kulaklığıma dokunuyorum. "Bir şey görüyor musun?"

Girişin siyah metal kapılarına doğru ilerlemeye başladığımda, bir rüzgâr beni açıkta bırakıyor.

"Sıkışmış durumdayız. Üzerinde çalışıyorum. Sadece bisikletine bin."

Buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı inerken tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

O burada.

Onu öldürmek istemiyorum.

Bunun bir tesadüf olmadığını çok iyi biliyorum. İçgüdülerim asla yanılmaz. Kalbim de öyle, öyle hızlı atıyor ki boğazımda zonkladığını hissedebiliyorum.

Sağ kolumu salladığımda bıçak kolumdan kayarak avucumun içine giriyor. Derin bir nefes alarak kapıya doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Umarım yanılıyordumdur.

OTUZ ALTI

NIKOLAI

ŞARKI- DETHRONE, BAD OMENS.

Doğrudan bana bakıyordu ve bunun farkında değildi.

Karşı koyacak ve bu sikimin sızlamasına neden olmamalı. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret etsem bile, yine de onu becermek istiyorum. Ya da belki, onu tam anlamıyla ölümüne becermek istiyorum.

Belki de çözüm budur. Hayır.

O merhameti hak etmiyor. Acı çekmesi gerekiyor.

Ancak, ne zaman ellerimle onun hayatının tükendiğini hayal etsem, göğsümde bir acı hissediyorum.

Onun için hissettiklerim gerçektir ve *Mila'nın* asla benim olmadığı gerçeğini kabul etmek zorundayım. O benim düşmanım ve öyle muamele görecektir. Bıçağım kalbine saplanacak.

Ağaçların arasından dışarı bakarken, onun biriyle konuşmasını izlerken beklentimin arttığını hissedebiliyorum.

Eminim odur. Vurulacaklar listemde bir tane daha var.

Kıskançlık damarlarımda dolaşıyor, nefret kıvılcımını ateşliyor.

Kafasını omuzlarından ayırmak için can atıyorum.

Tam koşmaya başladığı sırada gölgelerden çıkıyorum ve hızla kapılara ulaşarak yolunu kesiyorum.

Hiç tereddüt etmeden onu boğazından yakaladım, sıkarken kavrayışımın gücünü hissettim.

Bunda zevk yok, sadece acı var. Ona ne yaptığını hissetmesi gerek. Ben.

Kolaylıkla onu ayağından kaldırdım ve etrafında döndürdüm. İnce bedenini demir kapıya doğru bastırırken heyecandan titriyor.

Bağırsaklarıma gelen amansız tekme yağmuruna rağmen geri adım atmayı reddediyorum.

Öfke vücudumun her zerresine yayılıyor.

Bana karşı savaşırken, direncini hissedebiliyorum, ama sadece tutuşumu sıkılaştırıyorum ve daha da eğiliyorum.

"Predatelnica. *Hain*," diye bağırdım.

Geri çekilip karanlık gözlerine bakıyorum. Tek gördüğüm acı. Bir aynaya bakmak gibi.

Ve sonra boynumda keskin bir sızı hissediyorum. Atardamarıma bir bıçak dayandığını anlamak için bakmama gerek yok.

"Siktir git," diye tükürüyor ve yüzüme damlacıklar püskürtüyor. Sonra çizmesiyle doğrudan kasıklarına bir darbe indiriyor.

Onu bırakıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyorum, boğazına yapışmasını izliyorum. Kendi boynumu kaydırduğımda, kanın sıcak yapışkanlığı parmaklarımı lekeliyor. "Beni bırakmana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "Bu şekilde bitmek zorunda değil Bu."

Omurgamı dikleştirirken, çenemi iki yana döndürüp başımı salladığımda tatmin edici bir çatırtı duyuyorum.

"Hiç şansın yok Mila."

Gözleri kocaman açıldı ve sırıtışımı gizleyemedim. Yakaladım seni.

Tam kaçmak üzereyken kolundan tutup zorla kendime doğru çekiyorum. Ön kolum boğazını sıkarken onu kendime doğru bastırıyorum.

"Sen de kimsin lan?"

Tıslıyorum. "Mila."

Dişleri elime batarken acı elimden fırlıyor ve aynı anda dirseğiyle doğrudan kaburgalarıma sert bir darbe indiriyor.

Beni bıraktıracak kadar çok acıtıyor. Bu sefer, hayatı için koşuyor, doğrudan ağaç çizgisine doğru.

Koyu renk saçlarının gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum.

Tam ona yetişmiştim ki aniden durdu ve kötü niyetli bakışlarını üzerime dikti. Elimi uzattığımda, yakıcı bir acı elime vuruyor ve irkilmeme neden oluyor.

Bana ne yaptı böyle? Beni bir buz parçasıyla mı bıçakladı? Onu çıkardığımda şaşkınlıkla geri çekildi ve avucuma sıcak kan damladı.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Sağlam elimle onu yakalamak için uzanıyorum, ama o bu girişimimden kaçıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Gözlerindeki korku benim için motive edici bir güç görevi görüyor.

Karda kışının üzerinde geriye doğru kayıyor. "Henüz ölemem, Niki."

Sesinde panik var. Çiğ. Sanki acı verici bir şey saklıymış gibi.

"Yanlış kariyer yapıyorsun Mila. Oyunculuk yapmalıydın." Onu boynundan tutup ayağa kaldırdım ve sağlam ağaç gövdesine doğru fırlattım.

Keskin buzun ucunu tenine bastırdığımda göğsü her ağır nefeste yükselip alçalıyor.

"Bunu kalbine saplamadan önce son şansın. Sen kimsin ve kimin için çalışıyorsun?"

"Eğer sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım." Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor ve dudaklarını ısırıyor. Gözlerindeki o ateş geri döndü, beni baştan çıkarıyor. Onun tarafından tekrar kandırılmayacağım.

Bu dondurucu sıcaklıkta bile yaka kemiği boyunca buzunu takip eden kırmızı, boğazına doğru yayılıyor.

"Bu doğru mu? Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Pes edene kadar bana yalan söyleyerek mi? Bu konuda çok iyi görünüyorsun."

"Güven bana, bir adamı birçok şekilde öldürebilirim. Ölmeni istemediğim için şanslısın."

Sesindeki zehir, onu domaltıp ağzının payını verişini hayal etmemi sağladı.

Gözlerinin içine bakarken, göğsümden kakan duyguların kalbimin hızla çarpmasına neden olduğunu hissedebiliyorum.

Ona bakamıyorum.

Parmaklarımı saçlarında sıkıca düğümlerken, yanağını kaba ağaç kabuğuna bastırarak onu zorluyorum.

Vücudumu sırtına bastırmak büyük bir hataydı çünkü kıcı beni itiyordu. Cebimden kapaklı bıçağı çıkarıp boğazına derisini kesecek kadar sert bir şekilde bastırıyorum.

"Elmaslarım nerede?"

Uzun bir iç geçirir. "Sadece yap. Bitir şu işi. Yedi dakikam var. Bitti."

Neden bahsediyor bu? Bu ona göre değil. O pes edecek bir kadın değil.

OTUZ YEDİ

MILA

BENİMLE KONUŞMA ŞEKLİ CANIMI ACITIYOR. İĞRENEREK.

Hızlı düşünmeliyim ki buradan siktir olup gidebileyim.

Benim içimi görebiliyor, bunu biliyorum. Beni Melissa olarak tanıyor olabilir ama gerçek Mila'yı gördü.

Aleti kıcıma baskı yapıyor ve ben de kalçalarımı çevirerek bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Bıçağın boğazıma yaptığı baskı, aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğinin acımasız bir hatırlatıcısı.

Sertçe yutkunuyorum. Bu büyük bir risk.

Gözlerinde bu kadar öfke olan bir adam görmemiştim.

Yüzümü ağaca daha sert bastırdıkça, kaba kabuk yanağıma daha derin batıyor.

"Böyle mi oynamak istiyorsun? Hmm? İhanetini unutturmak için beni kukunla büyüleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Bıçak boğazımda kayarken, soğuk dokunuşunu hissedebiliyorum ve onu çenemin altına hassas bir şekilde yerleştiriyor.

"Beni çok istediğini sanıyordum, Nikolai? Aldın işte." Kalbimin her atışıyla birlikte kulak zarımda gök gürültüsü gibi bir ses yankılanıyor.

"Senden nefret ediyorum, d'yavolitsa." diye tükürdü ve ben ona inandım.

Aleti kıcımda sertleşiyor ve bu bir umut ışığı yakıyor. Her şey kaybolmuş değil.

O eğilirken gözlerimi kapatıyorum, dudakları boynuma değiyor, sıcak nefesi tenime çarpıyor. "Nefret böyle hissettiriyorsa, benden daha çok nefret et."

Bıçağı bagaja saplarken kalbim küt küt atıyor, çarpmanın sesi havada yankılanıyor. Tek ve akıcı bir hareketle tozluklarımı indiriyor ve buz gibi hava ile yanan etim arasındaki kontrast kışkırtıcı bir his yaratıyor.

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Beni etrafında döndürürken, elleri boğazıma sıkıca sarılıyor, ağacın sağlam kucağına tutsak olduğum için baskı yoğunlaşıyor.

Ve kahretsin, çok tahrik oldum.

Daldan sarkan buzu kapıyor ve buz gürültüyle kırılarak sessizliği bozuyor. Silahı tutarken elinden damlayan kanın görüntüsü kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

Bacaklarımı tekmeleyerek daha geniş açtığında bir inilti çıkardım.

"Bakalım soğuktan ne kadar hoşlanıyorsun, değil mi? Buz kraliçesi olduğuna göre."

Her geçen saniye parmakları boğazıma saplanıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerinde karanlık parlıyor ama korkmuyorum.

Derinlerde bir yerde beni istiyor. Aksi takdirde, ölmüş olurdum. Ceketimi yırtıyor, çıplak karnımı ortaya çıkarıyor.

Eli aşağı doğru inerken sırtarak buzu göğüslerimin arasından geçiriyor. Buzun soğukluğu tenimin sıcaklığıyla buluştuğunda bir tıslama sesi çıkarıyorum ve uyluğumun hassas bölgesi boyunca sürükleniyorum.

"Senin için yeterince soğuk mu?" diye homurdanıyor.

Tutuşunu gevşeterek, içgüdüsel olarak bacaklarımı daha geniş açıyorum.

Beni karın içine fırlattığında başım neredeyse dönüyordu. Gözümü bile kırpamadan üstüme çıktı, güçlü kolları başımın iki yanında, dizlerimin arasında duruyordu.

"İstediğimi alacağım ve seni milyonlarca parçaya ayıracağım. Adil olan bu. Sen benim kalbimi kırarsan, ben de senin ruhunu kırarım," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Onun fark etmediği şeyi, ben ona verirdim. Kardeşim olduktan sonra, başıma ne gelirse gelsin önemli değil.

Hayatımı hayatta kalmak için savaşıyor geçirdim.

Tükendim. Bir önemim yok. Ben hiç kimse değilim.

"Kır beni," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde.
"Bana ne yapacağımı söyleme. Emir verecek durumda değilsin." Isıran bir tutuşla kalçalarımı kaldırıyor ve külotumu zorla yırtıyor.
Sonra ağzımı ve burnumu kapatarak nefesimi kesti. "Seni duymak istemiyorum."
Elini orada bırakarak vücudumun aşağısına doğru ilerliyor.
Parmaklarının arasından damlayan ılık kan dudaklarıma değiyor.
Buzu yarığım boyunca hafifçe sürüklerken nefesim kesiliyor.
"Tuhaf, acı veren şey aynı zamanda zevk de verebilir. Bize çok benziyor, değil mi? Dengeyi bozduğunuzda her şeyin dağılması dışında."
Sıcak dilinin ucuyla soğukluğu takip ediyor. Sikeyim.
Kalçalarımı oynatıyorum, kıcımdaki karın acısı tenimi kesiyor. Hareketi tekrarlıyor, klitorisimdeki buzun etrafında dönüyor ve sıcak ağzı birleştiğinde çığlık atmak istiyorum.
Tekrar ve tekrar.
"Çok muhtaçsın. Eminim işkence gibi geliyordur, değil mi?" Ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyorum.
Her yalama nefesimi kesiyor.
Bacaklarım titremeye başlıyor ve o da kalçamı yere çarpıyor.
"Gelmek zorunda değilsin," diye homurdanıyor. "Bu seninle ilgili değil."
Donuk elleri spor sütyenimin altından yukarı doğru itiyor ve göğsümü kavrayıp sıkıyor. Ağzı klitorisimi buluyor ve emiyor.
Çığlık atmak istiyorum, ona daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylemek istiyorum ama bu yanlış.
Elini bıraktığında nefes nefese kalıyorum, başım sürekli değişen sıcaklıktan dolayı dönüyor.
Vücuduma tırmanırken, bir eliyle kollarımı başımın üzerinde tutuyor, diğer eliyle de sikini serbest bırakıyor.
"İstediğin bu muydu? Ölmeden önce bir fahişe gibi becerilmek mi?"
Başımı sallıyorum. İki parmağını içime soktuğunda bir çığlık atıyorum. Aynı parmakları ağzımın içine soktuğunda, öfkeli bakışlarıyla karşılaşarak olabildiğince sert ısıırıyorum.
"Amcığın seni ele veriyor diyebilirim, seni sikmem için yalvarıyor. Bana yanıldığımı söyle."
Yanaklarımı tutuyor, beni ona bakmaya zorluyor. Bakmıyor.
"Dene ve öğren, Nikolai. Senden daha büyük adamları daha azı için öldürdüm."

Gözleri kısılır ve başını sallar. "Sikimi hak etmiyorsun." Beni bırakıyor ve başım yere düşüyor.

Fermuarını çekti ve ayağa kalktı. Bildiğim bir sonraki şey, silahının namlusuna baktığım. Mide bulantısı üzerime çöktü. Kardeşimi kurtarmak için kendimi kurtarmalıyım.

"Beni öldürmeliydin Mila." Adımı söyleme şeklinden irkildim. Bundan nefret ediyorum.

İçimde öfke kabarıyor. Ben işimi yapıyordum. Bunu kardeşim için yapıyorum. Onun için her şeyi yaparım. Nikolai kızına göz kulak olduğum ve onu Azraillerden kurtardığım için bana minnettar olmalı.

Düzüştüğü gerçek kadını görmesi gerek. Ailesini korumak için her şeyi yapabilecek bir kadın.

"Yapabilirdim. Ama yapmamayı seçtim," diyorum açıkça. Ayağa fırlayarak, onu görüş alanımda tutmak için elimden geleni yapıyorum. Nikolai'ye bakmadan önce yanağımı silip parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Beni ayakta bırakması, gitmeme izin verdiği anlamına gelmez. Ama yapmam gereken bir iş var ve bu da buradan çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

Başını eğiyor, bir elini çenesinde gezdiriyor. O bir adım atınca, ben de bir adım atıyorum. Ve tekrar.

Tam da olmam gereken yere.

"Neden yapmadın, ha? Düşündüğün kadar iyi değil misin?"

Ellerim kenetlendi, bu ne cüret?

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdüm.

Kıkırdıyor. "Oh, biliyorum. Güven bana. Bir gün, sadece uzak bir kabus olacaksın."

Ouch.

"Seni asla incitmek istemedim. Üzgünüm,

Niki." Çenesi titriyor.

"Yüzüme karşı yalan söyleme. Babam için çalışıyorsun. Kızıma zarar verebilirdin. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Bu da öfkemi doruğa çıkarıyor.

"Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz, değil mi? Gerçek dünya hakkında en ufak bir fikriniz yok, Bay Volkov. Ben Elena'ya asla zarar vermem. Kendi kızınızı duygusal olarak istismar ettiğini göremediğiniz o sürtük dadısını neden öldürdüğümü sanıyorsunuz?"

Burun delikleri alevleniyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Siktir git, Niki. Ben senin kalbini kırmadım. Senin kalbin yok."

Yanaklarımı sıkarak alay ediyor.

"Senden geliyor."

Göğsüne bastırıyorum ama canavar bir santim bile

kıpırdamıyor. "Seni neden öldürmediğimi sanıyorsun?"

"Çünkü yapamazdın. Denesen bile."

Bir kahkaha attım ve parmakları yanağıma saplandı.

"Yanlış. Çünkü seni seviyorum Nikolai. Bu yüzden hâlâ hayattasın.

Aşk."

Patlamam karşısında ben de en az onun kadar şaşırdım. Davranışlarımın tek açıklaması bu. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdiğim için.

Aramızda uzayıp giden sessizlik, dalların arasından esen rüzgârın hafif hışırtısıyla bozuluyor.

Yüz hatları taştan bir maske gibi.

Tutuşunu bırakıp geri adım attığında kalbim sıkışıyor.

"Yani değer verdiğin kişilere yalan söylüyor ve ihanet ediyorsun?"

Gözlerimde yaşlar birikmeye başlıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Ben bunu sevdiklerim için yapıyorum. Bunu anlamalısın."

Belki bir gün, kardeşim güvende olduğunda bana inanır.

Yüzüne kazınmış şaşkınlığı görebiliyorum. Onu fırlattım. Ve bu onun zayıflığı ve benim fırsatım.

Hızla arkamı dönüyorum, bıçağı ağaçtan çekip çıkarıyorum ve doğrudan kalçasına saplıyorum. Ne yaptığımı biliyorum, bu yüzden önemli bir şeyi kaçırıyorum.

Bir inilti çıkardı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Kolunu kaldırıp silahı bana doğrultuyor. Parmağı tetiğin üzerinde, kanımın çekilmesine neden oluyor. Ona doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Derinlerde beni anlayabilecek biri varsa, o da odur.

"Bu dünyada hayatımı isteyerek sonlandırmasına izin vereceğim tek kişi sensin. Ama şimdi değil. Yapılması gerekeni yapmama izin ver, sonra seninim... neye karar verirsen ver."

Başını eğdi ve ben de fırsatımı değerlendirdim. Koşuyorum. Ciğerlerim yanana kadar koşabildiğim kadar hızlı.

OTUZ SEKİZ

NIKOLAI

BİR BAŞKA DELİNME YARASININ ACISINI BİLE HİSSEDEMIYORUM.

Mila'nın benden kaçışını izlerken.

Onun peşinde değilim. Artık beni gerçeğe götürecek bir şeyim var.

Onun için geri geleceğim.

Ama itirafı beni şaşırttı. Ona tamamen inandığımdan değil ama kimse bu kadar iyi rol yapamaz. Gerçekten onu öldürmeme izin vereceğini düşünüyorum.

Yapması gereken her neyse önemli olmalı ve ne olduğunu öğrenmeye tamamen niyetliyim.

Arka cebimden belleği çıkarıp Alexei'yi arıyorum, bıçağı yavaşça etimden çekerken cep telefonunu omzuma yaslıyorum.

Hay sikeyim. Bu çok acıttı.

Tekrar. Önemli bir şeyi kaçırdı. Boğazımı kesebilirdi.

Ölmemi istemiyor.

Sebeplerini öğrenene kadar bu görevi durduramam.

Bu şekilde, ona olan aşkı geri kazanabilirim.

"Onu yakaladın mı?" diye sorar.

"Hayır. Daha iyi bir şeyim var. Arabayı ön kapıya getirin."

OTUZ DOKUZ

MILA

Nasıl hissettiğimi bile bilmiyorum.

Dehşete kapıldım, tahrik oldum ve tüm bunları atlatmak için çaresizim. Hayatta kalırsam, ne gerekiyorsa yapacağım.

Otele döndüğümde Tyler çoktan orada, volta atıyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Kül tablasında bir yığın sigara izmariti vardı.

onun önünde.

"Birileri strese girmiş gibi görünüyor." Neden geciktiğimi bilmesini istemiyorum.

Ama buradan siktir olup gitmemiz gerektiğini biliyorum. Takip edilmiş olma ihtimalim çok yüksek.

"Evet, biraz korkuyorum. Söz konusu olan çok şey var ve sen buluşma saatlerini kaçıırıyorsun. Bu beni neden rahatsız etmesin ki?" Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyor.

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Dolaba yöneliyorum ve silahlarımızın saklandığı çift kapıyı açıyorum.

Boş spor çantalarından birini çıkarıp önce uzun namlulu silahları doldurmaya başlıyorum.

"Plan bu değildi." Tyler bir sigara daha yakıyor ve başımda dikiliyor.

"Değişiyorlar, Ty. Hareket etmeliyiz, o burada." Fırlatma bıçağım Sırada koleksiyon var.

Ağırlığını ayaklarının üzerinde ileri geri kaydırıyor. "Kim? Ivan mı?"

"Hayır. Daha kötüsü. Nikolai. Daniil'i yakalamadan ölemem. Ve bu gece neredeyse ölüyordum." Beni orgazmı öldürdü.

Ama gözlerindeki öfke gerçektir. Nefret, onda görmediğim bir ateşle içimi yakıyordu.

Bu onu daha çok istememe neden oluyor ve ödümü koparıyor.

"Bekle. O *burada mı?*" diye ciyaklar. "Benim bilgisayardaki adam olmam gerekiyordu. Ön cephede değil. Ne halt edeceğiz?"

Omzuma boş bir çanta daha atıyorum. "Cephaneyi oraya koy. O zaman Tatiana'yı ara. Bunu hemen yapmamız gerekiyor."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum. "Ona götürmen için sana bir sürücü vereceğim. Adamlarına yarın içeri girmemiz gerektiğini söyle." Elimini yırtık gömleğimin önünden aşağı doğru iterek parmaklarımı sütyenimin kumaşının altına kaydırıyorum.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Geçti.

"Lanet olsun!" Bağıyorum ve ayağa fırlıyorum.

Önce bluzumu, sonra da iç çamaşırlarımı çıkarıp yatağın üzerine seriyorum ve dikkatle inceliyorum.

"Seni hep çıplak görmek istemişimdir, ama kızgınken değil," diyor Tyler odanın diğer ucundan.

"Isır beni," diye çıkışıyorum ona. Ürkütücü yorumlarını hep görmezden geliyorum, elimde kalan tek şey o. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa onu kendim öldürürüm.

"Gitti." Bu itiraf midemi bulandırırken kıyafetlerimi başımın üzerinde sürüklüyorum.

Nikolai ile kavga ederken düşmüş olmalı.

Hala mezarlıkta olma ihtimali var. Ama bahse girerim neredeyse sıfırdır.

"Ne gitti?" Olması gereken yerde duracak kadar akıllı. "USB." Sert şiltenin üzerine yığıldım.

Tek bir seçenek görüyorum, onu geri almak zorundayım.

"İşini yap Ty. Mezarlığa bakan kameraları bulmanı ve nereye gittiğini öğrenmeni istiyorum."

Sanki bir arı sokmuş gibi ayağa fırlar ve dizüstü bilgisayarına koşar. "Bunu yapabilirim."

O öfkeyle klavyesini kurcalarken ben de üzerimi değiştirip cephaneliğimi topluyorum.

Nikolai benden daha büyük ve güçlü.

Son birkaç haftada kaç kez bıçaklandı ve hala devam ediyor? Bıçakların onda işe yaradığını sanmıyorum.

Ve hiç kriptonitim kalmadı.

Ama tabancamı çektiğimde, bu beni duraksatıyor. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Mezarlıkta beni öldürme şansı vardı ama çok farklı bir yol seçti.

Amım hala karıncalanıyor.

"Anladım." Tyler sandalyesinde dönüyor ve ellerini havaya kaldırıyor.
"Yerini telefonuna mesaj atarım."

"Tamam, geri kalan eşyaları topla. Bir sonraki güvenli eve gitmemiz gerekiyor." Etrafa bir göz attım.

Burada pek bir şey yok.

Bir ömür boyu çalıştım ve hepsi küçücük bir otel odasına sıkıştırıldı. Ne halt ediyorum ben?

Hayatımın geri kalanını bilmem ama bu gece o sürücüyü geri alacağım, böylece yarın kardeşimi kurtarabilirim.

KIRK

NIKOLAI

ŞARKI- CHOKE, THE WARNING, GRANDSON, ZERO 9:36

"Sadece enter'a bas." Enzo'nun sesi bıkkın geliyor. Bildiğim kadarıyla bu otelin internet hızındaki gecikmeler onu sinirlendiriyor.

"Sadece içinde ne olduğunu bilmemiz gerekiyor ki Melissa'nın, yani Mila'nın neyin peşinde olduğunu öğrenebileyim." Bana yaptıklarından nefret ediyorum.

Çürük sandalyede arkama yaslanıyorum ve Enzo'nun ekranımın kontrolünü kendi tarafına almasını izliyorum.

Ben Rusya'da kışım donarken Vegas'ta oturup yeni bıçak yaralarım ile ilgilenilebilmek çok güzel.

"Bana bir saniye ver. Bu şifrelemeyi kırmam gerekiyor." Klavyesi arka planda öfkeyle tıklıyor.

Canım yanıyor. Her yerim. Başta kalbim, ama vücudum yetiştiriyor.

Haftalardır savaşmak bana zarar veriyor.

Sanırım Enzo'nun işi bittiğinde sıcak bir banyo yapacağım ve bu ağrıyı biraz olsun dindireceğim.

"Ne oluyor lan?" diyor alçak sesle, nefesinin altında. Ama telefonun hoparlöründen duyabiliyorum.

"Onun hakkında bir şey mi buldun?" Sesine bakılırsa, büyük bir şey olmalı. *Hiç* telaşlandığını duymadım.

"Hayır. Sadece... olamaz." Daha fazla tıklama. Bu beni deli ediyor.

"Söyle bana," diye homurdanıyorum.

"Senin kızla ilgili bir şey değil," diye iç geçirdi. "Ama eskiden tanıdığım bir kızla ilgili." Tekrar sözünü keser. "Bak, bu sadece bir dosya sürücüsü. Belki de bir suikast dosyasıdır, bilemiyorum. Uzun zaman öncesine ait."

"Pekâlâ. Mila'da neden var?" Bu konuşmadan yorulmaya başladım. Aslında yoruldum.

"Bak, birkaç dosyayı sildim ama geri kalanında bir şey yok. Muhtemelen koz olarak kullanabilirsin. Bunun dışında seni Ivan'a ya da Mila'ya yaklaştırmayacak." Enzo normalden daha hızlı konuşuyor. "Gitmem gerek. Fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Mükemmel. Tam da duymak istediğim şey.

Alexei sırtarak telefonundan başını kaldırıyor.

"Lara arıyor, onu ve Elena'yı senin için kontrol edeceğim ve biraz yemek alacağım, açlıktan ölüyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

Çıkışa ulaştığında "Gerçek yiyecek olduğundan emin ol, şekerden bıktım" diye sesleniyorum.

"O deliklerine biraz krem sürmeyi unutma." Kahkahalarını tutmaya çalışırken omuzları titriyor.

"Döndüğünde yemeğimi kapının yanına bırak, sonra da siktir git."

Defalarca bıçaklandığım gerçeğini komik bulmasına sevindim.

O gittikten sonra ellerimi başımın arkasına koyup arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve seçeneklerimi düşünüyorum.

Sürüş Mila için bir nedenden dolayı önemli.

Mila'nın bunu neden yaptığını bilmem gerek, gerçek nedenleri bir sır. Yine de bazen onun sözlerindeki gerçeği hissediyorum.

İçimi çekerek, Elena'yı korumak için bu işi halletmeliyim. Şu anda benim için önemli olan tek şey o, bu boktan fırtınadaki tek umut ışığım.

Onu toprağa verirken karıma, mutlu ve güvende olması için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdim.

Kendi hayatımı feda etmek zorunda kalsam bile sözümünden asla dönmeyeceğim.

Alexei'nin bize kazık atmayı başardığı bu dandik dairenin banyosuna gidiyoruz, duşu bile yok.

Sinirden yumruklarımı fayanslara vurmak istiyorum. Onun yerine, banyo yapıyorum. Dolapları çarparak kapattım, sonunda biraz sabun buldum.

Lanet olası havlu yok.

Yumruklarımı sıkıp yatak odasına gidiyorum ve dolaplardaki tüm ıvır zıvır dışarı atıyorum. Eminim bu çöplüğün bir yerinde havlu vardır?

O d a n ı n altını üstüne getirdiğimde, taşmadan önce banyoya geri dönüyorum. Köşeyi döndüğümde kapının bıraktığım gibi olmadığını fark ettim.

Biraz kapalı.

Silahımı kılıfından çıkarıp kapıya doğrultuyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, tatlı kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Bu o.

Görünüşe göre şeytanlarından hiç kurtulamamışsın.

Elim kapıya değdiğinde tereddüt ediyorum, açıldığında bir silahın namlusuyla karşılaşacağımı biliyorum.

Cevaplarımı almadan önce beni öldürme şansı olmayacak.

Hayatı için yalvardığını duymak istiyorum. İçindeki korkuyu boşalttığım da onu görmek istiyorum.

Şu anda hissettiğim her öfkeyi hak ediyor.

Elimi yanağıma sürterek, kalbimi paramparça ettiğinde bana bıraktığı dokunuşunu hatırlıyorum.

Benimle anadilimde konuştuğunda.

Kapı aralık, içeriye bakmama yetecek kadar. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Kafamın içindeki dırdır giderek artıyor, bu işte düşündüğüm den daha fazlası var.

Hırkasını omuzlarından yavaşça sıyırıp ayaklarının dibinde yere düşürürken kıpırdamadan duruyorum.

Şu anda bile çıplak tenini gördüğümde sikim seğiriyor. Ve başını arkaya doğru eğip siyah buklelerini başının üstünde atkuyruğu yapmadan önce parmaklarını karıştırdığında.

"Ya silahını indir ya da beni onunla becer Nikolai."

Ağzım açık kalıyor ve öfke kaplıyor, kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Bakışlarımı aşağıya doğru çevirdiğimde, elindeki silahı fark ettim.

Üzerinde sadece siyah bir sutyen ve dantelli bir külot vardı, yavaşça bana doğru döndü ve silahını tam kafama doğrulttu.

İyiliğinin karşılığını veriyorum.

"Son bir sikiş için geri gelmeye dayanamadın mı?" Sırıtarak söylüyorum.

Bu sözleri söylerken sikim seğiriyor.
Dudaklarında sinsi bir gülümseme
beliriyor.

"Bugün ölecek olanın ben olduğumu varsayarak aceleci davrandığını
söyleyebilirim, moi luibimyi."

Pozisyonumu koruyorum, bir elimi kapıya
dayıyorum. Beni vurmayacak.

Beni bitirmek için çok fazla fırsat kaçırdı.

"Bu seni sertleştiriyor mu, Niki? Beni öldürmeyi düşünmek? Çünkü
seni öldürmeyi düşünmek beni inanılmaz derecede ısıtıyor."

Bir kahkaha neredeyse benden kaçıyor. Taşaklı kız.

Ama aynı zamanda dişlerinin arasından yalan söylediğini de biliyorum,
beni öldürme düşüncesi yüzünden değil, onu tekrar elime geçirme
düşüncesi yüzünden ıslanmış.

Dudaklarımı yalayıp kapıdan içeri giriyorum.

"Neden silahını indirip kendin öğrenmiyorsun, d'yavolitsa?"

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken, o pozisyonunu koruyor. Kahretsin,
çok sıcak.

Silahının ucu boğazıma değiyor ve onu omzundan aynaya doğru
itiyorum, onu yerinde tutuyorum ve kendi silahımı çenesinin altına
yerleştiriyorum.

Gözlerinde bir ateşle dudağını ısıyor. İşte buna bayılıyorum.

"Seni artık sevmeyene kadar sikeceğim."

Onu unutup hayatıma devam edebilmemin tek yolu bu. Gerçeği
öğrenmek ve işim bitene kadar onu becermek.

Başını sallar ve bir kıkırdama çıkarır.

"Beni sevmekten vazgeçmene izin vereceğimi mi
sanıyorsun Nikolai?" Silahı tenime daha sert bastırıyor.

"Sana asla izin vermeyeceğim. Ölürken bile peşini bırakmayacağım,
böylece beni asla unutamayacaksın.

Devam et, öldür beni. Bu beni sevmene engel olmayacak."

Nefesimi üflüyorum ve haklı olduğumu bildiğim için dişlerimi sıkıyorum.

"Acıyı sever misin? Yoksa sadece acı çektirmeyi mi?" Silahımın
namlusunu göğüslerinin arasından geçirip güneye doğru ilerleterek
söylüyorum.

Nefesini içine çekiyor, gözleri irileşiyor ve ben ona sırtıtıyorum.

Bacaklarını aralayarak silahı dantel külotunun altına sokuyorum ve nefesi
kesiliyor.

Boştaki elimle sutyeninin askısını omzundan kaydırıp geriye çekiyorum
ve tatlı tenini yalayarak aşağıya indiriyorum.

meme ucunu ağzıma aldım ve ısırđım.

Küçük bir çığlık atmasına yetecek kadar sert.

Birinden hem bu kadar şiddetle nefret edip hem de onu nasıl bu kadar tutkuyla sevebilirsiniz?

Bu dünyada birçok kötölük var. Bazılarının yok edilmesi gerekiyor, Mila gibi diğerlerinin ise sadece sikilerek boyun eğdirilmesi gerekiyor.

"Eee?" Tabancayı yavaşça amının üzerinde gezdirerek ıslanmasını sağladım.

"İkisi de," diyor nefes nefese, silahını boğazımdan indiriyor ve silah yere düşüyor.

"Bana gerçeği söyleyecek misin, d'yavolitsa? Yoksa seni becermek zorunda mı kalacağım?" Dişlerimi boynuna geçirmeden önce soruyorum.

Kan kokusu ağzımı dolduracak kadar.

Bacakları daha geniş açılıyor ve ben de onu içeri itmeden girişini kızdırma fırsatını değerlendiriyorum.

"Sırlarım derinlere gömölü. Öğrenmenin tek yolu var."

"O daracık amcığının içine bir silah gömölmesi için neredeyse yalvaran sensin. Bunu sona erdirmek için parmağımın hafifçe kayması yeterli. Ne diyorsun? Destansı bir ölüm mü istiyorsun aşkım?"

Bana karşı titriyor ve ben çenesini emiyorum.

Tam ona ihtiyacım olan yerde.

"Ben ölemem. Henüz ölemem. Ama gerçekten mecbur kalırsan, önce beni becersen iyi edersin.

Bana uğruna ölebileceğim bir şey ver."

Ben silahı alırken vücudu sarkıyor ve silah yere düşüyor.

At kuyruğunu yumruğuma dolayarak başını geriye yatırıyorum.

Su banyonun kenarından damlıyor, onu banyoya doğru çekiyorum ve eğiyorum. Musluğu kapatıyorum. Külotunu yırtıp iki parmağımı içine soktuğumda sırtı kavislendi.

"Siktir, Nik. Benden ne kadar nefret ettiğini söyle, çok ıslandım."

Öyle. Başparmağım klitorisinin etrafında dönüyor ve saçlarını daha sert çekiyorum.

Kot pantolonumu çıkarıp içine giriyorum ve o çığlık atıyor. Onun zevkini duymak istemiyorum.

Bunu ben alacağım.

"Bu bir nefret sikişi değil. Onu geçtim. Bu sana ne kaybettiğini göstermek için. Belki o buzdan kalbinin bir yerlerinde benim acımın bir kısmını hissedersin." Dişlerimi sıkıp saçlarını bırakıyorum, arkadan vururken ağzını ve burnunu boğuyorum.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

Sanki bana uyması gerekiyordu. Eksik olan parçam.

Avuçlarımın arasından boğuk iniltilerini hâlâ duyabiliyorum. Küvetin yüzeyinde dalgalanan suya bakıyorum ve elimi başının arkasına koyarak onu hemen yukarıda tutuyorum.

"Nefesini ne kadar tutabilirsin?" diye sordum.

Sadece ne yapacağımı düşünmek bile beni neredeyse içeri çekiyor.

On

u. "Yeterince uzun," diye söylendi.

"Hadi bu teoriyi test edelim."

Cevap veremeden kafasını suyun altına daldırıp derine itiyorum.

onun içinde. Çığlıklarından kabarcıklar yüzeye çıkıyor ve başımı arkaya eğerek bir inilti çıkarıyorum.

İlk tur için yeterince uzun.

Başını saçlarından tutup sudan çıkardığımda nefes nefese kaldı. Henüz üzerimde ölmesine izin veremem, sikim onun dar amcığıyla işini bitirmek üzere değil.

"Lütfen, Niki," diye yalvarıyor ben kendimi yavaşça onun içinden çekerken.

"Hangisini tercih ederim bilmiyorum. Sikim için yalvarmanı mı yoksa hayatını bağışlamamı mı?"

Hızlı bir hareketle tekrar içine girdim. Suya geri dalmadan hemen önce çığlık atıyor ve su kenarlardan taşıyor.

Nefes oyununu seviyor, bakalım bunu da sevecek mi? Kukusunun sikimi kavrayış şekli bana sevdiğini söylüyor.

Bu sefer biraz daha uzun bırakıyorum, böylece onu yukarı çektiğimde nefesini tutmaya çalışmasına hayran kalıyorum.

Bu beni çıldırtıyor.

"M-daha fazla." Dudaklarından neredeyse bir fısıltı olarak çıkıyor ve benimkine bir gülümseme getiriyor.

Onu tekrar suya batırarak klitorisini çimdikliyorum, bu da bacaklarının neredeyse bükülmesine neden oluyor.

KIRK BİR

MILA

CIĞERLERİM YANIYOR, GÖRÜŞÜM BULANIKLAŞIYOR VE BAŞIMIN DÖNMESİ
NEREDEYSE

dünya dönüyor.

Ama lanet olsun.

Patlamaya çok yakınlım.

Her itişinde, aleti tatlı noktama çarpıyor.

Suyun altı neredeyse sessiz. Tek odaklanabildiğim şey o. Beni kullanması, öfkesini çıkarması, yaptıklarımın bedelini bana ödetmesi. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını istiyorum.

Boğularak ölme korkusu bunu daha da ateşli hale getiriyor. Bunu gerçekten yapmayacağına inanıyorum.

Birbirimizle işimiz bitmedi. Ne yaparsak yapalım ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlı kalacak.

Üçüncü kez hava almam için beni sürüklediğinde, nefesimi tutmaya çalışırken öksürüyorum.

Sikeyim.

Peşini bırakmıyor.

Parmakları boğazımın ön kısmına dolanıyor, sıkıyor ve yemin ederim bayılmak üzereyim.

"Gelmem gerek."

Serbest kalmaya çok yakınlım, buna ihtiyacım var.

"Gördün mü, affedilmek için yalvarmak bende işe yaramaz, ama boşalmana izin vermem için bana yalvarabilirsin." Kulağıma fısıldıyor ve yanağıma değen sıcak nefesi neredeyse beni yakıyor.

"Lütfen, Niki. Lütfen, buna çok ihtiyacım var," her kelimeyi çıkarmakta zorlanıyorum, acı neredeyse kaburgalarımın saplanıyor.

Öyle ya da böyle ölmeden önce buna ihtiyacım var.

Kıçımı tokatlarken çığlık atıyorum, arkamdan vurmaya devam ederken görüşümde yıldızlar oluşuyor.

"Benim için gel, bebeğim.

Hissetmeme izin ver." Bana

bebeğim dedi.

Son bir hamleyle bu şiddetli orgazmın ruhumu ele geçirmesine izin veriyorum. Vücudum, bacaklarımın neredeyse pes edeceği noktaya kadar titriyor, ama beni en yüksekte becerirken beni sıkıca yerinde tutuyor.

Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlıyor ki, içime akarken ne dediğini anlayamıyorum.

Kendime gelmeye çalışırken, siki içimde seğiriyor ve kendimi küvetin kenarına tutuyorum.

Bu bana bir şey gösteriyorsa, o da Nikolai'nin her zaman benim adamım olacağıdır.

Neye ihtiyacım olduğunu anlayan tek kişi.

Beni özgür bırakan.

Bu da onun benden bir şeyler hak ettiği anlamına geliyor.

Belki de artık tek başıma mücadele etmek zorunda değilimdir.

KIRK İKİ

NIKOLAI

ONU BIRAKMAK İSTEMİYORUM. SIKIMI ÇIKARMAK İSTEMİYORUM.

Korkarım ki bu, onunla son kez bu cennet parçasını yaşayışım olabilir.

Ama isteksizce yapıyorum.

Kendini yukarı itiyor ve bana dönüyor, makyajı yüzünden akıyor ve sikimin tekrar seğirmesine neden olan o güzel kırmızı kızarıklığa sahip.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, aramızda konuşulmadan kalan her şey üzerimde ağır bir yük oluşturuyor.

Sanırım o da bunu biliyor.

"Peki, işe yaradı mı? Bana olan aşkını sikip attın mı?"

Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyorum.

İşaretli boğazını kavrayarak bir adım öne çıktım. "Hiç alakası yok."

Onu bıraktığımda göğsü hızla inip kalkıyor. Gözlerinde korku var ve burun deliklerim açılıyor.

Ona karşı hissettiğim nefret değil, içimde yanan öfke ona zarar veren kişi için.

"Haklısın."

Gözleri benimkilere kayıyor ve bir elimi çenemde gezdiriyorum.

"Seni sevmekten asla vazgeçemem. Bu da bize tek bir seçenek sunuyor..." Başını yana eğip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Doğruyu söylüyorum.

Biliyorum." Fısıldıyor. Çenesini

bana doğru eğerek başımı

sallıyorum.

"Hepsini. Beni içeri al, bebeğim. Her ne ise, bunu düzeltebiliriz.

Birlikte." Onu göğsüme doğru çekip yanağını okşadım.

Bu kadının benim kollarımda olması gerekiyordu. Bunun için ve hak ettiğim cevaplar için savaşacağım.

Belki Elena'yı birlikte mutlu etme şansımız vardır. Yeniden bir aile olma şansı.

Bu beni buraya, ona geri getirdi. Gitmesine izin veremem.

Ne yaparsam yapayım, kalbimi ona kapatamıyorum, işe yaramıyor.

KIRK ÜÇ

MILA

ŞARKI- GASOLINE, HALSEY

"Beni öldürmediğin için teşekkür ederim." Bu küçük yatakta onun sıcak göğsüne sarılıyorum.

"Gece daha bitmedi," diye gürlüyor. "Bana hâlâ neler döndüğünü anlatmadın."

Derin bir nefes alıyorum ve tüm seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Benim işimde bilgi değerlidir."

Kıçımı çimdiklemeden önce çarşafın altından kalçamı okşuyor, amımı ıslatacak kadar sert. "*Bu çok* değerli. Sana oturamayacağın kadar sert bir şaplak atmamı ister misin?"

Tanrım.

"Bana söz ver, ama konuşmaya devam etmemi istiyorsan..." Tırnağım göğüs ucunda geziniyor ve onu sarsıyor.

"İyi." Ağır ağır okşaması neredeyse sert olduğu zamanlar kadar iyi hissettiriyor. "Her neyse. Sahip olmak a Güvenlik açığı o a zayıflık. Bir o Ivan keşfetti ve istismar ediyor." Nikolai'ye söylemek istediğimden bile emin değilim.

Onu incittiğim için hala ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım, güvenmezdim.

Bir parçam onu içeri almak istiyor. Öğrendiğim her kirli sırrı dökmek için. Onu yakınımaya çekmek ve kalbimi açmak istiyorum.

Ama yapamam.

Bana yakın olan her şeyi bir kafeste kilitli tutmak beni hayatta tutan tek şey.

Ivan'ın Daniil'i öğrenmesi, keşke nasıl düzeltereğimi bilsem dediğim bir hataydı.

Onu güvende tutmak ve yaşamak zorunda kaldığım acımasızlıklardan uzak tutmak için yıllarca çalıştım. Onu ve toplumun en karanlık köşeleriyle olan her türlü ilişkisini saklamak, yaptığım şeyi yapmaya devam etmemin nedeni oldu.

Ona daha iyi bir hayat vermek için. Mutluluk ve başarı için bir şans. Korku içinde yaşamamak ve omzunun üzerinden bakmamak.

O zaman geçti. Sonsuza kadar yara aldı, çünkü

Ben.

"Ivan kendi çıkarı için her durumdan faydalanma konusunda çok başarılı."

Nikolai sessizce söylüyor.

"Evet. Bunu öğrendim." Ona uzun bir iç çekiyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Tyler ve beni elmasları senden almamız için tuttu."

Avucu yılan gibi dışarı çıkıyor ve elimi sertçe tenine bastırıyor. "Kim bu adam Tyler?"

Gözlerimi devirdiğimi göremediğini biliyorum ama yine de yuvarlıyorum. "O benim kuzenim ama bizi kurtardı. Beni de. Ben gençken." Nikolai bana bakmak için başını eğdi.

"Kuzen mi? Aileden mi?"

"Evet." Basit bırakarak, beni kızdırdığı için Tyler'ı kaç kez bu Dünya'dan uzaklaştırmakla tehdit ettiğimi itiraf etmek istemiyorum.

Duvardaki saatin kırık camına bir an gözüm takılıyor. "Gerçekten o saat mi?"

Komodinin üzerindeki telefonunu karıştırıyor. "Sabahın üçü." Onaylıyor ve düşürüyor.

Kahretsin.

Kalktım ve kıyafetlerimi almak için banyoya girdim.

"Nereye gidiyorsun?" Beni takip ediyor ama kapıda duruyor.

"Benden alınan geri almak zorundayım." Daniil'den bahsetmeye korkuyorum.

Nikolai onu bana karşı kullanacağı için değil.

Ama şu an düşünüyorum da, bana yardım etmeye

alışırdı. O zaman ikimiz de lrz.

Elena'yı babasının benim için hayatını riske atmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

Ben kurtarılmaya değmem. Yedi dakikam var.

"Söyle bana. Ne de olsa o benim babam." Ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi yüzünü buruşturuyor.

Ceketimi elime aldığımda cebimdeki ağır yük beni durduruyor.

"Nikolai, sürücü hâlâ sende mi?" Yutkunuyorum, şansımı deniyorum. İçinde bana karşı bir parça şefkat olabilir.

"Neden?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

"Karşılığında sana bunları vereceğim." Ceketimden kadife çantayı çıkarıp ona uzattım.

Gözleri kısıldı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Bunları ona vererek kaderimi mühürlüyorum ama en azından sevdiğim bir şey için ölmüş olacağım.

Homurdanıyor ve çenemi tutarak ilerliyor. "O lanet dudağını ısırman konusunda sana ne demiştim?"

Hâlâ önemsedğini biliyordum.

"Bunları bana neden veriyorsun?" Diğer eliyle keseyi alıyor ama yüzümü kendisine doğru eğik tutuyor.

"Bu... karmaşık." Ona zaten çok şey anlattım.

Beni duvara doğru itmeden önce parmakları boğazıma doğru kayıyor. "Bana gerçeği söylemen için seni ölüme ne kadar yaklaştırmam gerekiyor?" Sert aletini kalçama saplarken sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor.

"Beni bir daha gördüğünde," diye ciyaklayarak boynumdaki baskıyı geçiriyorum. "Ben ölene kadar beni sakinle boğabilirsin ve sonra beni cehennemin kapılarından geri getirmek için kıcıma vurabilirsin. Söz veriyorum." Yarından sonra yaşayacağımı sanmıyorum.

"Peki ya bunu bu gece yapmak istersem?" Dişleri kulağımın altındaki yumuşak deriyi buluyor ve külotumun içinde biriken arzuyu hissetmeme yetecek kadar sert bir şekilde beni ısıyor.

"O zaman sanırım sırlarımı mezara götüreceğim." Ağzıma bakarak geri çekiliyor.

"Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye nefes alıyor. "Teslim olmanı istiyorum. Söyle bana." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Seni tekrar sevmeme izin ver," diye homurdanıyor sıkılmış çenesinin arasından.

Bırakıp gitmeden önce bakışlarını saatlerce tutuyor. Orada dururken kendimi boş hissediyorum.

Geri döndüğünde çanta elinde değildi ama USB belleği bana uzattı.

"Bunun neden bu kadar önemli olduđunu bilmiyorum. Mutlu olabileceđimizi dűşündűđüm bir an vardı."

Duvara yaslanıp kollarını göđsűnde kavuřturuyor. "Bir zamanlar ben de senin beni sevdiđini dűşűnűyordum."

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için aradaki mesafeyi kapattığımda kıpırdamıyor. Sadece bana dokunmak için uzandığında geri çekiliyorum.

Gözyařları tutunmak için savařıyor. "Seni sevmek istemedim. Sevemeyeceđimi dűşűndűm. Ben gerçek deđilim, Nikolai. Unut beni. Zaten uzun süre buralarda olmayacađım."

O beni durdurmak için bir řey söyleyemeden dönűp tuvalete çıkıyorum ve pencereden atlıyorum.

KIRK DÖRT

NIKOLAI

NE DÜŞÜNÜYORDUM BILMIYORUM. RUSYA'YA GELMEK BİR HATAYDI.

Fikrini değiştireceğini mi düşündüm?

Burada neler olduğunu anlamıyorum ama elmaslar bende.

Neden beni önemsiyormuş gibi davranıyor ama sonra gitmemi söylüyordu? Bulması için gönderildiği bu küçük kadife kesede her şeyim vardı.

"Mikhail uçağımızın bir saat içinde kalkacağını söyledi. Buradan gideceğimize sevindim, burası beni kaşındırıyor." Alexei akide şekerini dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Sesi Jax'in dil piercingini takırdatmasına benziyor.

İkisi de aynı odadayken ağızlarını tıkırdatmaları rahatsız edici. Belki de ben daha gerginimdir.

Kaçırdığım bir şey var.

Neden bana elmasları verdi ve *yine de* beni sevdiğini söyledi? "Niki, şuna bak. Lara az önce bana Elena'nın çizdiği bir resmi gönderdi."

Alexei

Bana çizik ekranı göstermek için telefonunu çeviriyor.

Beyaz bir kağıt üzerindeki boya kalemleri bir grup resmi gösteriyor. Her figürü etiketlemiş. Ben. Melissa. Elena.

Bir de küçük bir şekli var, oraya da blok harflerle "Bir kardeşim olabilir mi?" yazmış.

"Elena benim bilmediğim bir şey mi biliyor?" Alexei gümüş dişini gösterecek kadar geniş sırtıyor.

"Hayır," diye homurdandım. "Bizim bir aile olmamızı istiyor. Sanırım planının bir sonraki adımı bu."

Olabilirdi, eğer Mila olacağımızı düşündüğüm her şeyi paramparça etmeseydi.

Direksiyonu sıkılmaktan parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Ona bir kardeş vermelisin. Benim hiç olmadı. Bir kardeşin olması hoşuna gider mi?" Alexei pencereye doğru gevezelik ediyor.

"Evet, istiyorum." Mikhail benim için çok şey feda etti, onun için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

Sikeyim.

Frene bastığımızda, araba durmak için yalpalarken ikimiz de öne doğru fırlıyoruz.

Alexei bana ters ters bakmadan önce arabanın ön koltuğuna yaslanıyor. "Ne oluyor lan?"

"Onun bir erkek kardeşi var." Kelimeleri alçak sesle söylüyorum. Midem düğümleniyor.

Ve bu siyah derili Tyler denen adam değil. Akraba olmadıkları çok açık.

"Kim? Lara mı? Evet, sen, Mikhail ve ben onun elindeyiz." Alexei arkasına yaslanırken başparmağı göğsüne saplanıyor.

"Hayır. Mila. Daha önce ağzından kaçmıştı. En sevdiği renk yeşil." O anı hatırlıyorum. Başından beri Elena'ya karşı ne kadar sabırlı ve nazik olduğunu gördüğümde Melissa'nın, yani Mila'nın, kalbim için bir tehdit olabileceğini fark etmiştim.

Bu bir gösteri miydi? Geri gelse farklı olur muydu? Ona tekrar güvenebilir miyim bilmiyorum.

Ama eğer kardeşi babam tarafından tehdit ediliyorsa, neden bu kadar ileri gittiği anlaşılabilir.

"Um, Niki?" Sıfırlamak için havalandırmayla oynar. "Burada yeterince uzun kalmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Rusya'da mı? Rusya'da mı? Evet. Ama şimdi işimizin bittiğinden emin değilim." Elmaslar olmadan Ivan'ın karşısına çıkmasına izin veremem.

Onu öldürecek.

Aleksey koltuğunu düz bir şekilde iter ve kolunu gözlerinin üzerine atar. "Hayır, Nikolai. Yol. Burada, caddede mankenler gibi oturuyoruz." Şakaklarını ovuşturuyor. "Yanlış İngilizce. Aptallar. Kelime bu."

Gözlerimi kırıştırdım ön camdan
dışarı bakıyorum. Kahretsin. En
azından işlek bir cadde değil.

Direksiyonu sonuna kadar kırarak, bizi dar bir daire içinde döndürmek için gaza bastım.

Alexei başını camdan dışarı çıkardığında homurdanıyor. "Niki, sürüşün hakkında konuşmalıyız. Sürmek için motosiklet kaskıma ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Emniyet kemerini takarak büyük bir gösteri
yapıyor. "Ne yapıyorsun sen? Onları hiç
takmazsın."

"Eğer bizi öldürecekseniz, sadece vücudumun tanınabilir olduğundan emin olmak istiyorum." Elini çenesinin altında düz tutarak sırtıyor. "Bu yüz açık bir tabutu hak ediyor."

Telefonumu çıkarıp kişiler arasında geziniyorum ve Enzo'yu arıyorum.

"Nikolai? Şimdiye kadar uçakta olursun sanıyordum." Telefonun çalmasına bile izin vermedi.

"Onu tekrar bulmanı istiyorum." Ne yaptığını bilmiyorum ama içimde büyük bir hata yapacağına dair bir his var.

Eğer babam onu zorladıysa, bu her şeyi
değiştirir. Ona yardım etmem gerek.

Ve sonra onu eve getirmeliyim.

KIRK BEŞ

MILA

KALBİM YERİNDEN ÇIKACAK GIBİ OLSA DA, CILDIM KARINCALARIN ÜZERİNDE GEZİNDİĞİNİ HİSSEDİYOR.

kararımla barışık.

Beklemekten nefret ediyorum.

Tatiana'nın gelmesi çok uzun sürüyor.

Ona bugünün o gün olduğunu söyledim. Ivan'a karşı harekete geçmeli ve kardeşimi kurtarmalıyım.

Ya da denerken öl.

"Sence fikrini değiştirmiş midir?" Tyler ayaklarının üzerinde kayıyor ve bir sigara daha yakıp yere atıyor.

"Kim bilir. Eğer araba kullanmak istiyorsa, buna ihtiyacı var." Gözlerim kısıldı. "Elmaslar hakkında tek kelime etmemeyi unutma."

Sabahtan beri onları Nikolai ile geri gönderme kararım hakkında sızlanıp duruyor.

Anlıyorum. Onun da hayatı söz konusu.

Ama kaçış seçeneklerimiz var. Bu dünyada Tatiana'nın bile ulaşamayacağı yerler var.

Sadece oraya varmak için yeterince uzun yaşamamız gerekiyor.

Terk edilmiş bir kilisenin arkasında buluşmak görünmemek için harika, ancak arka basamaklardan bize bakan aşınmış heykelleri görmek ensemdeki küçük tüyleri diken diken ediyor.

Ayak sesleri ve bir dalın kırılma sesi dönüp arkamızdaki ormana giden karanlık patikaya bakmamızı sağlıyor.

Tatiana'nın eşi, onunla birlikte olan iyi giyimli adam, eski bir siyah beyaz filmdeki kötü adam gibi gölgelerin arasından çıkar.

"Ben Dimitri, buraya USB cihazını almak için gönderildim." Onu zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyor.

Midem bulanıyor. "Bunu ona vermem söylendi, sadece ona." Tatiana bu gereklilik konusunda son derece netti.

Siyah eldivenli bir el uzatıyor. "O burada değil. Bu yaptığınız yeni anlaşmanın bir parçası. Eğer küçük-" Bir daire çizerek el sallıyor. "-kaçış, o zaman bu bilgiye önceden ihtiyacı var."

"Mila. Ver şunu ona." Tyler arkamdan usulca sızlanıyor.

Am.

Dimitri'nin kaşları hafifçe kalkarak aramızda bakışıyor. "Demek burada." Belinden susturuculu bir tabanca çıkarıyor. "Sabrım tükeniyor. Şimdi seçim senin, ya içinde bir kurşunla ya da kurşunsuz."

"Tyler. İşte bu yüzden hiç kız arkadaşın olmuyor," diye homurdanıyorum kolumdaki küçük nesneyi çıkarırken.

Soluk yüzlü adam onu elimden kaptı ve yakasının arkasına kaydırıldı. "Akıllıca bir seçim yaptın." Topuklarının üzerinde dönerek, ortaya çıktığı ormana doğru yürüyor.

"Hey!" diye bağıryorum arkasından. "Yardıımız ne zaman gelecek?"

"Tatiana'ya seni aramasını söyleyeceğim." Gölgelerin arasına karışmadan önce başını çevirmez.

Korkunç herif.

Ty'a doğru dönerken korkumun yerini öfkem alıyor. "Ne oluyor be?" Avuçlarım kalçalarımın çarpmadan önce kollarım havaya kalktı.

"Silahı vardı Mila." Omuzlarını silkiyor.

"Biz de öyle, göt herif! Anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirip getirmediklerini bilmemize imkan yok. Pazarlık kozumuzu aldı. İstedığı tek şey buydu." Aşınmış bir mezar taşının üzerine yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Hiçbir şeyim kalmadı.

"Daniil çoktan ölmüş olabilir. Ona katılmamıza gerek yok." Ty başımı okşayacakmış gibi hareket ediyor.

Beni o kadar kızdırdı ki, saldırdım ve kasığına yumruk attım.

Bir iniltiyle geriye doğru yalpalıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Ne oluyor lan?" diye homurdanır. Kasıklarını tutarak yan tarafına yuvarlandı ve

Dizlerini göğsüne kadar çekmiş.

Bir süre sonra, somurtkan bir sessizlik içinde oturmak için emekler.
Telefonuma bakıp Tatiana'nın aramalarım ve mesajlarım cevap vermesini bekliyorum. Boş ekran beni sinirlendiriyor.
Son mesajım okunmamış olarak duruyor.

Yardımlın olsa da olmasa da bu gece içeri gireceğim. Ama ölürsem elmas falan alamazsın.

Bu onu ikna etmeye yeter mi?

Zaman gösterecek.

Ormanda birinin yürüdüğünü duyuyorum.

Bu o mu?

KIRK ALTI

NIKOLAI

ŞARKI- FOLLOW YOU, BRING ME THE HORIZON

"Haberler iyi Nikolai," diyor

Enzo. Sonunda. "Ne buldun?"

"Sinyali tersine çevirmek için telefonuna yüklediği izleme uygulamasını kullanabildim." Kendisiyle gurur duyuyor gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben teknik bir insan değilim. Ben kafalarına vuran biriyim.

İç çekiyor. Destansı bir başarıyı kaçırmış olmalıyım.

"Onun yerini biliyorum. Haritadaki noktayı takip edin." Bir klik sesiyle telefonu kapatır.

Bazen odadaki en zeki adam olmak onu rahatsız ediyor olmalı.

Alexei navigasyon ekranına bakarak, "Orayı biliyorum," diyor. "Çocukken benimle orada buluşan bir satıcım vardı."

Bu beni yana doğru baktırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Sen uyuşturucu kullanmadın."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını sallıyor. "Hayır, çok daha önemli. Şu Amerikan şekerlerinden vardı. Jawbreakers. *Günlerce* dayanıyorlar." Uzak bir bakışla yanağını ovuşturuyor.

"Benimle taşak geçiyorsun. Sen ve şeker bağımlılığın başınızı belaya sokacak."

Omuz silkiyor. "Belki. Belki de değil." Haritadaki küçük kırmızı noktayı işaret ediyor. "Bu seni öldürtecek."

O haklı.

Gitmeliyim.

Ama yapamam. Onu sonsuza dek terk etmek istemiyorum. Dürüst olmayabilir ama yine de bana mutlu bir hayat için yeni bir umut verdi.

Elena onu seviyor.

Hay sikeyim. Ben de nefret ediyorum. Yaptığı şeyden nefret ediyorum. Bana en başından söyleyemez miydi? Geçmişini düşününce, daha iyisini biliyorum.

Kalın derimin altında çalışıp kalbime girmesi haftalar aldı. Onunla ilk tanıştığımda ona bu şansı vermezdim.

"Bunu yapmak zorundayım. Artık gerçeği biliyorum." Ona bir daha güvenebilecek miyim? "Git. Neyin peşinde olduğunu ya da kiminle birlikte olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok. Babam için içindeyken kimse güvende değil."

Elmas dolu çantayı çıkarmamı izlerken Alexei'nin sol gözü seğiriyor.

Onları cebime koyduğumda "Bundan emin misin?" diye soruyor. Ona hızlıca başımı salladım.

"Geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Ben bulana kadar Lara ve Elena'yı benim için güvende tutun." Mila da orada olmalı.

Benim en önemli üç kızım.

Onlar için hayatımı veririm.

Dudaklarını büzüyor ve kaşlarını indiriyor. "Bu benim işim."

Onu omzundan alkışladıktan sonra arabadan çıkıyorum ama geri dönüyorum. "Mikhail'i dinlediğinden emin ol. Saçmalamak yok, tamam mı?"

Alexei direksiyonun arkasına oturmak için koltuğun üzerinden kayar. "Ben asla yapmam." Kapıyı çarparak kapatırken yüzüne vahşi bir sırıtış yayılıyor ve kirli camdan gümüş dişini gösteriyor.

Yola fırlamadan önce lastikler çakıl taşlarını tekmeliyor.

Vahşi kış.

Sık ağaçlardan oluşan bir korunun içinden arka tarafa doğru ilerlerken nefesim serin havaya karışıyor.

Yaklaştım. Önüme bakıyorum, kırmızı nokta bana neredeyse vardığını söylüyor.

Silahımı çekiyorum, onu görebiliyorum. Mila yalnız mı?

Hayır. Diğer adam açıklığın karşısında oturuyor. Ve kızgın görünüyor.

Kahretsin. Bir dala bastığımda kafasını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun burada?"

Elimi boynunun arkasına koyup dudaklarını kendime çekmek için iki adım atmam yetiyor.

Nefes nefese geri çekiliyor. "Niki?"

"Gitmene izin veremem, vedmochka."

Alnını çeneme yaslıyor.

"Benden saklanma, şimdi olmaz." Elimle çenesini kavriyorum ve ne kadar ciddi olduğumu görmesi için gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Gitmen gerek. Elena'yı düşün. Bırak. Beni. Bırak gideyim."

Sözlerindeki gerçek karşısında irkiliyorum ve göğsümde bir acı hissediyorum. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

Beni itiyor ve ben de iki bileğini tutuyorum. Geri çekilmiyorum.

"Sen benim geleceğimsin, Elena'nın da. Benim yerime seçim yapamazsın bebeğim," diye fısıldıyorum, gözlerini kaçırmaya çalışırken çenesini kavriyorum.

"Bunu sen de i s t i y o r s u n , değil mi? Babamın peşinden gittikten sonra mı?

Doğru mu?"

Başını sallıyor.

"Senin için önemli biri var, değil mi?" Yutkunuyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

"Eğer içeride o canavarla birlikte Elena olsaydı-" Başımınla binayı işaret ediyorum. "- yanımda durur ve onu geri almak için benimle birlikte savaşır mıydın?"

Cevabını içten içe biliyorum.

"Evet. Onu korumak için her şeyi yaparım, Niki. Bana inanmak zorundasın. O küçük kıza asla ama asla zarar vermem. Sana ihanet etmek bile beni öldürdü."

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." Alnımı onunkine yaslıyorum, elim hafifçe boğazına sarılıyor.

Ceketimden kadife çantayı çıkardım. "Sana elmasları getirdim. Ivan'a ulaşmak için onlara ihtiyacın olacağını biliyorum."

Gözleri büyür. "Nikolai, onları alamam."

"O zaman birlikte gireriz." Onları ceketimin cebine geri sokuyorum.

"Herkes sana bir ders vermek için hayatına girer. Sen de

Kalbimi kafesinden çıkarıp kendininmiş gibi sahiplenmek için. Bana nasıl sevileceğini öğrettin Mila. Ve ben durmak istemiyorum."

Burnunu çekiyor. Onda gördüğüm ilk gerçek kırılma bu.

Ama kara gözleri benimkilere dikilirken yüzüne kazınmış gücünü koruyor.

Yanağımdaki elinin yumuşak dokunuşuna doğru eğildim.

"Yapmak istediğim son şey seni yok etmektir. Sen daha iyisini hak ediyorsun, benim olabileceğimden daha fazlasını. Bu seni sevmekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Bırakabileceğimi sanmıyorum. Kalbimi söküp atmadığın sürece. O zaman bile, yine senin olur. Ruhum her zaman senin ellerinde olacak, Niki."

Eğilip bir öpücük çalmadan duramıyorum.

Boynunu sıkıca kavradığımda beni saçlarımdan kendine çekiyor ve dilimin ağzını keşfetmesine izin veriyor.

"Plan nedir?"

Bana birkaç kez göz kırpmıyor ve ben geldiğimde arkadaşının bulunduğu yere bakıyor. Kaşlarını çatıyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum.

Orada değil.

"Kendi başımızayız..." diye devam ediyor. Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Öyleyiz," diye cevap veriyorum, avucumu karnında gezdirerek.

"Bu tehlikeli, kimse bana yardım etmeye gelmiyor Nik. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, ölüme doğru yürüyor olabiliriz."

Parmaklarım pantolonunun altına giriyor ve onu kendime doğru çekerek amını avuçluyorum. Alnım onunkine yaslanıyor.

"Eğer bu gerçekten sonsa, o zaman lanet alnımdan öp ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyle. Senden tek istediğim bu."

Hay sikeyim. Buradan canlı çıkamayacağına gerçekten inanıyor. İkimizin de kurtulması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ben de alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve o da memnun bir iç çekiyor.

"Düşeriz, yükseliriz ve sonra hepsinin üzerine cehennemi salarsınız... birlikte."

Sözlerim üzerine gözleri parlıyor ve bana daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını açıyor.

Ama bu yeterli değil.

"Bu tatlı amcık için bir savaş başlatmak üzereyim. Aç ve bana buna değdiğini hatırlat."

Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu indiriyorum, bunu yaparken b u z gibi havanın tüylerini diken diken ettiği teninde beliriyor.

Omuzlarımdaki serin parmakları, ayağını çekip dizlerini ağzımla amına ulaşabileceğim kadar açarak geri alıyor.

Paltomu kenara fırlatıp, tadına bakabilmek için onu daha yakına çekiyorum. Bu kez nefretle değil, sevginin nazik dokunuşuyla.

Arkamdan gelen bir çıtırtı ikimizin de donup kalmasına neden oluyor.

İçgüdüsel olarak, onu örtmek için kollarımı vücuduna doluyorum. O benim, başkasının değil.

"Tyler? Ne yapıyorsun?" Mila başımın üzerinden soruyor.

"Bunu atlattığımdan emin olmak için," diye huysuzca cevap veriyor ve yerden ceketimi alıp kaskını takarak koşmaya başlıyor.

"Siktir." Kalkmalı mıyım yoksa onu korumak için kalkmalı mıyım bilmiyorum. "Git," diyor Mila, taytının paçasını tutmaya çalışırken.

Ayağa kalkmak için çırpınırken, dün beni bıçakladığı yerden bacağıma acı içinde isyan ediyor. Ayağa kalkmadan önce tökezliyorum, ama o zamana kadar motosikletinin tekmeleme sesini duyabiliyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Ayakkabısını tekrar giyerken zıplıyor. "Kim bu adam?" Homurdanıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Bu benim kuzenim, Tyler. Korkağın tekidir ama özünde kötü biri değildir. Ama kıcını tekmelemek istiyorsan tartışmayacağım." Koşarak yanımdan geçti. "Hadi, bisikletimi az ileriye park ettim."

Kilisenin köşesinden döndük ve neredeyse bir grup silahlı adama çarpıyorduk.

KIRK YEDİ

MILA

KAHRETSİN.

"Nikolai." İyi giyimli, kaygan saçlı bir adam gruptan ayrılır ve tabancasını Nikolai'nin kalçalarına doğrultur.

Onu orada vurmasa iyi olur, orası benim.

Nikolai beni yanına bastırıyor, tıpkı kulüpte tanıştığımız o gece yaptığı gibi.

Yani, resmi olarak.

"Vlad. Gördüğüm kadarıyla hâlâ babamın uşağı mısın?" Nikolai tükürüyor, adamları uzak tutmak için kendi silahını sallıyor.

Vlad sakince yaklaşıyor. Bu kadar soğukkanlı davrandığı için bir barda içki siparişi veriyor da olabilirdi.

Sanırım Ivan'la çalışmaya alışık olduğunuzda, sizi aşabilecek pek bir şey olmuyor.

"Taş atacak durumda değilsin Nikolai." Vlad'ın karanlık gözleri bana kayıyor.

Çenem meydan okurcasına kendi kendine eğiliyor.

"Amirin onu bıçakladığını ve izini kaybettirdiğini söyledi. Ivan seni gördüğüne sevinecek." Vlad bana doğru uzandı ama Nikolai kolunu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Buna pişman olacaksın." Vlad parmağını kaldırıyor ve bize doğrultulmuş tüm silahlar havaya kalkıyor.

Hayır.

Nikolai'nin burada ölmesine izin veremem. Onun küçük kızında benden daha büyük bir sorumluluğu var.

"Bırak beni alsınlar, Niki. Elena'yı düşün. Kimsenin bana ihtiyacı yok, gerçekten."

Dönüp yüzümü sıcak avucunun içine almadan önce homurdanıyor.

"Seviyorum amına koyayım. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

Dmitri boğazını temizler. "Peki. Bu... mide bulandırıcı değil mi?" Adam sırasının arkasında bir adım geri çekilir. "Alın onları. Canlı canlı."

Sikeyim.

Arkamdaki bir hareket arkamı dönmeme neden oluyor ve iri yarı bir adam bana doğru atılıyor.

Eğilerek, momentumunu kendi avantajıma kullanıp onu geçmeyi başardım.

Nikolai ona saldırmaya başlar, ancak iki adam daha sırtına atlayarak kollarını tutmaya çalışır.

"Onu rahat bırakın!" Birinin boynuna vurmaya çalışıyorum ama Nikolai diğer adamın boğazına sarılmasıyla geriye doğru sarsılıyor.

Kalın parmakları çekiştirirken, bacağım serseriye kasığından vurmak için yukarı kalkıyor.

Ama yere yığılmış olan b a c a ğ ı m ı tutuyor ve beni kafamı dizine çarptırarak kadar sert çekiyor.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalıştım. Neredeyse ayağa kalkmışım ki bir avuç uzanıp bileğimi altımdan çekip aldı.

Dört el daha uzanıyor ve Nikolai'yi pençeliyor, yanıma düşene kadar etrafını sarıyor.

Namlusundan tuttuğu tabancasını avucunun içine almış, sırttan bir Dmitri beliriyor tepemizde.

"En iyi aşkların hepsi trajediyle biter," diye alay ediyor silahının kabzasını kafama vurmadan önce.

KIRK SEKİZ

NIKOLAI

SU MU DAMLIYOR?

Ve çürük ve rutubet kokusu.

Oda loş olsa bile gözlerimi açtığımda acıyor. Ağır sürgülü bir kapının çatlaklarından ince bir ışık çizgisi içeri giriyor.

Bu hiç iyi değil.

Hatırladığım son şey Dmitri'nin adamlarıydı. Ve onun Mila'ya vurduğunu görmek.

Nerede o?

Boynumu büktüğümde nihayet gölgelerin arasında bir şekil görüyorum.

Yere yığılmış, bir sandalyeye bağlanmış, burnundan kan damlıyor.

Midem bulanıyor. Elmaslar için onunla kavga etmeseydim asla incinmeyecekti.

Mikhail'i dinleyip gitmesine izin vermeliydim.

Ama gerçeği asla bilemezdim. Buna zorlandığını. Hayatları mahveden babam tarafından manipüle edildiğini.

Onu öldüreceğim. Yıllar önce istedim ama Mikhail beni engelledi. Bu sefer burada değil.

Ona doğru hareket etmeye çalıştığımda, yapamıyorum. El ve ayak bileklerim kalın deri kayışlarla çelik bir sandalyeye bağlı.

"Mila," diye fısıldıyorum.

Kımıldamıyor.

Nefesimi tutarak, verdiği nefesin belli belirsiz sesini duymak için kulaklarımı zorluyorum.

O yaşıyor.

"Mila." Sese daha fazla aciliyet katıyorum ama dikkat çekecek kadar değil. Umarım.

Hiçbir

şey.

Sikeyim.

Kalın beton duvarlardan hafif ama belirgin bir kazıma sesi geliyor.

Ayak sesleri takip ediyor ve daha da yükseliyor.

"Melissa!" Tıslıyorum, sessizce beni duyması için yalvarıyorum.

Eğer bugün öleceksek, en azından onunla son bir kez konuşmak istiyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemek.

Onu ne kadar çok istediğimi ve yaptığı şey için onu nasıl affettiğimi. Biz gitmeden önce onu tekrar bulacağımı bilmesini istiyorum.

Ona sonsuza dek söz verdim. Ölümde bile.

Ağır bir gümbürtü ve metalin gıcirtısı nemli havada yankılanıyor.

Hava.

Tepemden kör edici beyaz bir ışık patlıyor. Gözlerimi kırıştırarak

Bir daha asla görmek istemediğim bir yüz.

Kırılmış sakallı yüzünde geniş bir gülümsemeyle

Ivan. Köpeği Dmitri onun yanında sırtarak duruyor.

"Evine hoş geldin evlat." Ivan yaklaştı ve başımın üstünü okşadı.

Sonra bana ters vurmadan önce kolunu vücudunda çaprazladı.

Ağzımdan acı fışkırıyor ama sesimi çıkarmıyorum. Yıllar boyunca bana ne verirse onu almamı öğretti.

"Görünüşe göre seni bulması için doğru kaltağı tutmuşum." Parmak eklemlerini pahalı pantolonuna siliyor ve beyaz saçlarını düzeltiyor. "Ona gerekli her yolu kullanmasını söyledim. İşinde oldukça iyi, değil mi?" Dmitri'ye başını sallıyor.

Solgun adam Mila'ya doğru adım atıyor ve onu izlerken göğsümdeki öfke büyüyor. "Ondan uzak dur," diye homurdanıyorum.

Bana yan gözle bakıyor, sonra sırtarak uzanıyor ve burnunun altında bir şey sallıyor.

Ezici amonyak kokusu odayı kaplıyor.

Ama başı döner ve bir iniltiyle adamın elinden uzaklaşır.

Sadece gözleri açılıp bana sabitlendiğinde biraz olsun rahatladığımı hissediyorum.

Odayı gezerken sessiz kalmasına sevindim. Protesto olduğunda babamın öfkesi sınır tanımaz. Ben de bunu çok genç yaşta öğrendim.

"Senden istediğim şeyi getirdiğin için teşekkür etmek istedim." Ivan'ın elleri sanki yardımsever bir adammış gibi açıldı. Ben daha iyi biliyorum.

Mila önce bana, sonra ona baktı. "Elmasları sen istedin."

"Evet. Ve onlar bende. Nikolai'yi bana çekmen pastanın üzerindeki krema."

Gözleri kısıldı. "Ben yapmadım."

Sanırım bunu ondan çok benim için söylüyor.

Gülüştü ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Kontratın bittikten sonra bile karakterini korumana bayılıyorum." Ona doğru abartılı bir şekilde alkışlıyor.

"Bizde değillerdi." Solucan Tyler'ın onları alıp kaçtığını ve bisikletine atladığını gördüm. "Onları sana o mu verdi?"

Ivan Dmitri'yi işaret ediyor, o da karnıma sert bir yumruk indiriyor, beni sandalyede iki büküm ediyor ve nefesimi kesiyor.

Zayıf, solgun bir adama göre çok iyi bir vurucu. "Soruları ben sorarım." Ivan bir ıslık çalar.

Bok gibi. Adamlarını hayvanmış gibi yanına çağırmayı seviyor. Bu yüzden onlara Cehennem Köpekleri adını takmış.

İri yapılı, kel bir muhafız, siyah aynalı bir motosiklet kaskı ve elmasların belirgin kadife kesesini taşıyarak kapıdan içeri girer.

Mila yüz hatlarını düzeltmeden önce bana paniklemiş bir bakış atıyor. Dmitri ikisini de alıyor ve kaşlarını çatarak bodur adamı dışarı çıkarıyor.

"Görüyorsunuz, çizgilerin bulanıklaştığı yer burası." Ivan onu işaret ediyor. "Onları kendim almak zorunda kalsam gerçekten sayılır mı?" Bileğine bir fiske vuruyor ve Dmitri yansıtıcı vizörü kaldırıyor.

Tyler'ın cam gibi gözleri dışarı bakıyor.

Mila soluk soluğa kalır ve arkasını döner, yanaklarının rengi uçar.

Birbirlerine karşı tutumları ne olursa olsun, onun hâlâ ailesi olduğunu biliyorum.

Dmitri kafayı duvara dayalı ahşap bir masanın üzerine, bir dizi alet ve cerrahi aletin yanına koyar.

Babamın işkence aletleri.

Bana ne yapacağı umurumda değil. "Eğer ondan istediğin her şeyi aldıysan, onu ve kardeşini bırakmalısın. Ben varım."

Ivan iç çeker. "Her zaman yavaş olan sendin." Aşağı uzanarak bir çivi ve çekiç aldı, sonra bana doğru yürüdü.

"Sen." İğnenin sivri ucunu kalçama dayadı.

Tabii ki Mila'nın dün bıçağı sapladığı yerin tam tersi. "Yapma." Tokmakla kör uca vuruyor. "Al." Bir vuruş daha ve kası deliyor. "To." Dişlerimi sıkarak bir darbe daha indiriyor ve çubuğu daha derine batırıyor. "Dikte et." Son bir vuruş ve uzun çivi bacağıma sadece düz tepesi dışarı çıkacak kadar gömüldü.

Pantolonumun kotuna yavaşça kan sızıyor.

Yakıcı acı, bastırmaya çalıştığım bir sızıya dönüşüyor.

Bıçaklanmaya alışkın olmalıyım. Sevdiğim kadın bunu bana zaten birkaç kez yaptı.

Hala acıyor.

Burnundan hızla nefes aldığımı duyabiliyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Eğer bundan sağ çıkarsak, onu ödüllendirmem gerekecek. Çok iyi bir kız oluyor.

Onun ve Hellcat'imın anısına tutunmak acıyı daha katlanılabilir kılıyor. Ve bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor.

"Şimdi." Ivan bir tabure çekip önüme oturdu. "Sana bir iğne yastığı yapmadan önce, sana çok önemli bir soru soracağım." Parmaklarını şıklattı ve Dmitri'ye işaret etti.

Kucak köpeği ona bir uzun başak daha getiriyor.

"Zoya nerede?" Bana bakarken gözbebekleri şişti. İsim belli belirsiz tanıdık geliyor.

Kim olduğunu sormak istemiyorum.

"Bilmiyorum." Gerçek bu. O bir yabancı.

Gözleri kısılıyor ve çenesi kasılıyor. "Hayatta olduğunu biliyorum. Nerede o?" Diğer bacağımın üzerinde tehditkâr bir şekilde bir iğne daha tutuyor.

"O da kim lan?" Homurdanıyorum. Bu da cezalandırılacağımdan emin o l d u ğ u m bir başka soru.

Ama duraklıyor.

"O benim hayatımın aşkı," diyor sessizce. "O gece kafası karışmıştı ve kaçtı."

Bekle.

O gece mi?

Anılar geri geliyor. Mikhail'in acı içindeki sesi.
Harabeleri görmeye gidiyorum.
Kömürleşmiş bedenler. Ve küllerden kalıntıları ç ı k a r ı r k e n yanık et kokusu.

"Eğer oradaysa, onu öldüren *sendin*," diye tısladım.
Ters vuruşu bekliyordum ama çekicin ona eşlik edeceğini tahmin etmemiştim.

Ayaklarına kan ve sanırım bir diş tükürmek onu korkutmuşa benzemiyor.
"Lütfen! Durun!" Mila çığlık atıyor. "İstediğin elmaslardı.
Onu. İnsanları bulmakta iyiyimdir, onu senin için bulabilirim. Sadece...
lütfen ona zarar verme."

Kahretsin.
Ivan'ın soğuk gözleri yükseliyor ve ağzının kenarında bir gülümseme pırıltısı beliriyor.

"Dmitri ona değer verdiğini söyledi. Görünüşe göre hislerimiz karşılıklı." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni sevdiğin iki kadını öldürmekten alıkoyan nedir? Evet, evlat?" Parmağı burnunun altını işaret ederken dirsekleri dizlerinin üzerine düşüyor.
"Sanırım söylediğinden daha fazlasını biliyorsun."

"Elmaslar ne içindi o zaman? Bir oyun mu?" Mila sorgulamasını artırır.
"Eğer bir kız olsaydı, beni onun için göndermek daha kolay olmaz mıydı?"

Ivan kanlı parmaklarını beyaz sakalında gezdiriyor ve arkasında donuk kırmızı çizgiler bırakıyor. "Dikkatini vermiyor, değil mi?"

Taburesini ona doğru yuvarlayarak çiviye kalçasının üzerinde gezdirir.
Bağırmamak için yanağımın içini sertçe ısırarak zorunda kalıyorum.

"Zoya 'herhangi bir kız' değil. O benim hayatımın ışığı ve onu son gördüğümde çocuğuma hamileydi." Ivan çekici kaldırdı ve uzun çivinin üzerine bıraktı.

Homurtularını duyabiliyorum ama bacağına saplanırken bağırıyor.

KIRK DOKUZ

MILA

SIKTIR, BU ACITTI. AMA FIKRİM İŞE YARIYOR.

Ivan'ın karanlık gözleri yüzümden birkaç santim ötede, tekrar çiviye vururken açgözlü bir gülümsemeyle beni izliyor.

Sorulardan nefret ettiğini biliyorum.

Ünü ondan önce geldi. Gün ışığından uzakta çalışan herkes bilir.

"Hangi gece? Bana söyle, onu bulayım." Acının arkasından konuşmak zor. Ama onu nasıl kapatacağımı uzun zaman önce öğrendim.

Nikolai'nin kafasını bana doğru sallamaya çalıştığını görüyorum.

"Nikolai bunu iyi bilir." Ivan elindeki ağır çivilerden ikisini daha çınlatıyor. "Arkadaşımın evini, içinde beni aldatan fahişe karımla birlikte yaktığım gece."

Yanağında bir gülümseme belirliyor. "Ve onun." Başparmağını Nikolai'ye doğru salladı.

Yok artık.

O

yapmadı.

O değil.

Ivan Nikolai'ın karısını mı

öldürdü? Elena'nın annesini?

Yüz hatlarımı nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum ama yine de Ivan'ın omzunun üzerinden bakıp Nikolai'nin yüzüne kazınmış acıyı görüyorum.

Göğsüm onun için sıkışıyor ve boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"O bir dolandırıcı değildi," diye homurdanıyor Nikolai. "Babasını ziyaret ediyordu."

İvan'ın kaşları gerilir ve Nikolay'a doğru hızla dönerken dişleri birbirine geçer. "Ofeliya'yı beceriyordu! İkisi de ölmeyi hak etti!"

Aniden çıktığım bu yolculuk yüzünden başım ağrıyor. Ama

Ivan'ın bunu kendi oğluna yaptığı gerçeğine takıldım. O

lanet olası bir canavar.

"O zaman Zoya neden oradaydı?" Nikolay'ı cezalandırmaya kalkışmadan önce onu yönlendirmem gerekiyor.

Ivan geri dönüyor, kan çanağına dönmüş gözleri beni yakıyor ve bacağıma bir çivi daha çakıyor. "Ne yaptığımı anlamadı. Bu onun kendi iyiliği içindi. Bu yüzden biraz boşluğa ihtiyacı vardı." Tırnağının ucunu bacağıma bastırıyor.

Canımı acıtmak ama beni öldürmemek için onları tam olarak nereye koyacağını bilmesinden nefret ediyorum.

"Geri dönüyordu. Ama Ofeliya'nın onu durdurduğunu biliyorum." Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Ve eğer Mikhail olmasaydı, onu yakalayabilirdim."

"Mikhail'in bununla hiçbir ilgisi yok!" Nikolai bağlarını çekiştiriyor, boynu bu çabayla geriliyor.

Tanrım. Tüm bu aile dinamiği çılgınca.

"Ne oldu?" Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim. Ama onu daha fazla zorlamalıyım.

Ivan, parmak eklemleri burnuma birkaç santim kala çatlayana kadar yumruğunu sıkıyor. "O orospu çocuğunu yakıp kül ettim," diye homurdanıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan eli açılıyor ve boğazıma sarılıyor.

Oğluna dönüyor ve sıkışan kollarım beni durdurana kadar beni de kendisiyle birlikte çekiyor. "Belki bunu da ben almalıyım. Ne dersin? Sen ve kardeşin karımı ve aşkımı aldınız. Aynı bedeli sizin de ödemeniz adil olur."

Parmakları sıkılaşıyor, havamı kesiyor.

Nikolai'nin yaptığıyla aynı şey değil. Ivan çok korkutucu.

Bir sıkışta boğazımı parçalayabilir. Tırnakları hassas derime batıyor ve göğsümden çeneme doğru acı fişkırıyor.

Nikolai'nin gözleri büyür.

Babasının tutuşuna baktığını
görebiliyorum. "Nerede. Zoya nerede?
Zoya nerede?" Ivan Nikolay'a
homurdanıyor.
Dmitri masaya yaslanmış, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kollarını
kavuşturmuş.
Nikolai ılık atarken boynundaki kordonlar öne çıkıyor.
"Bilmiyorum!" Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve ciğerlerim
yanıyor.
Kapıya vurulan ağır bir ses sisi yarıyor.
Ivan Nikolai'ye bakarken bilincimi kaybetmemek için
mücadele ediyorum. Ama sonra tekrar nefes alabiliyorum.
Ivan arkasına yaslanır ve Dmitri'ye başını sallar.
Başka bir adam kısık sesle Dmitri'ye acilen bir şeyler fısıldıyor ama ne
dediklerini anlayamayacak kadar sersemim.
"Efendim, ön kapıda bir tartışma var gibi görünüyor." Dmitri, koridorda
gözden kaybolan görünmeyen adama b a ş ı y l a selam verir.
"Siktir." Ivan ayağa kalkar ve çekiçle çivileri Dmitri'ye fırlatır. "Onu
konuştur. Onu tahta olarak kullan."
Kulağa korkutucu geliyor.
Dmitri dönüp o ölü, balık gözleriyle bana gülümsediğinde, bir sorunla
karşı karşıya o l d u ğ u m u anlıyorum.
Bence muhtemelen daha da sadist. Ivan'ı karşıma oturturken dudaklarını
yalaması midemi bulandırıyor.
"Nerede kalmıştık?" Uzun sivri uçlardan birini ince yumruğunda
tutarak elini indiriyor ve ucunu bacağıma saplıyor.
Acı vücuduma yayılıyor. Kalçamda ateş varmış gibi hissediyorum. Sonra
çekip çıkarıyor ve tekrar saplıyor.
Hay sikeyim. Sopayı bacağımın kalın kasına üçüncü kez batırdığında
iniltimi tutamıyorum.
Pantolonumdaki deliklerden kan sızıyor.
Nikolai sandalyesinde çırpınıyor ve her başarısız hareket girişiminde
hayal kırıklığını homurdanıyor. "Onu rahat bırakın!" diye bağırarak
kalçalarını çelik koltuktan uzaklaştırıyor.
"Korkağın tekisin," diye tükürdüm Dmitri'ye. "Ivan onları daha derine
soktu. Şu küçükçük deliklerine bir bak. Sadece kısa vuruşlara mı alışkınsın?"
"Mila," diye hırlıyor Nikolai uyarı tonuyla.
Dmitri'nin yüz hatları bulutlanıyor ve çenesi geriliyor. "Tam boy bir
alete alışık olduğumu sanmıyordum." Çekici kaldırıp pime vuruyor ve
kalçamdan geçirerek altımdaki çelik sandalyeye çarptırıyor.

Kahretsin, bu midemin sıkışmasına neden oluyor ve dayanılmaz acı içimde roket gibi patladığında nefesimi kesiyor.

Kapatmam bir saniyemi alıyor. Hayatım boyunca onunla savaştım.

Hiçbir şey Nikolai'ye ihanet etmek zorunda kaldığım andan daha fazla acı veremez.

Beni affettiği için burada olduğunu bilmek bana bu anlık acıyı bastırma gücü veriyor.

Onu zorlamaya devam etmeliyim.

"Sıska küçük aletin işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Sesimdeki sefaleti bastırmaya çalışarak soluk soluğa bağıyorum. "Bahse girerim her gece becerdiğin o tavuk, içine girdiğinde onu hissetmiyordur bile."

Dmitri sarsılarak ayağa kalkıyor, eli yüzümde gezinirken öfkeden kaşları çatılıyor.

Gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor ve ağızda bir şeyin çıtırdadığını hissediyorum.

Kahretsin. Bu bir diş miydi yoksa az önce kırdığı çenem mi?

Dilimin etrafında kan birikiyor, ben de yarılmış dudaklarımdan kucığıma damlamasına izin veriyorum.

"Burada kontrol bende!" Yumruğunu bir kez daha, bu kez yüzümün diğer tarafına indirirken kolu geri çekiliyor.

Çınlama Nikolai'nin öfke çığlıklarını bastırıyor. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

Ama çivileri bitmiş.

"Bahse girerim sevişmenin tek yolu bu, değil mi? Kaçamasınlar diye kızları bağlamak?" Ona tükürdüm.

Evet, kesinlikle bir dişti. Yavaşça yere düşmeden önce yakasına yapıştı.

"Mila! Dur!" Nikolai kükrüyor. Yalvarışlarını duyabiliyorum.

Bu benim yolum.

Nikolai ve Elena ile hayatımın en mutlu anlarını yaşadım. Umarım bir gün kardeşim de yanımda olur. Eminim bu küçük sefalet, Ivan'ın pençesine düştüğünden beri çektiği acıların yanında hiçbir şeydir.

Onu kurtarmak için elimden geleni yapmalıyım.

Hepimizi. Bu işe yaramazsa, hepimiz ölmeye mahkum oluruz.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kısıyorum ve Dmitri'ye kaşlarımı çatıyorum. "Bahse girerim onu bile kaldıramazsın."

Bu sefer karnıma vurdu ve nefesimi kesti.

Ben soluk soluğa otururken, tabureyi yolundan çekerek dönüyor ve sıraya doğru yürüyor.

"Sana nasıl sikildiğini göstereceğim," diye mırıldanıyor.

Elimi gevşek bağdan kurtararak hızla diğer elimi ve ayak bileklerimi çözüyorum.

Kahretsin, deli gibi acıyor ama uzun sivri uçları kalçalarımın dışına çıkarıyorum.

Nikolai beni izliyor ve kendi bileklerini işaret ederken gözleri açılıyor.

Kana bulanmış kışımı koltuktan sıyırırken, bacaklarım harekete karşı isyan etmeye çalışıyor.

Ona sessizce başımı sallıyorum. Henüz onu serbest bırakacak zaman yok.

Eşleşen çivilerle donanmış olarak Dmitri'nin arkasına geçtim ve topuğumu dizinin arkasına doğru fırlattım.

Bir çığlık atarak bankın üzerine yuvarlanır ve kendini tutmak için kenara tutunur.

Çivilerden birini boynuna saplamak için kullanıyorum.

Çığlık atıyor, silahı kapıyor ve bana saldırmak için dönüyor.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanıyorum ve ikinci çiviye geniş gözüne doğru fırlatıyorum, kafatasının arkasına saplandığını hissedene kadar elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum.

ELLİ

NIKOLAI

ODA TAMAMEN SESSİZLEŞİR.

Sonra tek duyabildiğim Mila'nın ölü adamın başında nefes nefese kalışı. Benim savaşçım. Benim yapamadığımı yaptı.

Topallayarak vücudun etrafından dolaşıyor ve beni çözüyor.

Kalçama saplanan çubukları görmezden gelip onu tuttum ve kendime çektim. "Bunu nasıl yaptın?" Onu kanayan ağzının köşesinden nazıkçe öpmeden önce soruyorum.

"Bileğim gevşemişti. Kendimden geçmiş gibi davranırken bileğimi biraz daha açmayı başardım." Elini kaldırarak cildindeki aşınma izlerini gösteriyor.

Bekle. Kolunu tutup daha yakından bakıyorum. "Mila, başparmağını mı kırdın?" Parmaklarından garip bir açıyla ayrılmıştı.

Omuz silkiyor. "Özgür olmak zorundaydım." Tanrım, bu kadın.

"Hâlâ kanaman var." Cevabını beklemeden gömleğimin alt kısmını çekiştirdim ve sızan bacaklarını sarmak için iki uzun şerit kopardım.

"Niki, sen de mükemmel durumda değilsin." Mila uzanıp bacağımdaki çiviye çekerek çıkarıyor ve içimde yeni bir acı dalgası yaratıyor.

Ama onu tekrar kucağıma almaya değer.

"Buradan çıkmamız gerek." Kendimi itmeden önce yanağını okşadım.
Yu

kar Kahretsin, bacaklarım titriyor.

1. Nasıl oluyor da ayağa kalkıp hareket edebiliyor? Biliyorum o çivileri
Her iki kalçasını da.

Dudakları incelip başını salladığında şaşırıyor. "Daniil'i bulmalıyım."

Midem bulanıyor.

Babamı tanıyorsam, zavallı çocuğun çoktan ölmüş olma ihtimali
oldukça yüksek.

"Tamam, onu arayacağız." Ben masadan bir pala alıyorum, o da bir çift
uzun bıçak alıyor. Elimdeki iri bıçakla kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

İkimiz de elmaslara uzanmakta tereddüt ediyoruz. O küçük çanta
ikimizi de çok üzdü. Acaba o da aynı şüpheleri hissediyor mu?

"Mikhail onları kullanabilir." Teklif ediyorum.

"Tatiana'ya söz verdim, eğer oysa."

"Alın onları. Eğer çıkmamıza izin veren oysa, hepsini hak ediyor."
Başımı salladım.

Onları cebine sokuyor, sonra duraklıyor ve sıcak avucunu koluma
dayıyor. "Burada işimiz bittiğinde, onları bir daha asla görmek
istemiyorum."

Kapıya doğru uzandığında onu durduruyorum. "Hayır, bana bırak.
Zaten çok şey yaptın." Daha fazla incinmesini istemiyorum.

Ivan ve Dmitri'nin yaptıklarını izlemek beni öldürüyordu.

Kaçtığı için onunla gurur duyuyorum ama Dmitri'yi kışkırttığı için onu
tokatlayabilirdim. Ya onun yerine o çiviye kalbine saplamaya karar
verseydi?

Bununla başa çıkamazdım.

Koridor temiz. Dışarı çıktığımızda, duvarların ötesinden gelen silah
seslerini duyabiliyorum.

"Görünüşe göre süvariler geldi." Yönümü bulmam bir saniye sürüyor
ama onu kardeşinin olabileceğini düşündüğüm sol tarafa doğru
yönlendiriyorum.

"Sence Tatiana anlaşılmayı yerine getirdi mi?" diye fısıldıyor arkamdan.

"Bundan şüpheliyim. Duyduğuma göre hiç kimseyle çalışmıyormuş."
Köşeyi dönüp baktığımda, ileride bir odayı koruyan iki adam görüyorum.

Bingo.

"Ben büyük olanı alacağım," diyorum kısık bir sesle.
Beni tanımıyor ama bana bir kumaş fırlatıyor. "Tut şunu."
Sonra üzerimde tişört olmadan yanımdan
geçip gitti. Bu ne lan?
Dirseğini tutmaya çalışıyorum ama çok hızlı hareket ediyor.
"Affedersiniz? Ben kayboldum." Onu görebilecekleri duvarın hemen
kenarında dururken, bana doğru geri dönmeden önce ikisinin de
haykırıışlarını duyabiliyorum.
"Hazır mısınız?" Sırtarak bıçaklarını havaya kaldırıyor.
"Seni seviyorum amına koyayım," diye homurdanıyorum, tam da ilki
ortaya çıkarken.
Palamın bıçağı adamın boğazına saplandığı anda, kadın bıçaklarından
birini fırlatarak ikinci adamın göğsünün ortasına saplıyor.
İkisi de zar zor bir gürültüyle yere düşer.
Onu duvara yaslama ve açıkta kalan göğüslerini avuçlarımla örtme şansı
için silahımı bırakıyorum. "Bunlar benim."
Dudağını ısırduğında taze kan damlıyor.
"Sana şunu kesmeni söylemişim." Eğildim ve başparmağımla damlacığı
sildim.
"Gömleğime ihtiyacım var. Kardeşimi yarı çıplak kurtarmayacağım."
Gülümsüyor ve yüzünü buruşturmadan önce yarığı daha da kötüleştiriyor.
Kıyafetlerini geri atıp bıçaklarımızı alıyor.
Gardiyanlardan biri tabanca taşıyor. Artık silahlı olduğum için kendimi
biraz daha iyi hissediyorum.
Hücreye açılan bir pencere yok ama bu onu kapıyı açmaktan
alıkoymuyor.
Küçük bir yatağın üzerinde, ince battaniyenin altında saklanan bir form.
"Daniil? Danny?" Mila yaklaşıyor, bıçaklarını yanlarına indiriyor.
O olsa iyi olur.
Kişi dönüyor, ışığa karşı gözlerini kırıştırıyor ve başının yan tarafındaki
bandaj ortaya çıkıyor.
"Mila?" Sesi kısık ama do ğ ru l d u k ç a enerji kazanıyor. "Gerçekten sen
misin?"
Kalbimi kıran küçük bir çığlıkla bıçaklarını ş a n g ı r d a y a r a k
düşürüyor ve öne atılarak hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sıkıca sarılıyor.
"Aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim!" Alnından şefkatle
öperken gözyaşları içinde söylüyor. Dudakları onun şakağında kırmızı
lekeler bırakıyor.

İşte bu yüzden hayatıma girdi. Ona olan amansız sevgisi yüzünden. Elimde olmadan bileğinin kirli gazlı bezle sarılmış kütüğünü fark ettim.

Yumruklarımı sıkıyor.

Bunu ona babam yaptı. Tanrı aşkına, o sadece bir çocuk.

"Mila? Kanaman var." Parmağını dudaklarına götürüyor. "İyi misin?" Onunkine çok benzeyen yeşil gözleri bana kayıyor ve yüzünde bir gölgenin titreştiğini görüyorum.

Onun için kendinden daha mı çok endişeleniyor? Onu çok seviyor olmalı. Bu duyguyu bilirim.

"İyiyim," diyor gözyaşlarını yanaklarından silerken. "Seni bulduğuma inanamıyorum." Titrek bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu Nikolai. O çok özel bir arkadaş."

Silah sesleri daha da yükseliyor. "Yürüyebilir misin, Daniil?" Bu buluşmayı aceleye getirmeliyim.

Mila ayağa kalkarken başını sallıyor.

Kahretsin, onu topal görmekten nefret ediyorum. Acaba acı onu yakalıyor mu?

On

u. O çok güçlü. Ama umarım kendini çok zorlamaz. Kendi bacakları titrerken ona yardım ettiğine inanamıyorum.

"İşte, izin ver." Diğer kolunu tuttum ve birlikte

Koridorda.

Hâlâ buradan canlı çıkmamız gerekiyor.

"Beni nasıl buldun?" Daniil fısıldıyor.

"Nikolai bana yardım etti." Mila sargılı bileğinin hemen üstünü okşuyor.

"Burası bir labirent. Onsuz başaramazdım."

"Burayı nasıl bu kadar iyi biliyor?" Daniil sorarken bana daha az yaslanıyor.

"Ben burada büyüdüm," diye homurdanıyorum tam da iki muhafızın cesetlerinin yattığı köşeyi döndüğümüzde.

Ivan koridorun diğer ucunda daha önce gördüğüm kısa boylu adamla birlikte duruyor. Daniil'in eli benden uzaklaşıyor. "Sen onun... onun..." diye kekeliyor,

Mila'ya doğru geri çekiliyor.

"Merhaba evlat." Ivan tabancasını kaldırır ve ateş eder.

Onunla Mila'nın arasına girmek için hareket ettiğimde göğsümde bir acı hissediyorum.

Ateş kolumdan yayılırken darbe içimi parçalıyor.

Güçsüzce tökezlerken, pala uyuşmuş parmaklarımdan düşüyor.

Hayır, bu şekilde değil.

Silahımı kaldırıp, ona doğru çılgınca ateş ettim.

Kaçışını takip etmeye çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor. İki el daha ateş ettim ve artık onu göremiyorum.

"Nikolai!" Mila'nın çığlığını duyabiliyor ve serin ellerini başımın üzerinde hissedebiliyorum. "Nikolai, hayır! Benimle kal, moy ljubimyi. Seni seviyorum, beni bırakamazsın. Lütfen, aç gözlerini. Bununla birlikte savaşacağımıza dair bana söz vermiştin."

Karanlık yüzünü örtüyor. Ama onu zihnimde görebiliyorum. Hellcat'imın kaputuna yaslanmış ısıltılı bir gülümsemesi var...

"Nikolai!"

ELLİ BİR

MILA

KENDİ GÖZYAŞLARIMIN DAMLALARI AKARKEN YANAKLARI O KADAR SOLGUN
KI

Onları. Elimi yarasına bastırmaya çalışıyorum ama kan parmaklarımın
arasından akıp gidiyor.

"Mila, gitmemiz gerek." Daniil sağlam eliyle dirseğimi çekiştiriyor.

"Onu bırakamam." Nikolai'nin nefes alıp almadığını bile
anlayamıyorum.

O ölemez.

O benim robotum. Benim granit
heykelim. Kimse ona zarar
veremez.

"Mila!" Daniil'in sesi acil bir hal alıyor. "Adamlar geliyor!"

Kaçmak

zorundayız!"

Boş.

Kendimi çok üşümüş ve yorgun hissediyorum.

Nikolai olmadan, içimde savaştığım bir şey kaldı mı bilmiyorum.

"Kaçmalısın Dani. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum ama
kaçmalısın. Tatiana'nın adamları dışarıda. Sana yardım edecekler." Kendimi
uzanmış, Nikolai'nin göğsüne doğru kıvrılmış buluyorum.

Yedi dakikam var. Onu bir kez daha görebileceğim. Mutlu ve sağlıklı.

Sevdiğim adam.

Koşamayacak kadar güçsüzüm. Buraya yapmak için geldiğim şeyi
yaptım.

Daniil kolumu çekiyor ama onu hissedemiyorum. Başka bir şey hissetmek istemiyorum.

"Elmaslar bende, işte." O lanet kadife çantayı son kez cebimden çıkarıp ışığa tutuyorum.

Olan her şey, hepsi bunun içindi. Ölüm için.

Bir avuç taş için.

Nikolai'nin uyanıp beni kendine çekmesi için dünyayı verirdim.

"Sanırım bunlar bana ait." Bir kadın sesi kasvetli sesi yarıyor.

"Sen de kimsin?" Daniil gıcırıyor.

"O biliyor." Üzerime bir gölge düşmeden önce topuk sesleri daha da yükseliyor.

Tatiana.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye boğuluyorum.

Mükemmel manikürlü tırnaklarım bez torbayı parmaklarımın arasından çekip çıkarıyor. Taşların hışırtısını duyabiliyorum, ardından bir çıt sesi geliyor.

Sert eller beni tutup omuzlarına atıyor.

"Hayır! Nikolai!" Ona doğru uzandım, yerde hareketsiz yatıyordu. "Onu bırakamam."

Beni taşıyan adam duraksamıyor, sanki bir kargo teslimatına gidiyormuşum gibi köşeyi dönüyor.

Eğer gücüm olsaydı, onunla dövüşürdüm.

Yumruklarım hafifçe iniyor. Darbeyi hissettiğinden bile şüpheliyim. Ama gözyaşlarım ceketinin kalın kumaşını ıslatıyor.

Sevdiğim adamın son hatırası soğuk betonun üzerinde yatıyor olması.

Ne kadar süre taşındığım hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerim yanıyor, bu yüzden onları sıkıca kapalı bırakıyorum.

Havadaki serinlik ve yaprakların çıtırtısı etrafıma bakmama neden oluyor. "Burası iyi." Başka bir adam ışınlayıcıyı yönlendiriyor ve belirsiz bir şekilde yere düştü.

"Sen mi? Nikolai nerede?" Yeni adam eğildi ve boynundan kulaklarına kadar uzanan dövmelerle vahşi bir saç dizisini ortaya çıkardı.

Nikolai'nin adamlarından biri ama adını hatırlayamıyorum. Sadece uyumak istiyorum.

"Ona ne yaptın?" Gömleğimin önünü tutup yüzüme bakarken yüzünü buruşturması gümüş bir dişin parıltısını ortaya çıkarıyor.

"Beni yalnız bırakın. O gitti. Kardeşime iyi bak." Bıraktığında toprağın
ü z e r i n e düştüm.

Bacaklarım kan kaybından dolayı ağır ve yapış yapış hissediyor. Bu
beni s e r s e m l e t i y o r .

Dizlerim yanımdaki toprağa çarpıyor ve sıcak bir el benimkine
dolanıyor. "Mila, kalkman gerek." Daniil'in sesi üzerime eğilirken kesiliyor.

İnsanların ve bir motorun gürültüsünü duyabiliyorum.

Dövmeli olan ikimizin de başında duruyor. "Seni benimle birlikte otele
götürmem gerekiyor. Onu kaldırmama yardım eder misin?"

Onlarla savaşamam.

Kollarım çalışmak istemiyor. Belki de denemediğim içindir. Daniil
güvende.

Nikolai gitti.

Pes ediyorum.

Beni bir minibüsün arkasına, başka bir cesedin yanına
sürüklediler. Hala sıcaktı.

Böyle mi gideceğim?

Gölgelerin çatıda titreşmesini izlerken, eski bir film makarasının slaytları
gibi görünüyor.

"Bu benim yedi dakikam mı?" Kendi kendime
fısıldıyorum. Yanımdaki şekil hareket ediyor ve
yuvarlanıyor.

Ağır bir kol göğsümden geçiyor ve beni kendine
çekiyor. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor.

"Yedi dakikadan daha fazlasına sahip olacaksın Mila. Benimle bir ömür
boyu sürecektir anıların olacak. Onları inanılmaz yapacağım, söz veriyorum."

Nikolai!

Kocaman bir hıçkırıkla arkamı dönüp ona sarılıyorum. Ağzımın
morarmış olması umurumda bile değil, ikimizin de dudakları lekelenip
kanayana kadar onu sertçe öpüyorum.

"Sanırım bir dakikalığına bayıldım. Uyandığımda gitmiştin." Beni
kendine çekmeden önce parmağıyla yanağımı okşuyor.

"Beni bir daha asla terk etme. Seni avlarım." Göğsü gurulduyor.

Bu bir tehdit olmalı, ama hırpalanmış bedenimde bir sıcaklık akışı
yaratıyor.

"Söz veriyorum."

ELLİ İKİ

NIKOLAI

ŞARKI- GECE TANRI'YA AIT DEĞİLDİR, UYKU SİMGESİ

Berbat otel odamın kapısı arkamdan kapanır kapanmaz, parmaklarım Mila'nın parmaklarına dolanıyor ve onu nazikçe durdurup yüzünü bana çeviriyorum.

Mikhail bizi eve götürmek için gelmeden önce toparlanmak ve biraz dinlenmek için birkaç saatimiz var.

Çenesini yukarı kaldırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Onu içine çekiyor. Bizi de.

Onu tutmak, ondan gelen o küçük tatmin edici mırıltı kalbimi neredeyse patlatıyor.

Ben geleceğimi böyle görüyorum. Kollarımda bu kadınla uyanmak ve Elena'nın yüzünde bir gülümsemeyle koşarak gelmesi.

Daha fazla bebek. Elena'nın her zaman kardeş sahibi olmayı hayal ettiğini biliyorum. Benimkiler olmadan kaybolacağımı biliyorum, Alexei bile, kan bağıımız olmayabilir ama o her zaman benim kardeşim olacak.

"Bugün beni kurtarmak için neredeyse ölüyordun Mila." Sesim neredeyse çatlıyor.

Beynimde çalkalanıyor, avuçlarım onu eğip anlamsızca tokatlamak için kaşınıyor.

Kanlı ellerini yanaklarımda kavuşturarak geri çekiliyor. Sanki kendinden etkilenmiş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Öyle olmalı, bugün ikimizi de gururlandırdı.

Başımı yana eğiyorum, sırtışıma bastırıyorum ve ciddi bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" Homurdanıyorum.

Biraz geri çekilirken yüzünü buruşturuyor ve bu bende babamın malikanesine geri dönüp kalbini sökme isteği uyandırıyor.

Bir gün, Mikhail ve ben yapacağız. Bu bir tehdit değil, bir söz.

"Ruhunuzun sahibi olan kişi için ölmek kötü bir şey değil. Bir başkasına aitsem hayatımın bir anlamı var demektir. Kısa bir süreliğine bile olsa. Seni ve Elena'yı hayatıma geri almak için her şeyi yaparım. Ama eğer bir seçenek varsa ve Elena seni kaybetmediyse, başka bir seçenek yoktu."

Omzumdaki yakıcı acıya rağmen onu göğsüme bastırıyorum. Kızımı sevmek şekli ve Elena'nın ona tapma şekli, tüm bu acıya değişiyor.

Bu hiçbir zaman sadece benimle ilgili olmadı, küçük kızıma duyduğum sevgiyle besleniyorum. Hayatta yaptığım her şey onun mutluluğunu ve güvenliğini sağlamak için.

Onun için hayatımı feda edeceğim.

Ve şimdi sadece benim için değil, Elena için de aynı şeyi yapacak bir kadın buldum.

Bu yüzden gitmesine asla izin veremem. Bir daha olmaz.

Beni neden kırdığını anlıyorum. O haklı, ben de aynı şeyi yapardım.

Sevdikleriniz için kendinizi feda edersiniz.

Ama bazen yanıldığınızı da kabul etmeniz gerekir. Davranışlarının arkasında daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Aşık olduğum Mila ya da Melissa'nın orada olduğunu.

Bana ihanet ettiği için onun peşine düştüm, aslında ona yardım etmek için peşine düşmem gerekirdi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, hâlâ onu kaybetmek üzere olduğuma inanmanın işkencesini hissediyorum.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldıyorum başının tepesine. "Ne için?" Bana daha sıkı sarılıyor.

"Daha önce fark etmeliydim. Bunu beni incitmek için yapmadığını bilmeliydim, sen haklıydın. Kızım için daha kötüsü olmasa bile bunu yapardım. Ama seni çok seviyorum Mila. Seninle bir gelecek istiyorum ve

Elena. Sana hak ettiğın, arzuladığın hayatı vermek istiyorum. Bunu geride bırakalım ve kendi yolumuzu çizelim, sonsuza kadar üzerinde yürüdüğün lanet toprağa taptığım bir yol."

Başını bana yaslıyor ve gömleğimin ıslandığını hissediyorum.

Sikeyim.

"Bana bak, Mila."

Yüzünü bana daha sert gömüyor.

"Senin de istediğın bu değil mi?"

Göğsüm sıkışmaya başladı. Onu kaybedemem. Şimdi olmaz.

"Bunu her şeyden çok istiyorum." Burnunu çekiyor. Benden uzaklaşarak şiş ve kan lekeli yüzünü elinin tersiyle siliyor.

"Siktir, Niki. Ben asla ağlamam. Hayat bana ne bok atarsa atsın. Sana yaptığım şeyden nefret ediyorum. Babanın ikimize yaptıklarından nefret ediyorum. Daniil'i gördün mü? Ona nasıl yardım edebilirim? On sekiz yaşında bir çocuk elleri olmadan ve tüm bu travmayla nasıl yaşar? Ve Tyler..."

Geri adım atıyor ve kendini duvara yaslıyor, yüzüne acı kazınmış. Alexei Daniil'le ilgileniyor. Mila onu tekrar görmeden önce temizlenmesinin en iyisi olacağını düşündük. O çocuk çok zor şeyler yaşadı. Hayatı farklı olacak ama kız kardeşi sayesinde hayatta. Şimdi onu korumam gerekiyor.

"Tyler kendini öldürttü ve senin hayatını tehlikeye attı. Sadakat olmadan ailenin hiçbir anlamı yok. Acıdığını biliyorum bebeğim. Kuzenini kaybettiğini biliyorum. O seçimini yaptı ve sonuçlarına katlandı. Elime ilk geçen ben olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Ve senin de benim için aynısını yapmanı bekliyorum."

Derin bir nefes çekerken bir adım daha yaklaşıyorum.

"Hepinizi hayal kırıklığına uğrattım. Lanet hayatım boyunca tek amacım korumaktı. Ve bunu yapamıyorum. Başarısız olmaya devam ediyorum. Sürekli acı çekiyorum. Elena'nın yanına yaklaşmama da izin veremezsin. Ona acı çektirme riskini göze alamam."

Bana bakmıyor ama gözyaşlarının yüzünden aktığını görüyorum.

Göğsü titremeye başladı ve ben onun önüne geçerek onu bakmaya zorladım.

Ben.

"Artık tek başına değilsin Mila. Asla. Beni duyuyor musun?"

O koruma, hayatta kalmak için savaşıma günleri geride kaldı. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bana göz kırpmıyor.

"Vmeste. Navsegda. *Birlikte. Her zaman,*" diyorum ona Rusça.

"Bizim için başka bir seçenek yok. Daniil'e yardım edeceğiz. O yaşıyor, Mila. *Senin* sayende, sadece *senin* sayende. Hiçbirimizi hayal kırıklığına uğratmadın. Kardeşin için, benim için neredeyse ölümüne savaştın. Küçük kızım için. Sakın yapmadığını düşünme. Sen bir güçsün Mila. En inanılmaz şekilde mutlak bir yıkım kasırgası. Elena için bir ilham kaynağı. Daniil için bir kurtarıcı." Başparmağımı şişmiş alt dudağında gezdiriyorum.

"Ve hayatımın mutlak aşkı. Evrenimin merkezi. Kalbimin atışı. Benim geleceğim."

Dudağı titriyor ve gözyaşlarını siliyorum.

"Bunu mu demek istiyorsun, Niki? Beni gerçekten hâlâ istiyor musun? Bana güveniyor musun?" Başımı salladım.

"Lanet olası hayatımla," diyorum tereddüt etmeden.

Eğilip dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Sadece tartışmanın ortasında elinde bir bıçakla değil. Egomu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar zedelemekten önce senden daha fazla delici yara alabileceğimden emin değilim."

Hıçkırarak gülüyor ve ben de tenine karşı gülümsüyorum. "Beni kızdırma, ben de seni bıçaklamayayım."

"Anlaştık," diye kıkırdıyorum ama acıdan durmak zorunda kalıyorum.

Elleri karın kaslarımda geziniyor ve omzumda durup gömleğimdeki kan lekelerine bakıyor.

"Seni seviyorum Nik. Daha önce söylediklerimde ciddiydim, kalbim, bedenim, tüm ruhum *senin*. Sadece *senin* olacak."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dünya bir anlığına duruyor.

"Son nefesimi verene kadar seni tüm varlığımla seveceğim. Ve sonra seni bir sonraki hayatta da seveceğim."

Yaramaz bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Bana musallat olur musun?"

"Aynen öyle. Seni hayalet olarak becermenin bir yolunu bulmam gerekecek." Parmağı boğazımda geziniyor.

"Hmm, ya da şimdi yapabilirsin..."

ELLİ ÜÇ

MILA

ŞARKI- *WHO DO YOU WANT, EX HABIT*

<https://lost.exhabitmusic.com/whodoyouwant>

"Aferin oğlum." Kanepede yanına otururken Nikolai'nin başını okşuyorum. Ne kadar zamandır onu iyileştirmeye çalışıyorum. Kan kaybından bayılmasına şaşmamalı. Şu anda hayatta olması büyük şans.

Ama her yarasını sardığımda, hiç ürkmedi.

"Şaplak atma havasında mısın Mila? Daha fazla acı mı istiyorsun?"

Sözleri karşısında yanaklarım kızarıyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Sorun da bu zaten.

Sadece onun elleriyle.

Pişmanlıklarım var mı? Evet.

Bunlarla yaşamak zorundayım. Yine de, hayatımdaki her an beni buna getirdi. *Ona*.

Bazen kimin gerçekten yanınızda olduğunu anlamak için hayatınızın en kötü zamanlarında kendinizi zorlamanız gerekir. Nikolai, kalbini sökmeme rağmen, benim için orada.

Sonuna kadar yanımda olmasını istiyorum.

Tüm hayatımı bir robot olarak geçirdim. Öldürmek için eğitildim. Tyler ve diğerlerinin emirleri altında yaşadım. Ne için? Kendi ailem beni

kurtlar kendi kışlarını kurtarmak için, benim tek yaptığım onu korumakken?
Kızgın ve üzgünüm. Uzun zamandır sahip olduğum tek şey oydu.

"Hazır mısın, bebeğim?" Nikolai'nin derin sesi beni kendi kafamdan çıkarıyor. Alkolü beze dökmesini izliyorum ve kendimi destekliyorum.

Taytımı yavaşça sıyırırken parmakları çıplak karnıma değiyor. Bu noktada, dumanla ve azgın olduğum gerçeğiyle koşuyorum.

Nikolai'nin parmaklarını kalçalarımda gezdirirken irkildiğini görüyorum. Kahretsin, Ivan kesinlikle bana bir numara yaptı.

Bir kavgadan bu kadar kötü çıkmamıştım. Son kez böyle görüneceğim.

Bacağımdaki ilk deliğin acısı içime işlerken dişlerimi sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Yavaşça üflerken, yaranın yanına yumuşak bir öpücük kondurduğunda kalbim eriyor.

"Sıradaki" diyor.

Bu o kadar da kötü değildi.

"Bu kadar cesur olduğum için ödül alacak mıyım?" Şaka yapıyorum.

Yerde dizlerinin üzerinde durduğu yerden bana bakıyor.

"Bunun için çok kötüydün." Ellerini baldırlarımda gezdiriyor.

O beni temizlemeyi ve sargılamayı bitirirken başımı arkaya eğip beynimi başka bir yere götürüyorum. Kendimi onun dokunuşuna bırakıyorum.

Onun yanında bana bakılıyor. Güvendeyim, Daniil de öyle.

"Benim için ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor Nikolai, nefesi kalçama çarpıyor.

Başımı sallayarak dişlerimi hafifçe kırılmış dudağıma bastırıyorum. Zaten berbat durumda, buna değecek.

"Bana bir daha iyi bir kız dersanız, sizin için ne kadar kötü olabileceğimi gösteririm Bay Volkov."

Dizlerimi ayırarak arkasına yaslanıyor ve çenesini ovuşturuyor. Karanlık gözlerinde parıldarken mavi gözleri benimkileri yakıyor.

"Ceza için uygun bir durumda olduğunu mu düşünüyorsun? Hmm?" Gülümsememi geri alıyorum.

"Unutma, acıyı severim."

Bacağımyı sağlam omzunun üzerinden geçiriyor ve külotumu yana kaydırıyor.

"Ya navsegda ostanus' ploho, no horosey ya budu tol'ko dlia tebia."

Ben her zaman kötü olacağım, ama sadece senin için iyi olacağım.

Kaşları kalkıyor, ona gerçekte kim olduğumu hatırlatmak istiyorum. Ben Melissa değilim. Ben Mila'yım. Mila Sidorova.

Yetim. Savaşçı. Koruyucu.

Eğer beni istiyorsa, beni olduğum gibi kabul etmeli. En çirkin yanlarımı bile. Saklamak istediğim yanlarımı. Erkeğimin yanında sadece kendim olacağım.

Benim onu sevdiğim gibi o da beni gerçekten severse, bunun bir önemi kalmayacaktır.

"Moya horosaya devochka." *Benim iyi kızım.*

"Kadınım gözü kulak olmama ne dersin? Bir erkeğin yemek yemesi gerekir ve dilimde olmasını tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Vay anasını.

"Diz çökmüş bir adam asla kötü bir şey değildir. Bana senin olduğumu göster." Bacağımın hassas derisini ısıtıyor.

Dilini yarığım boyunca gezdirirken inlememi tutamıyorum. Vücudum acı çekiyor olabilir, ama bana verdiği her damla zevk bunu geçersiz kılıyor.

Parmaklarını içime sokuyor, beni yüzüne doğru iten o noktada kıvırıyor.

"Niki, kahretsin," diye tıslıyorum.

Klitorisimi emiyor. Bu benim boşalmamı uzun sürmeyecek.

"Henüz değil, bebeğim. Boşalırken o daracık amcığının sikimi sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Ağzıyla beni tam sınıra getiriyor. Bırakmak için çaresizim.

Yapmayacağım. Şimdilik onun için iyi olacağım. "Sırılsıklam olmuşsun, bebeğim."

"Bırak geleyim, lütfen, Niki."

Kanepeyi kullanarak kendini yukarı çekiyor ve arkama uzanıyor. Ereksiyonunun kot pantolonuna baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Sadece sürtünme, çıkar onu. İnmek istiyorsun, değil mi?"

Dediğini yapıyorum, kemerini çözüyorum ve sertleşmiş sikini serbest bırakıyorum. Onu elime alıp birkaç kez okşuyorum ve dudaklarından çıkan iniltiyi bastırıyorum.

Ucundaki sıvıyı kaydırarak parmağımdan emiyorum.

"Tadın çok güzel," diyorum ona.

Başımı çevirip dudaklarını dudaklarıma çarpınca nefesim kesiliyor.

Alçak bir ses tonuyla "Tadına bak, çok lezzetli değil mi?" diyor.

Yaralarımızı daha da kötüleştirmemek için bacağımı onun üzerine kaldırırken dikkatli oluyorum. Ne kadar çabuk iyileşirsek, gerçekliğe o kadar çabuk döneriz.

Bunun ne olduğundan emin değilim. Geleceğim bulanık. Ivan peşimde olacak.

Muhtemelen ölüm fermanımı imzaladım.

Nikolai yüzümü ellerinin arasında tutuyor.

"Kafandan çık ve sikime bin," diyor sertçe.

Kanepenin kolunu kullanarak kalçalarımı döndürüyorum, beni aletin üzerine yönlendiriyor ve etrafına gerildiğimde tatmin edici bir inilti çıkarıyorum.

Kolumu kaburgalarına dolayarak mermi deliğini kaçırmaya dikkat ediyorum, dudaklarımı parmaklarına bastırıyorum ve belimi döndürüyorum, horozunun derinlere çarptığını hissediyorum.

Hareketleri artırıyorum, bir kaldırma ekliyorum ve geri batıyorum ve o inliyor. "Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor boynuma karşı.

Parmakları yavaşça boğazımı sarıyor, çok nazik davranıyor. "Daha sert, Niki. Lütfen."

Acı umurumda değil. Sadece bana unutturmasını istiyorum.

"Bu sefer değil. Bu sefer aşk, bebeğim."

Sütyenimden aşağı kayıyor, dilini çenemden aşağıya doğru kaydırıyor ve beni boğazımdan hafifçe geriye itiyor, böylece şımarık meme ucumu ağzına alabiliyor.

"Kalçalarını döndürmeye devam et," diye homurdanıyor ve göğsümü ısırtıyor, çılgılık atmama yetecek kadar sert.

"Çok yakınsın, sikimde hissedebiliyorum."

Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve beni başka bir ateşli öpücük için geri çekiyor.

İçimdeki tüm havayı öperken, parmağı klitorisimde dolaşiyor. "Bana teslim ol, onu almama izin ver."

Ve hepsi bu kadar. Ben boşalırken beni kendine yakın tutuyor. İnemelerimiz öpücükler arasında havayı dolduruyor.

Kalçalarımızı birbirine bastırıyor, boşalırken adımı inliyor.

Sırtımı onun göğsüne yaslayarak ikimiz de nefesimizi yeniden kazanıyoruz. Bedenlerimiz çok şey yaşadı ama bu her şeye değdi.

"Seni kullanmak, mahvetmek ve benim olarak işaretlemek istiyorum..." Kalbim çırpınıyor ve amım da öyle. "Ama sonra seni kollarımda tutmak ve güvende hissettirmek istiyorum. Sonsuza kadar."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. O tam olarak bu hayatta ihtiyacım olan her şey.

"Ve beni alnımdan öpecek misin?"

"Nasıl istersen, vedmochka."

İlk lakabım. Ben o kadın olmak istemiyorum. Onun gerçekten aşık olduğu kişi olmak istiyorum. Bu yüzden yavaşça başımı sallıyorum, kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

"Hayır. Şeytan'ı tercih ederim." "Bu doğru mu?"

"Bu gerçek ben, Niki. Sevmeni istediğim kişi." Yanağımı okşuyor, eğiliyor, dudakları kulak mememi sıyırıyor. "İçindeki ateşe aşık oldum, d'yavolitsa, bunu asla unutma."

"Haydi uykucu, gitmemiz gerek." Nikolai'nin derin sesi beni uykumdan uyandırıyor.

Kendimi onun göğsünden yukarı itiyorum ve inliyorum. Her şey acıyor. "Göğsümün her yerine salyalarını akıttın."

Ağzımda biraz tükürük biriktiriyorum, yüzünü tutuyorum ve onu öpüyorum. "Al bakalım, biraz daha al."

"Şimdi yine sertleştin," diye inliyor.

Elimi dalgalı karın kaslarının üzerinde kaydırdım ve aletini kavradım.

"İstersen sana yardım edebilirim?" Kirpiklerimi kırpıştırarak söylüyorum. Bu adama asla doyamayacağım.

"Vakit yok. Alexei zaten beş dakikadır kapıya vuruyor, daha fazla dayanırsa kapıyı menteşelerinden tekmeleyecek, bana güvenin."

"Yine de Daniil'i kontrol etmem gerekiyor. Onunla plan yapma ve sonraki hamlelerimizi belirleme zamanı geldi." Oturduğum yerden kalktım.

"Oh, bu planları sadece sen ve Daniil mi yapıyorsunuz?" Sesi sertti.

"Eve, Elena'nın yanına dönmelisin, burası benim için güvenli değil."

"Mikhail neden bizi almaya geliyor sanıyorsun? Güvenli hale getireceğim.

Hem sen hem de Daniil evime geri geleceksiniz."

Başımı sallıyorum, panik yükselmeye başlıyor.

"Yapamam. Dağınıklığımı düzeltene kadar olmaz." İki elimi de avuçlarının içine aldı.

"Biz bunu yapıyoruz. Birlikte. Hatırladın mı?"

"Benim için her şeyi riske mi atacaksın? Niki, ben..."

"Bilge bir kadın bir keresinde bana sevdiğin insanlar için fedakarlık yapman gerektiğini söylemişti."

Hıçkırıklara boğuluyorum ve o beni kucaklıyor.

"Tekrar ve tekrar seni seçeceğim Mila. Bu işi başaracağız. Bunu birlikte, bir aile olarak çözeceğiz."

Geri çekiliyor ve çenemi yukarı kaldırarak alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Benim hakkımda hatırlaman gereken bir şey var bebeğim."

"Hmm, bu da ne?"

"Seviştiğim gibi seviyorum. Sert. Şimdi kışını hazırla. Eve gidiyoruz."

Kıçıma dokunuyor ve ben bir kıkırdama çıkarıyorum.

Ev kulağa hoş geliyor.

Hatta mükemmel.

ELLİ DÖRT

NIKOLAI

"BANA ONDAN NASIL KAÇTIĞINI TEKRAR AÇIKLAR MISIN?"

Mikhail beyaz deri koltuğunda arkasına yaslanıyor ve maskesinin üzerinden bana sertçe bakıyor.

Bulutlar geçerken bakışlarımın uçağın penceresinde gezinmesine izin veriyorum.

Şimdi neredeyiz? Kanada'da mı? Amerika'da mı?

Ona cevap vermek için acele etmiyorum. Benimle bile paylaşmadığından daha fazla sırrı var.

Bu acıtıyor. Katerina'nın öldüğü o gece neler kaybettiğimi biliyor. Ama yine de Zoya'yı bilmeme gerek olmadığını düşünmeyi seçti.

"Tatiana adamlarını gönderdi." Avuçlarım ağrıyan uyluğuma dayanıyor. İçten içe kaşınıyor. Bunun bir iyileşme belirtisi olduğunu biliyorum ama yine de rahatsız edici.

"Bana ondan biraz daha bahset. Kaç kişi? Nasıl liderlik ediyor?" Kolçağı kavırıyor ve gıcırdayana kadar sıkıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana Zoya'dan bahset Mikhail. Ivan neden sözde beş yıl önce ölmüş bir kadını bulmaya çalışıyor?"

Kar maskesinin altından çenesi esniyor ve iç çekiyor. "Çünkü o gece oradaydı, yardım arıyordu. Ben de bu yüzden oradaydım, annem beni aradı."

Bu beni sandalyede irkiltecek kadar sert bir şekilde geriye savurdu. Vücudumun her yeri ağrıyor. "Sanırım bu mantıklı. Kimse nasıl yapılacağını bilmiyordu."

Ivan'ın burnunun dibinde annemden daha iyi saklanır."

Mila'nın bunu uyuyarak atlatmasına sevindim. Babamın ne kadar kötü biri olduğunu bilmesinden rahatsız olan bir yanımda var.

Mikhail başını salladı. "Zoya nasıl kaçacağını buldu." Eline bakıyor ve parmaklarını açıp kapatıyor.

Doğru ışıktaki, en silik yara izleri hala görülebilir.

"Buna ihtiyacı vardı. Onu o kadar kötü dövmüş ki düşük yaptığını sanmış." Koyu renk gözleri kısıldı. "Kan içindeydi ama kararlıydı."

"Öyle mi? Boş ver, eminim bilmiyordur." Bu yıllar önceydi ve aynı zamanda Rusya'dan sonsuza dek kaçmaya karar verdiğimiz geceydi.

Uzun bir nefes almadan önce dikkatini bana yöneltiyor. "Doğrudur. Güzel bir kız çocuğu. Kız kardeşimiz, Galena."

Bu beni duraksattı. "Mikhail. Nereden biliyorsun?"

Bilmemeli. Unless-

"Onu güvende tutuyordum."

İçimde bir öfke seğiriyor. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Önemli değildi. Katerina'nın ve annemizin kaybıyla uğraşmak zorundaydın. Yapabileceğin bir şey yoktu, ben hallettim."

"Her zaman kahraman." Bunun beni neden sinirlendirdiğinden emin değilim. Belki de tüm hayatı bizi korumakla geçtiği içindir. "Nerede o? Bu yüzden mi Vegas'ı seçtin?"

Yeni bir ev bulma zamanı geldiğinde çok ısrarcı oldu.

"Hayır. Hâlâ Rusya'da." Kâhyaya içkisini doldurmasını işaret ediyor.

Ancak her iki kadehimiz de burbonla doldurulduktan sonra içimi kemiren soruyu soruyorum.

"Nasıl takip ediyorsun?"

"Enzo. Bu şekilde tanıştık. Parayı taşıyabilecek ve uzaktan gözetleyebilecek birine ihtiyacım vardı." Son yudumu yutmadan önce sürahisindeki buzları çatlatıyor. "Orada zaten geniş bir ağ kurmuştu. Oldukça etkilendim."

Enzo gizemli bir adam. Herkesin sırlarını biliyor ama kimse onunkileri bilmiyor.

"Neden oraya bu kadar yerleştiğini merak ediyorum. Ekibinin çoğu New York'ta değil mi?"

"Evet. Ve Frankie Falcone İtalya'dan." Parmakları maskesine bastırıldığı bir çan kulesi oluşturuyor. "İlginç." Bir an için bir heykel gibi hareketsiz oturur.

"Ama şu Tatiana karakterine geri dönelim. Bana ne anlatabilirsin?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Mila'yı USB bellek için tuttu, sonra Mila da kardeşini kurtarmak için onu tuttu." Mila'nın daha da açılması için uğraşıyorum ama daha zaman var. İkimiz de çok şey yaşadık, bu yavaş bir süreç olacak.

O ve Daniil hala uyuyorlar. Vegas'a dönmek için uçağa bindiğimizden beri uyuyorlar.

Umarım babam iyileşmemiz için bize biraz zaman verir.

Onu tanıyorsam, intikam hırsıyla hepimizin peşine düşecektir.

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?" diyor huysuzca.

"Hayır. Uyandığımda bir minibüsün arkasıdaydım ve Alexei kullanıyordu. Onun deli kıcı beni ölümden döndürdü çünkü direksiyonda o varken öleceğimden korkuyordum," diye kıkırdıyorum. Ona bunun Mila yanımda yattığı için olduğunu söylemiyorum.

Onun için cehennemden çıkmak için savaşırdım.

"Ama sen yaptın mı?" Alexei uçağın uzak ucundan sesleniyor. "Neyi yaptım mı?" Ben de bağıriyorum.

"Öl. Tüm o kanama olayı ben seni kucağıma almadan önce oldu." Yüzünü bana dönmedi bile ama kolu tavana doğru kalktı ve orta parmağı elinin üzerinde yükseldi. "Şoför olmak için tüm eğlenceyi kaçırdım."

"Orada olmaman gerekiyordu. Sana gitmeni söylemiştim." Bana verdiği yeni baş ağrısı yüzünden şakaklarımı ovuyorum.

Koltuğunda dönüp parmağıyla beni işaret ediyor. "Yapmadığım için şanslısın. Tatiana'nın adamlarına senin için geri dönmelerini kim söyledi sanıyorsun?"

Mikhail'in gözleri daha da açılır ve Aleksey'e döner. "Onu gördün mü?"

"Kimi?" diye cevap verir.

"Tatiana." Mikhail'in sesi derinleşir.

Alexei'ye karşı kolayca sinirleniyor.

Hepimiz sinirleniriz ama o buna değer.

"Hayır. Onu neden göreyim ki? Onun ağır kıcını minibüse yüklemekle meşguldüm." Alexei elini bana doğru sallayarak tırnak işareti yapıyor. "Sen hiç topal bir Rus'u yüklemeyi denedin mi? Kolay değildir."

"Çok komik. Bayılmadım çünkü aptal olmayı seçtim ve bilinmeyen bir toz torbasının tadına baktım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama

sargılı yaramı gömleğimin altına çarptığımda irkildim.

"Eh. Domates. Patates. Hepsi aynı." Alexei omuz silkiyor ve arkasını dönüyor. "Hayır. Onlar değil." Neden onunla tartışmaya zahmet ediyorum ki?

Mikhail'in gözleri kırışıyor. Maskesinin altında bir gülümseme sakladığını biliyorum. "Kaldığına memnunum. Sensiz hiçbir şey aynı olmazdı kardeşim."

"Ivan daha da delirdi. İki katına çıkacağından endişeleniyorum. Mila ve kardeşi benimle yaşayacaklar ama ancak bu kadar koruma sağlayabilirim. Yardıma ihtiyacım var."

Çenesi kenetlenirken kar maskesinin seğirdiğini görebiliyorum.

"Seni kaç kere bıçakladı?" Boş bardağıyla el hareketi yapıyor. "Onun kendi sıkışmış domuzu gibisin. Aptal yerine konduğundan endişeleniyorum."

Öfkemi kontrol altında tutmak için iki derin nefes almam gerekti. "Onu benim kadar tanımıyorsun. Ben ona güveniyorum. O bir değer olacak."

Homurdanıyor. "Daha çok bir sorumluluk." Kalın parmaklarını saçlarında gezdiriyor, kaygan bukleleri karıştırıyor. "Stres yüzünden genç yaşta ölmeme neden olacaksın. Alexei bana bunu söylediğinde ne düşünüyordum biliyor musun? Sadece seni bıçaklamakla kalmadı, kaç kere, üç mü? Ve sen ona geri mi döndün? Sadece yakalanmak ve Ivan'ın sana çivi çakmasına izin vermek için mi?" Başını sallar ve gözlerini kapatır. "Hepsi birkaç gün içinde mi oldu? Böyle giderse, bir hafta içinde ölmüş olacaksın."

"Şey, böyle söyleyince..." O işaret edene kadar aslında saymamıştım. "Babamızın beni de vurduğunu unuttun." Ona sııttım.

"Siktir, Niki." Elini kaldırıyor, başparmağıyla işaret parmağı arasında minicik bir boşluk var. "İşte ölüme bu kadar yakındın. Sanırım seni uçurumdan düşmekten alıkoyan sadece bir amcık kılı vardı." Arkasına yaslanarak uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Ama sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum. Yanılmasan iyi edersin."

ELLİ BEŞ

MILA

DANIİL'IN NIKOLAI'NIN EVİNE DOĞRU YÜRÜMESİNE SESSİZCE YARDIM
EDERKEN GÖZLERİM YAŞARDI.

Ön kapı.

O canavarın küçük kardeşime yaptıklarını düşünmek bile beni öldürüyor.
"Ben iyiyim Mila. Hayattayım, ablamla birlikteyim. İyi olacağız," diye
fısıldıyor.

"Hey, bunu sana söylemesi gereken kişi benim." Sesim neredeyse
kesiliyor.

"Belki de artık bir çocuk olmadığımı anlamalısın. Biz artık bir takımız."
Başımı sallıyorum ve başımı kısa bir süreliğine onun pazusuna
yaslıyorum.

Haklı, o bir çocuk değil. Boyu benden uzun ve yüzünde koyu renkli
tüyler var.

Ama yine de gerekirse kışına tekme
basardım. "Burası iğrenç bir yer,
Nikolai."

Nikolai parmaklarını benimkilerin arasından geçirmeden önce sessiz bir
soruyla kaşlarını kaldırıyor.

"Hasta demek havalı demek, genç insan konuşması," diye
fısıldıyorum sırtışıma gizleyerek. "Ah. Doğru. Teşekkür ederim."

Daniil ve ben bir kahkaha patlattık, bunu yapmak vücudumdaki tüm
kasları acıtıyor olsa bile.

Biz kapıya ulaşmadan kapı açılıyor ve Elena'nın heyecan dolu çığlıkları kulaklarımda ç ı n l ı y o r .

O güzel kızın sırtarak babasına doğru koştuğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Baba! Baba! Babacığım!"

Nikolai onu havaya kaldırıp sımsıkı sarıldığında henüz geri kalanımızı fark etmemişti bile.

Kahretsin, gerçekten ağlamak istiyorum.

Alnına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Seni özledim baba. Lütfen bir daha o kadar uzun süre gitme."

Hay sikeyim.

Hepsi benim hatam.

Bir adım geri atıyorum ve Daniil omzumu sıkıyor. Ona yetişmek için fazla zamanım olmadı ama o çok dikkatli, çok açık. Tam olarak ne olduğunu ve şu anda nasıl hissettiğimi bilecektir.

Uzun zamandır dünyaya karşı bizdik, şimdi birlikte fethedeceğimiz yeni bir ailemiz var.

Nikolai kulağına bir şeyler fısıldıyor ve hemen ardından kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken yüzünde gördüğüm en parlak gülümseme beliriyor.

Ve ben

evdeyim.

"Melissa!!"

Kendini babasının elinden kurtarıyor ve doğruca bacaklarıma çarpıyor. Bir irkilmeyi gizleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Mutlu gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"Selam güzelim. Sen de mi beni özledin?" Sesimdeki kısıklığı ondan saklamaya çalışıyorum.

"Çok fazla! Elbisemi beğendin mi? Lara bu sabah beni alışverişe götürdü."

Bana bir dönüş yapıyor, Nikolai'nin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu muhteşem, Elena. Güzel bir prenses gibi görünüyorsun. Bayıldım buna."

"Sana bir şey söylemem gerek," diyorum ona, yaklaşmasını işaret ederek.

Kollarıma doğru ilerlerken gözleri parlıyor. "Benim gerçek adım Melissa değil. Gerçek adım Mila."

Bana birkaç kez göz kırpmıyor ve babasına dönüp bakıyor. Yaşına göre çok zeki, babası onu iyi eğitmiş.

Nikolai'ye bakıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Sorun yok, bebeğim. Sadece küçük bir karışıklık oldu, ama çözdük.

Mila,

bundan sonra bizimle yaşayacak. Kulağa nasıl geliyor?"

Havaya zıplar ve heyecanla alkışlar.

"Bir aile gibi mi?"

Benimle Niki'nin arasına bakıyor ve ikimiz de

başımızı sallıyoruz. "Peki ya o?" Arkamdaki

Daniil'i işaret ediyor.

Ayağa kalkmak için kendimi itiyorum ve bir kolumu kardeşime doluyorum.

"Elena. Bu benim kardeşim Daniil. O da bizimle kalacak, eğer senin için de uygunsa?"

Kapıya doğru bakıyorum ve Lara çerçeveye yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş her şeyi izliyor.

Bunun soğuk bir karşılama olacağını hissedebiliyorum.

Elena içgüdüsel olarak babasına doğru geri çekiliyor, babası onu kucağına alıyor. Daniil'in kütüğüne bakıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Daniil hırpalanmış ve morarmış görünüyor. Küçük bir kız için muhtemelen korkunçtur.

Arkamdan boğazını temizliyor ve gülümseyerek Nikolai ve Elena'nın yanına doğru topallayarak ilerliyor.

Attığı her adımın ıstırap gibi görünmesine rağmen.

"Ben Daniil. Memnun oldum Elena."

Adam sağlam elini uzatıyor ve kadın küçük elini onunkine koymadan önce tereddüt ediyor.

"Şu anda biraz korkutucu görünebilirim ama iyileşeceğim. Söz veriyorum, her zaman bu kadar çirkin görünmeyeceğim."

Elena kıkırdıyor. "Sen çirkin değilsin."

Nikolai bana bir bakış fırlatıyor ve ben de

gözlerimi deviriyorum. "Hey, en sevdiğin renk

ne?" diye soruyor ona. "Hmm, yeşil. Seninki?"

"Benimki mor, en azından bugün."

Nikolai onu ayağa kaldırmadan önce kıkırdıyor. "Gidip

Lara teyzeyi görelim mi?"

Elena aceleyle merdivenleri çıkar ve tüm zaman boyunca olduğu yerde kalan Lara'nın yanından geçer.

Nikolai'nin elini tuttum ve sıktım.

"O iyi olacak, bebeğim. Beni kaç kere bıçakladığını ona söylemeyeceğim."

Onu yanından dürtüyorum ve abartılı bir surat asma numarası yapıyor.

Nikolai, Danny'nin merdivenleri çıkmasına yardım eder ve ona yeni odasını gösterir.

Beni koridorda, kafamı defalarca duvara vurmak istiyormuş gibi görünen Lara ile garip bir şekilde ayakta bıraktı.

"Merhaba Lara." Sessizliği bozuyorum ve gülümsüyorum. "Şimdi de Mila mı?"

Dudağını çiğniyor.

Başımı salladım. "Mila benim gerçek adım, evet."

"Bildiğim iyi oldu." Etrafımdan dolaşmaya başladı ve durup yüzünü bana döndü.

Ben.

"Eğer Elena'nın gözünden tek bir damla yaş akıtırsan ya da seni kendim öldüreceğim."

Ses tonunda açık bir uyarı var, ben de onu hafife almazdım. O bir Volkov. Sıksa ve bakımlı görünebilir ama bahse girerim bazı şeyler görmüş ve kendine has numaraları vardır.

"Hayatım ve kardeşimin hayatı üzerine yemin ederim, bir daha asla." Bakışlarımı tutuyor.

"Nikolai kendi kararlarını verebilecek kadar akıllı, şimdilik ona güveniyorum."

Phew.

Bu planladığımdan daha iyi gidiyor.

"Teşekkür ederim. Kardeşini tüm kalbimle seviyorum. Ve Elena'yı da. Senin de güvenini kazanacağım Lara."

Bana bir gülümseme veriyor, yüz hatları yumuşuyor.

"Acı çekiyor gibi görünüyorsun, kahve ve ağrı kesici ister misin?" Bir kakhaha attım. Bu kızıdan hoşlanıyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Mutfağa vardığımızda Elena bacaklarıma sarılıp hırkamı çekiştiriyor.

"Biraz krep pişirebilir miyiz?"

Nikolai odaya girerken, "Akşam yemeği için biraz alabiliriz, ne de olsa Mila'nın spesiyalitesi," diye duyurdu.

Lara dönüyor, yüzündeki endişeyi ve kardeşine doğru atılırken gözlerinden süzülen yaşları görebiliyorum.

Garip bir şekilde sarılmaya karşılık verir.

Kısık sesle konuşurlar ve kadın onun koluna hafifçe vurur.

Bana Daniil ile beni hatırlatıyor.

"Alexei nerede? Buraya geleceğini sanıyordum?"

Kardeşinin bakışlarını kaçırarak parmaklarındaki yüzükleri çeviriyor.

Hmm.

"Sheila'nın yanına dönmesi
gerekiyordu." "Tuhaf bir isim,"
diye cevap veriyorum.

"Bir flamingo için. Evet." diye cevap veriyor.
"Neden bir flamingosu olduğunu sormak ister
miyim?"

Alexei ile yaşadığım kısa deneyime göre, hayatın her alanında canı ne
isterse onu yapıyor.

Nikolai telefonu çaldığında kaşlarını çatır ve cebinden çıkarır. "Jax,"
diye selamlıyor ve bir kenara çekiliyor.

Kısa bir konuşma oldu ama Nikolai yanıma geldiğinde kötü bir şey
olmadığını anladım, mutlu görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Lara, Elena'ya bebeklerinden birini uzatarak
soruyor.

"İyiden de öte. Sofia'yla birlikte hastaneye gidiyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve sonra hatırladım. Hamile karısını.

"Oğlu yakında burada olacak. Bize zarar verecek bir başka Carter."

Arkama geçiyor ve beni göğsüne doğru çekerek belime sarılıyor. "Yani
daha önce her şey hakkında yalan söylemiyor muydun?" diye kulağıma
fısıldıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşinin en sevdiği renk yeşil."

"Var. Ve o var. Ve seviştikimizde, o da bendim. Sen bıçaklandığında ve
ben kızdığım da, o bendim."

Boynuma bir öpücük kondurdu.

"Peki ya yemek pişirme ve krep sevgisi?"

"Sikeyim hayır."

Gülüyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Evde olmak nasıl bir duygu?" Kollarında dönüyorum ve kollarımı
boynuna doluyorum.

"Şu anda evde olan sen olduğun için bu soruyu sana sormalıyım," diye
mırıldanıyor ağızma karşı.

"Öp onu!" Elena arka planda bağırıyor ve Nikolai dudaklarıma doğru
sırıttıyor.

"Sanırım birileri yeniden birlikte olduğumuz için mutlu,"
diyorum ona. "Hem ben hem de o, bebeğim."

Beni nazikçe öpüyor ve o anda hayatımda huzur buluyorum.

Gelecek ne getirirse getirsin, onun yanımda olduğunu biliyorum.

Ailem var. Aşkım var. Ben

özgürüm.

ELLİ ALTI

NIKOLAI

ŞARKI- LEVITATE, UYKU SİMGESİ

Son birkaç günü dinlenerek ve bir sonraki saldırı planımızı yaparak geçirdik. Mila'nın bildiği kadar ben de biliyorum ki bu iş bitmedi. Babam hayatta olduğu sürece, sonunu getirene kadar, hepimiz arkamızı kollamak zorundayız.

Ama Mikhail'in kararlarına her şeyden çok güveniyorum.

Şimdilik, bir süre daha balonumda yaşamaktan mutluyum. Jax ve Sofia yakında bize gelecekler, böylece yeni bebekleri Maverick ile tanışabileceğiz.

Ailemizi genişletme olasılığını düşünmeme neden oluyor. Ve Mila'nın çocuğuma hamile olduğu düşüncesi beni her türlü tahrik ediyor.

"Hadi ufaklık, yatma vakti."

"Bir şarkı daha?" Elena Mila'ya surat asıyor. Ama Mila onu merdivenlere doğru sürüklüyor ve gizlice bana doğru bakıyor.

Elena Mila'ya şarkı söyleyip dans ederek temizlik işlerinde yardımcı oluyor. İzlemesi çok tatlı.

"Sabah uyandığında en güzel buklelere sahip olman için saçlarını örmeme ne dersin?"

Elena'nın gözleri parlıyor ve bir çığlık atarak odasına doğru koşuyor.

Mila kendinden memnun bir şekilde bana doğru yürürken kıkırdıyorum. Olmalı da. Kızımı kendi annesi gibi şiddetle seviyor. Göğsümden keskin bir sancı fırlıyor, geriye doğru sendelememe yetecek kadar.

"Niki, sorun nedir?"

Önümde durup elleriyle yanaklarımı çerçevelerken yüzü endişeyle doluyor.

Buna inanamıyorum.

Başımı sallıyorum ve o da yanağıma dokunuyor.

"Tarih ne?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Belki de yanlış anlamışımdır. Hayır. "Son baktığımda 14 Eylül'dü. Neden?"

"Katerina. Siktir," diye tıslayarak Mila'dan uzaklaşıyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Nasıl unutabilirim ki?

Yüzünü zihnimde görebiliyorum ama Mila'ya aşık olduğumdan beri bunu görmemiştim. Karımın anısının ölmesine izin verdim.

Gömleğimin arkasından bir çekiştirme oldu. Kafamı kaldırdığımda Mila kaşlarını çatmış başımda dikiliyor.

"Konuş. Şimdi."

Elimi yüzümden gezdirerek yavaş bir nefes verdim.

"Doğum gününü unuttum."

Mila'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne, Elena'nın mı?"

Başımı salladığımda pazuma dokunuyor ve bana ters ters bakıyor. "Niet. Katerina. Benim karım."

Mila'nın yüzü yumuşuyor, başparmağıyla kirli sakalımı okşuyor.

"Unutmamışsın. Şu an hâlâ onun doğum günü, değil mi?"

Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Elena için bir şeyler yapmalıydım."

Mila başını sallıyor.

"Ve yarın da yapabiliriz. Kaybettiklerimizi sadece özel günlerde değil, her gün hatırlarız. Onları asla unutmayız, sadece hayatımızı onlarsız yaşamak zorundayız. Karınız şu anki hayatınız hakkında ne derdi? Eğer bizi izliyor olsaydı?"

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Başka birini bulduğum için beni öldürmek isterdi."

Bu bana en sevdiğim seslerden birini kazandırdı, Mila'nın kahkahası.

"Onu anlıyorum. Ben olsam seni öyle bir avlardım ki bir daha asla hayatına devam edemezdin."

Öne doğru eğilip dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Aynen. Bu ve bundan sonraki hayatta bana aitsin. Başka kimseye değil."

Geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Ama cidden, bahse girerim aşkı bulduğun için çok heyecanlanırdı. Seni bulduğum o huysuz kabuk adam değilsin, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Katerina'nın mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum.

Ama hepsinden önemlisi, bize tepeden bakıp gülümseyeceği bir şey daha var.

"Başka ne isterdi biliyor musunuz? Elena'nın sonunda örnek alacağı birinin olması."

"Oh, kes şunu. O küçük kıızı sevdiğimi biliyorsun."

Saçının bir tutamını güzel kahverengi gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Kızımızı onun kadar şiddetle sevdiğin için sana minnettar olurdu."

Mila'nın yutkunmasını izliyorum. "İstiyorum, Niki. Gerçekten seviyorum. O harika bir çocuk." "Öyle. Ve seni seviyor. Tıpkı benim sevdiğim gibi."

"Ben de seni seviyorum, d'yavolitsa."

Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve ben derinleştirirken parmaklarım boğazında yerini buluyor.

O ateş. Bu tutku. Her seferinde onun için çıldırıyorum. Ona olan aşkım asla solmayacak. Asla ölmeyecek.

Beni asla açıklayamayacağım şekilde iyileştirdi. Yıllardır yaşadığım kedere rağmen, bunun her parçasını Katerina'nın gurur duyacağı bir şekilde Elena'yı yetiştirmeye kanalize ettim.

Şimdi, Elena'ya gülümsemesi için bir sebep daha verdim. Mila.

Ve belki bir gün, büyük bir aile. Bana bir şey olursa Mila'nın yardım edeceğini biliyorum. Elena onun yanında sonsuza dek güvende.

ELLİ YEDİ

MİLA

İki Hafta Sonra...

Sonbahara yaklaştıkça sabah havası serinliyor. Eylül gibi erken bir tarihte buza uyandığım Rus sonbaharına hiç benzemiyor.

Bu hoş bir sıcaklık. Vegas'ın eski bölümünde bulduğumuz küçük bistronun balkonunda Nikolai ile kahve içmek için mükemmel.

Buharlı espresso burnumu gıdıklıyor ve çıplak kollarımda tüylerimi diken diken eden soğuğu ısıtmaya yardımcı oluyor.

Nikolai sandalyemi yaklaştırmadan önce onlara bakarken gözlerini kısıyor. Sıcak avuç içleri omuzlarımdan aşağı ve yukarı hareket ederek tenimi ısıtıyor. "Bazen neden bu kadar inatçı olmak zorunda olduğunu anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Seni örtündüğün zaman bile seviyorum. Harika görünmek için donmana gerek yok."

Dokunuşuna doğru eğiliyor ve boğazının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum. Ama bu gömlek üzerimde *harika* duruyor ve Elena'nın öğretmeniyile tanıştığımızda bunu örtmek istemiyorum." Ona söylemiyorum, o kaltağın yara izlerini görmesini ve Elena'yla uğraşmayı bırakmasını istiyorum.

Bana korumacı diyebilirsin, o küçük kızı seviyorum.

Kısık bir kahkaha attı. "Sana bir kahve daha getireyim." Masadan kalkıp ana kapıdan içeri girerek gözden kayboluyor.

Yaşadığımız onca şey arasında, öğretmenin Elena'ya "çok konuşuyor" demesi kadar sıradan bir şey için bu kadar öfkelenmem çok garip.

Dünyada daha kötü şeyler de var.

Bir tıkırtı sesiyle arkamı dönüp topallayarak yaklaşan yaşlı bir kadını izliyorum. Baktığımı fark edince ona tarafsız ve kibar bir gülümseme veriyorum, sonra fincanıma dönüyorum.

Nikolai'nin az önce oturduğu yanımdaki koltuğa kayarak oturması biraz sürpriz oldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Gerginliğini gizlemeye çalışıyorum.

"Tanrım, evet." Gözlerini kısarak bana bakarken gözleri ağır ağır kırışıyor. "Sizde çok yakın bir arkadaşınıza ait bir şey var gibi görünüyor."

Yüzü onu yetmişli yaşlarının sonunda gösteriyor ama benimkini okşadığı eli genç bir kadına ait.

Hemen gardımı aldım. "Ne istiyorsun?" Etrafıma bakarak tıslıyorum.

Parmakları şaşırtıcı bir güçle bileğimi sarıyor. "Benim için geri alman için seni gönderdiğim şey." Kadının sesi, sadece birkaç hafta öncesinden hatırladığım mırıldanan kabuğuna dönüşüyor.

Tatiana.

Ama nasıl? Daha yakından bakınca, yüz hatlarını gizleyen kaliteli bir maskenin kenarını seçebiliyorum. Gri bir peruk uzun siyah saçlarını örtüyor.

Sikeyim. O kadar yer varken beni Las Vegas'ta nasıl buldu?

"Elmasları sana ben verdim," diyorum kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

Ben.

Gözlerini kırpmadan yavaşça başını sallıyor. "Evet, ama bu seni kurtardığım içindi. I

bana geri getirmekle görevlendirildiğin bilgiye hâlâ ihtiyacım var." Bekle.

"Kafam karıştı. Yakalandığımız sabah senin adama vermiştim."

Uzaklaşıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Siktir," diye fısıldıyor.

Yaklaşırken bastonunun sert ucu kaburgalarımın saplanıyor. "Bunu *başka kimseye* vermemen söylendi." Kör kenarı çevirerek yan tarafıma vuruyor.

Panik içime dolmaya başladı. Haklıydı. Onun koyduğu tek kuralı çiğnedim.

Omurgamdan aşağı ter damlıyor.

Başını kahve dükkanına doğru eğerek döner.

"Yirmi dört saatin var, yoksa nerede olduğunu yanlış kişilere söylerim. Yarın seni Strip'te bulacağım."

Sessizce uzaklaşırken bastonu duymuyorum.

Nikolai'nin bacağıma dokunduğunu hissettiğimde korku içinde donmuş, boş b a r d a ğ ı m a bakıyordum.

"D'yavolitsa? Hayalet grmuş gibisin. Neyin var?" Sıcak avucu kolumda geziniyor ama bu bana huzur vermiyor.

Midem bulanıyor. Cehennemden daha yeni kaçtık, geri dönmek için acelem yok.

Ona söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Mila. Sır yok," diye homurdanıyor. "Tatiana buradaydı," diye geveliyorum.

"Ne? Nerede?" Daha dik oturur ve sandalyesinde iki büklüm olur.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve bana bakması için onu geri çektim.

"O gitti.

Kılık değiştiriyor."

Gözlerini kısıyor ve benimkilere bakıyor. "Seni bu kadar solgun yapan ne istiyor?"

Taze kahve fincanını elime alıp parmaklarımı etrafına doluyorum, aniden iliklerime kadar şyorum. "USB belleği istiyor."

Nikolai duraklar ve kaşları toplanır. "Ne? Bunu ona zaten verdiğini sanıyordum?"

Başımı salladım. "Onun adamlarından birine verdim."

Sesimi panik kaplamaya başladı. "Bana yapmamamı söyledi! Ama ben yaptım! Yirmi dört saatim var. Sadece bir gün içinde nasıl geri alabilirim?" İçimi bir korku kaplıyor.

Durum umutsuz. Nikolai homurdanıyor.

"Yararlı," diye alaycı bir şekilde ıkıştım.

"Dikkatli ol. Herkesin içinde sana şaplak atmaya karşı değilim." Nefesinin sızısı boynumu ısıtana kadar dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir kopyasını nereden bulabileceğimizi biliyorum."

"Ne?" şüphe beni fazla heyecanlanmaktan alıkoyuyor.

Ama kendini beğenmiş gülümsemesi bana bilmediğim bir şey bildiğini söylüyor.

"Gördün mü? zerinde ne vardı?" Korku yerini heyecana bırakıyor.

Baktığını bilmeliydim. Ve bunu kopyaladığını öğrenmek? Daha da iyisi.

Elini sallıyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Sadece bazı eski dosyalar."

Bu sırtışı tanıyorum.

"Tamam, sevgilim. Ne yapmam gerekiyor?" Bana bakışından karnımda bir ateş tutuşuyor.

Geniş avuç içi, parmakları külotumun dışına sürtünene kadar uyluğumda ilerliyor. "Sanırım o güzel dudaklarınla beni tatmak zorunda kalacaksın."

ELLİ SEKİZ

NIKOLAI

ŞARKI- LÜTFEN, ESKİ ALIŞKANLIK, OMIDO

<https://lost.exhabitmusic.com/please>

Ayağa kalktığında sikim zonklıyor, o dar etek kalçasını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

Yaramaz bir sırıtişla elini bana uzattı. "Sen kalk, benim çok önemli bir işim var."

Elini tutuyorum ve beni kafeye doğru götürmesine izin veriyorum. Arka koridora ulaştığımızda yanımdan itiyor ve beni kadınlar tuvaletine düşürüyor.

Beni bir kabine sürükledikten sonra kapıyı arkamdan kilitledim.

Ben daha tek kelime edemedi dizlerinin üzerine çöküyor ve onun için anında sertleşen sikimi serbest bırakıyor.

Kocaman gözleriyle bana bakıyor.

"Benim için sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun, Niki?" Yumruklarımı sıkarak kısık bir inilti çıkardım.

"Bunu daha sonra ödeyeceksin, d'yavolitsa. Sözlerimi unutma."

Dudaklarını yalıyor ve sonra dilini şaftımın kenarında gezdiriyor.

"Güzel. Her bir cezaya değdi. Bu çok ateşli."

Beni almasını izliyorum ve bana karşı yumuşak inlemelerini hissedebiliyorum.

"Hadi bebeğim. Hayatın buna bağılıymış gibi sikimi yala." Başının arkasını itiyorum, tıkanana kadar kendimi boğazından aşağı zorluyorum.

"Oh bekle. Öyle."

Yüzünden gözyaşları akarken bana bakıyor ve lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Ucuna doğru emerken dilini kullanıyor.

"Yüzümü sismeye ne dersin, Niki. İstedğini al ve sürücüyü bana ver."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını duvara yaslıyorum ve içine giriyorum.

Her öğürme ve boğulma nefesi beni sadece teşvik ediyor.

Keskin tırnakları kıcıma batıyor, boğazını ne kadar sert sikersem o kadar derinleşiyorlar.

Çenemi sıkıyorum. Onu izlemeden duramıyorum.

Gözlerindeki o vahşi ateş bana oyuncağım olarak kullanıldığı her saniyeyi sevdiğini söylüyor.

Zirveye ulaşmam uzun sürmüyor, avucumu önümdeki duvara dayayarak, orgazmı benden emmesine izin vererek hızımı yavaşlatıyorum.

Ağına boşalırken vücudum yanıyor.

"İşte benim güzel kızım. Hepsini benim için yut," diye övüyorum onu, gözyaşı lekeli yanağını okşayarak.

Yavaşça çekiyorum. "Önce bir bakayım."

Ağızını sonuna kadar açıyor ve kahretsin, neredeyse yeniden sertleşiyorum. "İyi kız, Mila."

Ağızını kapatışını ve yutkunurken boğazının sallanışını izliyorum. "Sen mükemmelsin," diyorum ona, onu ayağa kaldırırken.

Dayanamayıp yüzünü tutuyorum ve onu öperek hayattan koparıyorum.

Ellerimin pantolonundan aşağı inmesine de engel olamıyorum, lanet olası parmaklarımı ısırtıyor.

"Sikimi emmek seni çok ıslattı, neredeyse boşalıyordun, değil mi?"

"Evet, çok ateşliydi."

Yanakları kıpkırmızı kesiliyor ve parmağımı yarığı boyunca kaydırarak bir öpücük daha çalıyorum.

"İşini iyi yaptın. Sürücü senindir. Bir gün daha hayatta kalacaksın." Dudağını ısırdı ve ben de ona sert bir bakış attım.

"Orgazma da ne dersin?" diyor şakacı bir şekilde.

"Şimdi bu ikinci bir ödül olurdu. Yani hayır. Belki daha sonra."

Elimi çekip k1çına vuruyorum ve yemin ederim bana kızgınlıkla tıslıyor.

Onu tuvaletten çıkarıyorum, gergin omuzlarından azgın ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Güzel.

Daha sonra planladığım şey için, onun komutla gelmeye hazır olmasını istiyorum.

ELLİ DOKUZ

MILA

KALÇALARIMI BİRBİRINE SIKMAK, YOĞUN AĞRILARIMIN HİÇBİRİNİ HAFİFLETMİYOR.

içimde oluşturduğu baskı. Mikhail'in kumarhanesine giderken, onun Hellcat'inin tavanında otururkenki anılar düşüncelerimi doldurduğunda daha da kötü oluyor.

"Mikhail'in sana araba vermek için kendi şartları var." Nikolai asansörün en üst kata çıkması için düğmeye basar.

"Kardeşine oral seks yapmayacağım." Benim de sınırlarım var.

Nikolai kıkırdıyor. "Hayır, korkarım daha kötüsü var.

Konuşmak istiyor."

Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "O zaman neden oraya varmadan önce bu stresi biraz olsun üzerimden atmama yardım etmiyorsun?" Bedenimi bedenine bastırarak, sürgülü kapılar kapanırken Vegas'a bakan şeffaf cama yaslanıyor. "Yani, daha yirmi üç kat çıkacağız. Bu yolculukta beni kaç kez boşaltabilirsin?" Kirpiklerimi kırıştırarak ona yalvarıyorum.

Elini aşağı çekip parmaklarını bacaklarımın arasına iterken ağzının kenarındaki gülümsemeyi izliyorum.

"Bunu hak ettiğinizi düşünüyor musunuz? *Hayır*. Sadece sonrasında." Muhtaç anımı avuçluyor ama bana istediğini vermek için kumaşı itmiyor.

Paneldeki rakamların yükselişini izlerken içimde bir ateş yanıyor.

"Seni kurtarmak için işkenceye maruz kalmadım, sadece beni inkar etmen için," diye homurdanıyorum. Ama serin koridora adım attığımızda şehvetim sinire dönüşüyor.

Mikhail, Niki'den çok daha korkutucu.

Nedenini bilmiyorum. Belki de Nikolai'nin yumuşak tarafını görebildiğim içindir. Ama Mikhail, maskesinin ardına gizlenmiş bir gizem benim için.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ve bir odaya hükmetme şekli, verdiği herhangi bir emri desteklemek için fazlasıyla yeterli yeteneğe sahip olduğunu söylüyor.

Terli avuçlarımı eteğime silerek Nikolai'ye içeri girmeye hazır olduğumu belirten bir baş selamı veriyorum.

Boğuk, hırıltılı bir ses bizi içeri davet etmeden önce parmak eklemleri ağır ahşap kapıya vuruyor.

İçeri girdiğimde deri ve puro dumanı gibi kokuyor.

Mikhail masasının etrafında dolaşıyor ve ona yaslanıyor ama kaslarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. Saldırmaya hazır bir kedi gibi duruyor.

Sanırım bir izlenim bıraktım.

"Merhaba, Mila Sidorova." Derin ve pürüzsüz bir ses, gölgeli bir köşedeki masadan adımı söylüyor.

Nikolai'nin dirseğini çeğiştirerek, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ona fısıldıyorum. "Tam adımı biliyor."

Niki başını sallar. "Bu Enzo. O bizim kişisel Oz Büyücümüz. Perdenin arkasındaki her şeyi görür." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni aşırı doldurulmuş bir kanepeye götürüyor.

Enzo dizüstü bilgisayarın arkasından çıkıyor ve avucunu uzatıyor. "Sizinle tanışmak bir zevk. Teknisyeniniz oldukça iyi."

Siyah saçlarının altındaki delici mavi gözleri beni şaşırtıyor. "Tyler'dan bahsediyor olmalısın." Hızla titriyorum ve parmaklarımı kucağımdaki Nikolai'ninkilerle birleştiriyorum.

Tyler'ı düşünmek acı veriyor.

"Başaramadı." Nikolai benim için bitirdi.

Enzo bilgisayarına dönmeden önce bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Özür dilerim. Size sürücünün bir kopyasını vermeden önce birkaç sorum olacak." Tuşlara tıklarken çenesi geriliyor.

"Bu bilginin Tatiana için önemi nedir?"

Nabzımın şakaklarımda attığını hissediyorum. "Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeyleri sormak benim işim değil. Bana onu almam için para verdi, okumam için değil. Kahretsin, muhtemelen sen yaptın diye beni öldürecek."

Ben de Ivan'ın kötü olduğunu sanıyordum. Tatiana düşmanlarına karşı misilleme yapma konusunda oldukça ün yaptı.

Ivan bir ayı gibi saldırıyor ve ardında bir yıkım bırakıyor.

Tatiana bir yılan. Sessiz, ölümcül ve geldiğini görmek neredeyse imkânsız. Enzo ekranın kenarından eğilip ürkütücü gözlerini bana diyor.

"Tamam. Vites değiştirelim. Bana tüm takma adlarını söyle."

Bunu beklemek gerekirdi ama yine de yutkunmamı zorlaştırıyor.

Benim işimde, anonimlik çoğu zaman beni hayatta tutan tek şey.

"Sana söylemenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Nikolai'ye bakıyorum. Bu en büyük kırılma. Her şeyi bilecek.

Mikhail kollarını kavuşturur. "Bize ya güvenirsiniz ya da güvenmezsiniz. Burada sizin için bir orta yol yok."

Sikeyim.

"Milania Sodovich. Melanie Smith. Natasha Pushtriv." Beynimi zorluyorum ama sanırım hatırlayabildiklerim bunlar.

Enzo'nun parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, ancak verdiği tek ifade ara sıra tek kaşını kaldırmak.

Mikhail homurdanıyor ve bir de bakıyorum ki yumruklarını önümdeki masaya dayamış, maskeli yüzü benimkinden birkaç santim ö t e d e d u r u y o r .

"Ne-" diye hırılıyor. "Az önce verdiğin son isim neydi?" Hiç iyi değil. İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his var.

"Natasha Pushtriv."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dönüyor ve p a r m a k l a r ı n ı en yakın duvara vuruyor.

Nikolai bir kolunu göğsüme atarak öne doğru sarsılıyor.

Sevimli ama öz kardeşiyle boy ölçüşebileceğini sanmıyorum.

Mikhail'in yanakları kızarır ve arkasını döndüğünde alnında bir damar atar. "Ne yaptığını biliyorum!" Homurdanıyor. "Malachi'yi sen öldürdün!"

Kalbim küt küt atıyor. "Evet. Bunu hak etti."

Bana bakarken kara gözlerinden biri kapanıyor. "Bazen örümcekler sinekleri uzak tutar. Babama yeterince yakın olan ve güvenilir bilgi alabileceğim birkaç tanıdığımdan biriydi."

Saçmalık. "Bilmiyordum. Silah işine çok karışmıştı-"

"Evet. Ama onun yerine geçen *kadın ticareti yaptığını* biliyor musun? Asla izin verilmemesi gereken bir şey." Mikhail kardeşine döner. "Ona gerçekten güvenebilir misin? Sonuçlarını düşünmeden rastgele adam öldürecek birine?"

Nikolai kolunu üzerimden çekmiyor. "Evet."
İkisi arasındaki irade savaşında kapana kısılmış gibi hissediyorum.

"Nikolai, kabul etmediği sözler yüzünden dadını öldürdü." Mikhail'in sesi ölümcül bir sessizlikteydi.

Bu beni deli ediyor.

Nikolai'nin elini üzerimden iterek ayağa kalktım ve Mikhail'in örtülü yüzüne yaklaştım. "O kadının o küçük kıza ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Elime fırsat geçtiğinde bunu kaçırmadım. Elena'ma yaptığı şey çok kötüydü."

Mikhail yerinden kıpırdamıyor ama bakışları yumuşuyor. "*Senin* Elena mı?" diye sorar.

Onu daha önce böyle düşünmemiştim. Ama öyle. "Evet," diyorum kararlılıkla. "O benim için özel. Ona zarar veren bedelini öder." Omzumun üzerinden Nikolai'ye bakıyorum. "Onu yine olsa yine öldürürdüm. Elena'nın kaltak öğretmenini de ortadan kaldırmak istiyorum."

Kollarımı Mikhail'inkilerle aynı hizaya getirip onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Benimle kıyaslandığında devasa olabilir ama konu sevdiklerimi korumak olduğunda benim inatçılığım la boy ölçüşemez.

Mikhail'in sol gözü yanakları kalkmadan önce bir an seğiriyor.

Sadece gülümsediğini tahmin edebiliyorum.

"Güzel." Masasının kenarına oturur. "Ama kontrol etmeden başka ceset yok. Temizlik ekipleri bu kasabada çok meşgul."

Enzo arkamdan boğazını temizleyerek odadaki gerginliği bozuyor. "İşte bir kopyası. Sadece birkaç tesadüfi dosyayı çıkardım."

Mikhail'le yaptığım konuşmadan dolayı hâlâ heyecanlıyım, bu yüzden hızla arkamı dönüyorum. "Bunu neden yapasın ki? Orijinalinde olan her şeyi istiyor."

Enzo parlak mavi gözlerini kısıyor. "Hayır. Bunları başka kimsenin görmesini istemiyorum."

Ses tonuma hayal kırıklığı karışıyor. "Kimin umurunda? Söz konusu olan senin kellen değil. Bir şeyler kaybolursa Tatiana *peşime düşer*."

Bu sefer heyecanlanma sırası onda.

Hızla ayağa kalkar, kolunu uzatırken omuzları hareketsizdir. "Umurumda!"

Kimin hakkında olduklarını biliyorum ve onu da tehlikeye atmayacağım." Bir USB bellek uzatıyor.

Nikolai ayağa kalkıyor ve cihazı alarak aramıza giriyor. "Enzo, senin hiçbir şey için bu kadar heyecanlandığını görmemişim. Bu neyle ilgili?"

Buradaki herkes bana saldırıyormuş gibi hissederken o nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Enzo sandalyesine geri çökmeden önce derin bir nefes alıyor. "O kızı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bir şok ve uzun bir hikaye." Bakışları ben ve Nikolai arasında gidip geliyor. "Ve bugün için bir tane değil." Başını sallıyor, siyah saçlarından bir tutam alnının üzerine düşüyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Bu da ne böyle? Görünüşe göre herkesin sırları var.

Enzo'nun yüzündeki açık acı, itiraf ettiğinden çok daha büyük bir geçmiş olduğunu gösteriyor. Ama çenesi bu konuda konuşmayı bıraktığını söylüyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Nikolai Mikhail'e sorar.

Nikolai başıyla dirseğimi tutuyor ve beni salona götürüyor.

"Bu oldukça şaşırtıcıydı," diye mırıldanıyor, beni daha yakına çekerek. "Elena'yı böyle savunduğunu görmek."

"Kardeşin beni delirtti. Ama Enzo'nun olayı neydi?" Yüzündeki ifade aklımı başımdan aldı.

Nikolai başını sallar. "Bilmiyorum. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmedim. Birlikte çok ciddi olaylara karıştık."

Asansörün kapısı çalar ve kapı açıldığında Jax'in yanında kızı Maeve'in olduğu görülür.

"Merhaba çocuklar. Maeve, Mila'yı hatırlıyor musun?" Jax onu kucağına alır ve göz hizasına gelecek şekilde kalçasına koyar.

Yüzünü Jax'in omzuna yaslamadan önce utangaç bir ifadeyle, "Merhaba, saçların çok güzel," diyor.

"Teşekkür ederim. Elena bu sabah saçlarımı taramama yardım etti. Buklelerine bayılıyorum." Ona gülümsüyorum ama o arkasını dönüyor.

"Üzgünüm, ikimiz de biraz yorgunuz." Jax beni görebilmesi için kendini hareket ettirmeye çalışıyor ama o saklanmaya devam ediyor.

"Yeni bebek seni uyutmuyor mu?" Nikolai soruyor.

Jax başını sallıyor. "Sofia'ya onunla birlikte biraz kestirmesi için bir şans vereyim dedim, Maeve ve ben dondurma yemeye ve Mikhail'e bir şeyler bırakmaya gidiyoruz."

"Ah. Umarım biraz dinlenirsin." Nikolai biz geçerken Maeve'in sırtını sıvazlıyor.

"Teşekkürler. Maeve ile olan bu kısmı özlemişim. Çok farklı." Jax koridorda ilerlemeden önce boştaki eliyle yüzünü siler.

"Keyfini çıkarın." Asansöre binerken Nikolai arkasından sesleniyor.

ALTI

NIKOLAI

ASANSÖRÜN KAPISI KAPANIR KAPANMAZ ELİM

İnce boğazını ve sırtını şeffaf cama dayadı.

Ama Vegas manzarası umurumda
değil. Tek görebildiğim o.

Göz bebeklerinin büyümesi. O dolgun dudaklardaki yaramaz
sırıtiş. Bir saniye bile kaybetmeden, ağzımı onunkine
yapıştırdım.

"Beklerken çok iyi bir kız oldun, değil mi?" Yanağına karşı
mırıldandım.

"İsteksizce. Ödülümü şimdi istiyorum."

Asansörü kullanıyorum. Acil durum düğmesini görmezden
gel.

Cevabı anında geldi.

Mikhail: Kameraları sileceğim.

Eteğini kalçalarının üzerinden yukarı iterek bacaklarını daha geniş
açıyorum, külotunu yırtıyorum ve ağzına sokuyorum.

"Zorlama, d'yavolitsa," diye uyarıyorum.

Başını masumca sallıyor ama gözlerinin ardında bir ateş var. "Bu muhtaç
kedi benim horozum için ne kadar ıslak?"

Parmağımı yavaşça suları boyunca kaydırıyorum ve iki tanesini içeri
itiyorum.

"Hem de çok. Gördün mü? Sen benim için iyisin."

Kendi etrafında dönerek, avuç içlerini cama dayayarak kışını dışarı çıkarır.

"Mükemmel."

Ellerimi birbirine sürttükten sonra birini kalçasına vuruyorum ve çarpmanın etkisiyle oluşan kırmızı yaraya hayranlıkla bakıyorum.

Dayanamayıp parmağımı yanaklarının arasından geçiriyorum, arka girişinde duruyorum ve o da geri itiyor.

"Oh, bunun için yeterince çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Çılgınca başını sallıyor.

Lanet olsun. Bu kadın bir gün beni öldürecek. Kontrolün bende olması gerekirken, onunlayken onu memnun etmek istiyorum.

Ve sonra beni ittiği için ona çok sert şaplak at. Bu iyi bir denge.

Sikimi serbest bırakarak belinden tutuyorum, böylece daha fazla eğiliyor ve amına giriyorum.

"Siktir, bebeğim. Şimdiden bu kadar yakın olamazsın."

Olabileceğini düşünmüştüm, onu daha önce reddettim. Etrafımda gerektiği kadar çabuk patlayabilmesi için ona ihtiyacım vardı.

Birkaç hamleyle, onun ne kadar sırlıslık olduğunu görünce yeterince ıslandığımı anladım.

Ben.

Sırtına bastırarak kendimi yukarı doğru yönlendiriyorum, ucun sadece bastırmasına izin veriyorum.

girişte.

"Külotunu çıkar, kışın sikimi alırken seni duyayım." Çıkartıyor, yere atıyor.

"Lütfen, Niki. Daha fazla."

"Oh, kışını sikmem için bana yalvarıyorsun, öyle mi?"

Biraz daha içeri itiyorum ve duruyorum, alışmasına izin veriyorum.

Alnını cama bastırıyor. Eminim daha fazla yalvarmamak için dilini ısıırıyordur.

"Bırak duyayım, Mila. Yalvar. Bana. için. Sikmem için. Senin. Götünü. İçinde. Bir. Asansörde." "Siktir." diye haykırıyor, kızgınlık ve arzu karışımı bir sesle.

Birazcık çekiyorum.

"Hayır!" diye umutsuzca bağırıyor.

"Kahretsin, Nik. Kışımı sik, öyle yap ki buradan çıkamayayım.

Lütfen." Daha fazla dayanamıyorum.

"Kahretsin bebeğim," diye tıslıyorum, içine daha da batıyorum. "Çok sıkı."

Ben de uzun süre dayanamayacağım.

Avuç içimi cama dayayıp diğer elimi bacaklarının arasına koyuyorum ve bir parmağımı içeri sokarak bir çığlık atmasına ve etrafımda titremesine neden oluyorum.

"Nik, daha fazla dayanamayacağım."

Daha derine itiyorum ve parmaklarımın hızını artırıyorum. "Yapabilirsin ve yapacaksın. İyi bir kız ol."

İnlemeleri daha da yükseliyor. Sınıra çok yaklaştım. Kendini dik tutmaya çalışırken titriyor.

Ciğerlerimin yanmaya başlaması için sadece birkaç itiş daha gerekiyor. Çığlıkları kulaklarımı dolduruyor, amı parmaklarımı kavırıyor.

"Şimdi." Kendimi onun kışına boşaltmadan önce yeterince zaman ayırmaya zorluyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Mila, ben çekilirken cama doğru yığılıyor.

Kalçasına dokunup yüzünü bana çeviriyorum. "İhtiyacın olanı aldın mı?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Şimdilik." Kirpiklerini bana fırlatıyor.

Çenesini yalayarak kulağına kadar gidiyorum ve kulak memesini ısıriyorum. "Bu sadece bir tadımlıktı. Denemek için uzun bir zamanımız var," diye fısıldıyorum. "Sonsuza kadar mı?" O da cevap veriyor.

Geri çekiliyorum, alnına yumuşak bir öpücük bırakırken gözlerim onunkileri arıyor. "Evet, Mila. Sonsuza kadar."

ALTMİŞ BİR

MILA

VEGAS STRIP'TE DAHA ÖNCE KAÇ KEZ AŞAĞI YUKARI YÜRÜYEBİLİRİM?

Tatiana beni buldu mu?

Onu son gördüğümde yaşlı bir kadına benziyordu. Herhangi biri olabilir. İnsanlar bana tuhaf biriymişim gibi bakmaya başlayana kadar yanından geçtiğim her yüze bakmaya çalışıyorum.

Belki de öyleyimdir. Tatiana'nın bana kızmasını istemiyorum.

Olay çıkarsam mı? Burada olduğumu bilsin diye dikkat mi çekeyim?

Ben: 26. saat

Nikolai: Sabır

Çok yardımcı oluyor.

Dişlerimi sıkarak, başka bir yolculuğa başlamak için topuklarımın üzerinde dönüyorum. Ve pahalı bir takım elbise giymiş, uzun boylu, zayıf bir adamla burun buruna geldim.

"Affedersiniz, özür dilerim." Geri adım atıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Acele edersen hata yaparsın. Kendimi sakinleştirmeliyim. "Sorun değil. Doğru anı bekliyordum." Bir kadının

ses sakallı yüzden geliyor.

"Tatiana mı?" İnanamayarak sordum.

Ne oluyor lan? O bir kılık değiştirme ustası.

Çok fazla dikkat çekmeden daha yakından bakmaya çalışıyorum. "Nasıl yaptın?"

Çenesi gerilir ve kaşları çatılır. "Kes şunu. Gülünç görünüyorsun." Elini yüzüme doğru sallayarak incelememi yarıda kesiyor.

Kostüm inanılmaz. Milyon yıl geçse bile onun olduğunu tahmin edemezdim.

"Sürücü nerede?" Avucunu uzatıyor ve duruşunu bir erkeğinkini taklit edecek şekilde genişletiyor.

Kahretsin, tavırları çok iyi.

"İşte. Yapabileceğimin en iyisi bu." "Lütfen beni öldürmeyin" diye eklemek istiyorum ama bu görüşmeyi mümkün olduğunca dramatik tutmamaya karar veriyorum.

Koyu renk gözleri bıyıklarının üzerinde kısıılıyor. "Hepsi orada olsa iyi olur. Bunun için uzun süre bekledim."

Yalan mı söyleyeyim?

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Orijinali benden çaldı ve bu da önerdikleri kopya. Adamınla konuştun mu? Saçları arkaya taranmış sıska biriydi."

Tanrı'ya şükür yedi dakikam var, sanki geçip gidiyorlarmış gibi geliyor.

USB'yi takım elbisesinin cebine sokarken bakışları hiç değişmiyor. "Seni nerede bulacağımı biliyorum." Yanımdan geçerken sakallı çenesini kaldırıyor.

Vücuduma bir ürperti yerleşiyor.

İstediği gibi gelip gidebilir ve kimsenin bundan haberi olmaz.

Biraz kıskandım. Bu becerilere sahip olmak hayatımda birkaç kez işime yarayabilirdi.

Bisikletime dönerken telefonum çaldı. "Onu gördün mü?" Nikolai soruyor.

"Evet, yakalayamadın mı?" O ve Enzo'nun tüm kameraları izlediğini biliyorum.

Enzo özellikle sürücüyü kimin istediğini görmekle ilgileniyor gibiydi.

"Hayır, çoktan yaptın mı? Ne tarafa gitti?" Nikolai'nin sesi stresli geliyor.

"O bugün bir erkek. Ve o çoktan gitti. Güzel bir sakalı vardı. Keşke bunu yapabilseydim." Moskova'da öyle bir iş vardı ki

özellikle kullanışlı olurdu.

"Sakal bırakmayacaksın," diye homurdanıyor Nikolai.

"Tatiana benim için geri döndüğünde ondan saklanmama yardımcı olur."

"Hayır, artık ben varım. Seni güvende tutacağım." Sesi yumuşar. "Gel. eve."

Kalbim daha hızlı

atıyor. Onu

seviyorum.

ALTMİŞ İKİ

NIKOLAI

AYAKLARIMI SEHPANIN ÜZERİNE KOYUP ELLERİMİ ARKAMA YASLADIM.

Elena bana sarılmış, televizyon izlerken.

"Elena, tatlım. Gelip bebek partisi için kıyafet seçmeme yardım etmek ister misin?" Mila merdivenlerden aşağı sesleniyor.

Elena ılık ılık bir gülümsemeyle oturuyor. Denememe rağmen onun için asla düzgün bir şekilde yapamadığım tüm bu şeyleri yaptığını görmeyi seviyorum. Bir anneye ihtiyacı var ve Mila onun için mükemmel.

Bırakın başka bir kadın bulmayı, dul bir baba olarak yaşayacağımı bile hayal edemezdim.

Annesini asla geri getiremem, bu beni ne kadar üzse de geleceğe bakmam gerektiğini biliyorum.

Bu döngüde kalırsanız kederin neler yapabileceğini Jax ile ilk elden gördüm.

"Mila'ya yardım etmeyecek misin?" Elena hâlâ yanımda oturmuş, dudaklarını çiğnerken soruyorum. Annesinin derin düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığı şeyin aynısını.

"Prenses, aklından geçenleri söyle, baban halledecek."

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.

"Baba, Mila kalıyor mu? Bilirsin, temelli mi?"

Neden sorduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum ve kolumu omzuna doluyorum.

"Evet. Bizi terk etmiyor. Neden sordunuz?"

"Sadece, daha önce bizi terk etti ve sen gerçekten üzgündün. Tekrar gitmesini istemiyorum. Onu seviyorum. Sanki yeniden bir annem varmış gibi."

Sikeyim. Kalbim.

İstikrara ihtiyacı var.

"Daha önce üzgün olduğun için özür dilerim. Ben de gittiğim için üzgünüm." Başını sallıyor.

"Onu eve getirdin, mutluyum."

Ona gülümsüyorum ama içten içe bu canımı acıtıyor. Kazara bile olsa çocuğunuzu üzdüğünüzü bilmek, oysa tek amacınız onun gülümsediğini görmek.

"Söz veriyorum, seni bu şekilde tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Anlaştık mı?"

İfademi tartışmak istercesine çenesine vuruyor.

Eminim bunu Alexei'den öğrenmiştir.

"Bence onunla evlenmelisin."

Gözlerim kocaman açılıyor ve kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor. Mila'dan önce böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim.

Ama şimdi, onu elimde tutmak için her şeyi yaparım. Onu resmen bizden biri, bir Volkov yapmak için. Ve dünyaya sevecek daha fazla çocuk getirmek için.

Belki de Elena

haklıdır. "Şimdi mi?"

"Ne demek istiyorsun, baba?"

"Ona sorabilirim."

Gömleğimin yakasını

çekiştiriyorum. "Ama yüzüğün var mı?"

Mila'nın gösterişli bir şey istemeyeceğini biliyorum, ona göre değil. Bıçak yarasının yanına onun adını kazımamı tercih eder.

Ben hazırlıklıyım ama Elena bunu bilmiyor.

Elena'nın atkuyruğunun etrafına fiyonkla bağlanmış mor kurdeleye bakarak bir tanesini çekiyorum.

"Hey!" diye bağılıyor parmaklarımın arasına aldığımda. "Bunu kullanacağım."

Keşke şu anda yüzündeki sevinci gösteren bir fotoğrafım olsaydı.

"Ona şimdi mi soruyorsun?" Heyecanla alkışlıyor ve ciyaklıyor.

"Şşş, ona sürpriz yapmalıyız."

Kendimi koltuktan kaldırıyorum, elimi tutuyor ve merdivenlerden yukarı çıkmamıza rehberlik ediyorum.

"Nihayet! Bana yardım etmek istemediğini düşünmeye başlamıştım."
Yatak odamızın kapısını açtığımda Mila şöyle diyor.
Güzel bir gülümsemeyle bana dönüyor ama sonra bir kaşını kaldırıyor.
"Neden ikiniz de suçlu görünüyorsunuz?"
Siyah bornozunu daha sıkı çekerek bize doğru adım atıyor. Tanrım, onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.
Elimdeki kurdeleyle oynarken, Elena diğer elimi çekiştiriyor.
"Babanın sana soracağı bir şey var Mila."
"İkiniz en son bir plan yaptığınızda bana **ç ı k m a** teklif etmiştiniz." Çenesine vuruyor.
Ahh. Elena'nın nereden aldığı belli oldu. Mila benimle Elena'nın arasına bakıyor.
"Bana söyleyecek misiniz, prensesochka?"
Mila koşarak geliyor, Elena'yı kollarının arasına alıyor ve gıdıklıyor. Elena'nın histerik kıkırdamaları odayı dolduruyor ve ben de fırsatımı değerlendiriyorum.
Uğruna ölümüne savaşacağım hayat bu.
Sonsuza dek sevmek ve korumak için onlar benim.

ALTMİŞ ÜÇ

MILA

KESİNLİKLE BİR ŞEYLERİN PEŞİNDELER.

Elena'nın tiz kahkahaları kalbimi ısıtıyor. Çocuklu bir eve ya da bir aileye sahip olmayı hiç beklemiyordum.

Bu iki güzel insan hayatıma girene kadar bunun arzuladığım bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Ve şimdi daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum ve sonsuza dek kalmak istiyorum. Onun etrafında dönerken neredeyse başım dönüyor.

"Tamam, tamam. Sana anlatacağım," diyor Elena onu şakacı bir şekilde yatağa bırakırken nefes nefese.

Saçlarımı yüzümden fırçalayarak nefesimi topluyorum. Ivan'dan yediğim darbeden sonra, henüz tam olarak eski gücümde değilim.

Nikolai arkamdan boğazını temizliyor. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve üzerimde yükselmediğini fark ettiğimde bir an durmak zorunda kalıyorum.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Şunu tek diz yap.

Ellerim ağzıma gitti.

"Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Yapıyor!" Elena arkamdan çığlık atıyor.

Nikolai kızının bu çıkışına kıkırdar.

"Öyleyim, d'yavolitsa."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak öne doğru bir adım atıyorum ve Elena kollarını bacaklarıma dolayarak bana doğru koşuyor.

Temas edince irkildim.

Nikolai, "Bebeğim, Mila hâlâ biraz ağrıyor, ona dikkat et," diyor. Bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Yanaklarım yanıyor.

Sanki bana karşı dikkatli davranıyormuş gibi. Muhtemelen iyileşmemi engelleyen şey de bu. Neredeyse ölmemişiz gibi sevişiyoruz.

Bu mükemmel. Tam olarak ikimizin de ihtiyacı olan şey.

"Mila, yani seni seviyoruz." Elena'ya başını sallıyor.

"Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum. Kaybedemem. Sensiz geçen o günler kalbimi göğsümden söküp atmak gibiydi."

Başımı sallarken gözlerim doluyor. "Benim için de aynıydı, Niki."

"Dizlerimin üzerine çökmüş, ruh eşimden, hayatımın aşkından, geleceğimden karım olmasını istiyorum. Elena ile yanımda yaşamasını ve sevmesini. Bir aile kurmak için. Yani, Mila, d'yavolitsa. Lütfen bebeğim. Benimle evlenir misin?"

Son bir adım atıyorum ve Nikolai yüzünü ellerimin arasına alırken bana bakıyor. Alt dudağımı ısırarak çenesini biraz daha sıkı kavırıyorum.

"Bu dünyada daha fazla istediğim bir şey yok, Bay Volkov. Elimden gelse hemen şu anda sizinle evlenirim. Siz ve Elena artık benim hayatımsınız. Bu asla değişmeyecek. Son nefesimi verene kadar burada olacağım. Kalbim senin, ruhum senin. Ben seninim."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da güçlü kollarını kalçalarıma doluyor.

Sadece Elena'nın heyecan çılgılığı öpüşmeyi kesmemi sağladı.

"Buna daha sonra devam edeceğiz," diye fısıldıyor Nikolai ve midemde kelekler uçuşuyor.

Sol elimi tutup aramızda tutuyor ve yüzük parmağımın etrafına leylak rengi bir kurdele bağlamaya başlıyor.

"Bayıldım." Elena'ya bakıyorum ve ona gülümsüyorum. Bu sabah onu saçına takan bendim.

Sonra cebinden bir şey çıkarır. Küçük siyah bir kutu.

"Gerçek bir elmas olmadan soracağımı mı sandın? Son zamanlarda elimde birkaç tane varken."

Onu bana sunarken büyüklüğüne bakınca gözlerim kocaman oluyor.

Tüm bunlar lanet olası elmasların etrafında dönüyor. Bizi bir araya getirdi, ayırdı ve şimdi sonsuza dek birleştirecek.

Bunda bir güzellik var.

Yüzüğü kurdelenin üzerinden kaydırıyor ve gözyaşlarını yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sen mi çaldın?" Sırıtmamak için kendimi zor tutarak soruyorum ve o da omuz silkerek bana

Gülümseme.

"Sanırım asla bilemeyeceksin." Göz kırıyor ve beni yanına çekerek ayağa kalkıyor. Elena'ya bize katılmasını işaret ediyor.

Onu diğer koluna alıyor ve bizi bir araya getiriyor.

Önce şakağıma, sonra da kızının kine bir öpücük k o n d u r u r k e n beni erittiğine yemin edebilirim.

"Kızlarım," diye fısıldıyor. Sesindeki duyguyu duyabiliyorum ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına izin veriyorum.

"Biz en iyisiyiz, değil mi?" Elena'ya göz kırpıyorum.

"Bu büyük bir parti yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Elena soruyor. Nikolai sırtarak bana bakıyor, sanki aklını okuyabiliyorum. "Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor.

"Bu hafta sonu mu?"

"Anlaştık."

ALTMİŞ DÖRT

NIKOLAI

BURALARDA BİR YERDE OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Masamın çekmecelerini karıştırarak bir yığın kâğıt çıkardım ve hepsini üst üste yığdım.

Hayır. O da değil. Bu da değil.

Kahretsin. Elena için bir pasaportum olduğunu biliyorum, sadece bu klasörlerden birinde. Belki de sınırlarım yüzünden dosyalar arasında bu kadar hızlı dolaşıyorumdur? Mila ve

Elena toparlanmakla meşgul, ben eşyalarımı hazırladım, sadece son bir şeyi bulmam gerekiyor.

İşte doğum belgesi. Ve, bazı resimler?

Lanet olsun. Tuğla ile vurulmuş gibi hissediyorum.

Katerina, doğumdan sonra hâlâ ter içinde, Elena'yı yeni doğmuş gibi kucaklıyor. Gülümsemesi kızımıza duyduğu mutluluğu ve mutlak sevgiyi gösteriyor.

Elena'nın hastaneden yeni çıkmış ilk banyosundan bir kare daha.

Lanet olsun. "Üzgünüm, Kat. Hayatıma devam edebileceğimi hiç düşünmemiştim." Çürük fotoğrafı tutarken boğazım sıkılıyor.

Kenarlarının solmasından nefret ediyorum.

"Elena'yı görmelisin. O da tıpkı senin gibi bir fişek." Çenemi sıkarak duygularımın kabarmasına karşı koyuyorum. "Onda hâlâ senden izler bulabiliyorum. O çarpık sırtı, sinirlendiğinde o ukala kalça."

Acı göğsümde dalgalanırken yumruğum kalçamda sıkılaşıyor. "Keşke burada olsaydın." Sesim çatlıyor. "Ama Mila'yı seversin. O Elena için öldürdü, tıpkı senin yapacağını bildiğim gibi."

Birkaç anıyı gözden geçirirken, Elena'nın Katerina'nın cenazesi için gülü okyanusa bıraktığı anı buluyorum.

Elena daha iki yaşındaydı.

Gömülecek bir ceset yoktu, bu yüzden Katerina'nın ziyaret etmeyi en sevdiği yer olan denize gittik.

Çiçeğin kırmızısı suyun koyu mavisiyle bir kontrast oluşturuyor.

Ancak bir gözyaşı gizlice çıkıp baskıya düştüğünde bulanıklaşıyor.

Lanet olsun.

Burnumu çekerek kederimi bastırıyorum.

Acının asla geçmeyeceğini biliyorum ama o kadar da keskin değil.

İyileşme her zaman bir yara izi bırakır ama deriyi daha sert hale getirir.

Mila'yı hiç içeri almayacak kadar zırhlanmadığım için mutluyum.

"Baba!" Elena koridorun sonundan bağıyor. "Peri kanatlarıma ulaşamıyorum!"

"Hemen geliyorum," diye karşılık veriyorum.

Son fotoğrafın altında, pasaportu katlanmış bir defter kâğıdının yanında duruyor.

Katerina'nın çiçekli yazısını açar açmaz tanıyorum.

Var olduğunu unuttuğum bir mesaj, sanki bana hatırlatmak için geçmişten geliyor.

Küçük bir gülen yüz karalamasıyla *mutlu ol* dedi.

"Teşekkür ederim, Kat. Öyleyim."

ALTMİŞ BEŞ

MILA

ŞARKI- FALL FOR ME, SLEEP TOKEN.

"Peki ya bu?" Elena raftan başka bir beyaz elbise çıkararak soruyor.

Yirmiye yakın denemiş olmalıyım. Her birinden nefret ettim. "Güzelmış." Ona söyledim, ama hala hissetmiyorum.

Kıyafetlerini çoktan aldık, o yüzden neden sıkılmaya başladığını anlayabiliyorum.

Nikolai, Enzo'nun bizi Daniil ile gönderdiği villaya geri döndü. Çok güzel olduğunu söylemeliyim. Tam Amalfi Sahili'nde. Pitoresk bir okyanus manzarası, mükemmel bir ılık esinti ve güneş ışığı.

Ve en iyi kısmı, sadece dördümüzüz.

Bunun Nikolai'nin sürüsünün geri kalanı için nasıl sonuçlanacağından emin değilim ama bizim için doğru olduğunu hissettim. Ailece bir süre uzak kalacağız ve eve resmi bir birim olarak döneceğiz.

Bayan Volkov olacağım.

Hayatta emin olduğum tek şey bu, bunu istiyorum.

Ellerimi ipeksi elbiselerin üzerinde gezdirirken, odanın arka köşesine baktığımda renkli elbiselerden oluşan bir seçki görüyorum.

"Şunlara bir bakalım." İşaret ediyorum. Elena bana babasınıninkine benzer sorgulayıcı bir bakış atıyor.

Rafı karıştırdım ve o zaman onu gördüm.

Çarpıcı lacivert, yere kadar uzanan, halter yaka tarzında, ortadan açılarak göğüs dekoltesini ortaya çıkaran bir elbise.

Nikolai'nin en sevdiği renk. Ve tam oturdu.

İşte bu. Öyle olmalı. İlk defa bir kumaşa karşı herhangi bir duygu hissediyorum.

"Bunu ben alayım."

Asistan gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Bu bir gelinlik değil."

"Kim demiş?" Karşı çıkıyorum.

"Beni ve kocamı mutlu eden şeyi giyeceğim. Öyle değil mi Elena?"

"Evet. Bizi gülümseten şeyleri giyiyoruz."

Kadının paketlemesini izlerken elini sıkıyorum.

"Babam bununla senin gezegendeki en güzel kadın olduğunu düşünecek." Işıldıyor.

"Bence her iki kız kıyafetini de çok sevecek bebeğim. Şimdi gidip hazırlanalım mı?"

Başını sallıyor.

"Bu resmen annem olduğun anlamına mı geliyor?"

Ağzımın içini çiğniyorum. Bu soruyu bekliyordum ama Nikolai'nin bana yol göstermesini umuyordum. Bu yüzden, doğru hissettiren şeyi yaptım.

Onun seviyesine inip ellerini ellerimde tutuyorum.

"Annenin yerini asla dolduramam Elena. Onu her zaman hatırlayacaksın ve o her zaman senin olacak, tamam mı?"

Burnunu çekiyor ve ben de onu kucaklamak için çekiyorum.

"Ama bu, bir annenin kızı için yapacağı her şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyor. Seni benimmişsin gibi seveceğim. Bunun için sana söz veriyorum. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Yani, ikinci bir anne gibi mi?"

Başımı salladım ve yanağındaki gözyaşını sildim.

"Evet, bebeğim. Ben ve baban her ihtiyacın için yanında olacağız. Biz bir aileyiz."

Balkonda durup ışılıtlı nişan yüzüğümü döndürüyorum, okyanus esintisinin buklelerimi savurmasına izin veriyorum.

Parmaklıklara tutunarak avlumuzu süsleyen pastel mor çiçeklere bakıyorum. Orası nefes kesici görünüyor. Toplam iki misafirli bir düğün olsa bile.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak kavurucu sıcakđı içime çekiyorum. Son birkaç ay kafamın içinde tekrarlanıyor.

Nikolai'nin ilk dokunuğu.

Elena'dan gelen ilk gülümseme.

Kardeşimi geri almak.

Yedi dakikam.

Tyler'ın onunkinde ne gördüğünü merak ediyorum. Umarım ihaneti bir döngü halinde tekrarlanır ve böyle devam eder.

Hayır, gerçekten öyle demek istemedim. Yıllar önce beni kurtardı. Bu acıyı durdurmuyor.

Bu, farklı olmasını dilememe engel değıl. şu anda burada olabilirdi.

Yanlış tarafı seçti.

En azından doğru şeyi yaptığımı bilerek ölebilirim. Sevgiyi ilk sıraya koydum. Aileyi seçtim.

"Baban seni bekliyor! Hemen aşağı inmeni söyledi." Elena nihai etkiyi yaratmak için ellerini kalçalarına götürüyor.

Bir damla gözyaşımı siliyorum ve elbisemi düzeltiyorum.

"Gidelim, onu bekletemeyiz, değıl mi?" Ona gülümsüyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır. Babam bu konuda çok

katıdır." Gülüyorum.

Babasının ne kadar katı olabileceğini çok iyi biliyorum.

Elena'yı merdivenlerden aşağı indiriyorum ve tezgahdan buketlerimizi alıp sürgülü kapılara doğru ilerliyoruz.

Onun eli benim elimde, dışarı çıkıyoruz.

Daniil bana başını salladı. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bazen kelimelerle konuşmayız. Ama benimle gurur duyuyor.

Nikolai başını kaldırıp mavi gözlerini benimkilere dikince dünya bir an için durdu.

Ciğerlerimdeki tüm havayı almaya ve cildimi ateşe vermeye yetecek kadar.

Bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, en sevdiğim ifadesi. Ben buna "külot düşürücü" yerine "kafa kesici" diyorum.

Yine de benim için
çalışıyor. Her zaman
işe yarayacak.

ALTMİŞ ALTI

NIKOLAI

ŞARKI- TURNING PAGE, SLEEPING AT LAST.

Hiçbir şeyin kızlarımın birlikte dışarı çıkarken birbirlerine gülümsediklerini gördüğüm bu anla yarışabileceğini sanmıyorum.

Tamamen Mila'ya ait olduğumu bilmek kadar güzel bir duygu yok, tıpkı onun benim olduğu gibi.

Bunu bilmek için yemin etmemize gerek yok. Bu kalbimin derinliklerine işlemiş. Hikâyemiz tipik bir aşk hikâyesi gibi başlamamış olabilir.

Ben kahraman değilim.

Ancak ben, kızları için gözünü bile kırpmadan dünyayı yakıp yıkacak kadar sadık bir baba ve kocayım.

Ve bana bu iyiliğin karşılığını verecek bir kadına aşığım. Kalbim onunla güvende, kızım da öyle.

Bu yüzden biliyorum ki, bu hayatta ve bir sonraki hayatta birlikte olacağız... nereye varırsak varalım.

Koyu renk gözleri benimkilere dikildiği an, tıkanıyorum.

Küçük bir parçam her zaman geçmişime tutunacak. Kaybettiğim hayatıma. Katerina'nın bana tepeden bakacağını ve benimle gurur duyacağını biliyorum. Ya da öyle umuyorum.

Kalbimin onunla birlikte öldüğünü sanmıştım ama yanılmışım.

Mila içeri girip onu eline alana, üzerinde tepinene ve sonra tamamen iyileştirene kadar bir süre sadece kırıktı.

Bana ve Daniil'e doğru yürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Boğazımı temizliyorum, bu lanet tasma çok sıkı hissettiriyor.

Önüme geçer geçmez kendimi tutamıyorum, yüzünü tutuyorum ve hayatının sonuna kadar öpüyorum.

"O elbise, Mila. Vay be. Harikulade, bebeğim." Yanakları kızardı ve bir öpücük daha çaldım. "En sevdiğin renk, değil mi?"

Eğildim, dudaklarımı kulağının hemen altından geçirdim.

"Evet. Kıçına şaplak attıktan sonra kıçının kızarmasından sonra ikinci sırada."

Dik duruyorum ve benzer bir kızarıklık onun boğazında da beliriyor. "Daha sonra." Yargıç başlamamız için başını salladığında ağzımı açıyorum.

Tören bir bulanıklık içinde geçiyor, Mila'nın gözlerine bakmanın dışındaki hayat benim için yok.

Göz temasını hiç kesmeden yeminlerimizi ediyoruz.

Yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, sanki içimdeki her şey yerine oturuyor. Onunla huzur içindeyim.

Benim bir amacım ve geleceğim var. Ailem var.

Elena'nın Daniil'in yanına sokulduğunu görüyorum. Özellikleri Mila'ya çok benziyor, taş duvarın altında hassas bir ruh. Sanırım ömür boyu savaşmak insana böyle bir şey yapıyor.

Kendimden bir farkım yok.

Acıyla birlikte içe kapanma, bir anlamda kendini koruma gelir. Eğer kalbinizi yeterince sıkı kilitlerseniz, kimse size zarar veremez.

İyi ki de öyle yapmışım çünkü bu sayede Mila'ya anahtarı verecek kadar iyileşebildim. Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de bu.

Onun ateşi, onun mücadelesi. Beni özgür bıraktı.

Ve sonsuza kadar onu, onun beni ve Elena'yı sevdiği kadar şiddetle sevmeye niyetliyim. Her savaşta, bu dünyada verecek bir şeyim kalmayana kadar.

Her şey kızlarım için.

Yargıç bizi karı koca ilan eder etmez, elim boğazında ve dudaklarım onun dudaklarında.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişi.

Ben geri çekilirken ağzıma karşı
gülümsüyor. "Mutlu musun?" diye
soruyorum.

"Her zaman seninleyim Nikolai."

ALTMİŞ YEDİ

MILA

ŞARKI- OCEANS, DUTCH MELROSE

"Na zdorovye. *Sağlığa.*" Şampanya kadehimi kocama uzatıyorum ve o da kadehlerimizi tokuşturduktan sonra içindekileri bir dikişte mideye indiriyor.

"Karımı bıçaklardan uzak tutacağım o zaman." Nikolai bir çilek daha alıp eritilmiş çikolataya batırırken bana bakıyor.

"Aç kapıyı bebeğim." Lokmayı dudaklarımın hemen üzerinde gezdiriyor. Başımı geriye doğru eğiyorum ve lezzetli tatlı meyve dilimin üzerine düşerken inliyorum.

"Mmm, çok iyi."

Nikolai kalçalarımı ayırıp aralarına yerleşerek jakuzinin jetlerini çalıştırırken su etrafımda dalgalanıyor.

"Daha çok hoşuna gidecek bir şey düşünebilirim," diye kulağıma homurdanıyor ve sert sikini amıma bastırıyor.

"Sanırım bugün oldukça iyiydim, değil mi?" Tam etki için kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Oh, çok." Bir eliyle külotumun kenarını çözüyor, sonra diğer eliyle floresan yeşili bikini altımı aramıza getiriyor.

Ağzımı sıkı sıkıya kapatarak kocamın bir sonraki hamlesini bekliyorum.

"Ayağa kalk, arkanı dön ve ellerini **a r k a n a** koy" dedi.
Komutlar.

Dediğini yapıyorum. İçimden bir telaş geçiyor ve beklentiyle ürperiyorum.

Bileklerimi arkamda birleştirirken bir parmağını omurgamda gezdiriyor.
Be

n. "İstediğin zaman çok itaatkâr oluyorsun."

Şaşırtıcı derecede öyle ve her saniyesine bayılıyorum.

Ellerimi külotumla bağladı ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü.

"Karımla eğlenmek için bütün gecem var, bir şeyle başlamaya ne dersiniz?

Eğlenceli mi?"

Gözlerinde o bakış var, o karanlık ve güzel bakış.

"Ne öneriyorsun?" Dudağımı çiğnememek için dilimi ısıtıyorum.

Boxerını indiriyor, kocaman, kalkık siki aramızda serbestçe sallanıyor.

İçgüdüsel olarak bağlarımı çekiştiriyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu seviyorum, bebeğim." Eğiliyor.

"Eğer istiyorsan, nefesini tutman gerekecek."

O geri çekilip jakuziye otururken ve kendini baloncukların saldırısına bırakırken ona birkaç kez göz kırpıyorum.

Lanet olsun.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek ona katılmak için bir saniye bile kaybetmiyorum. Bacaklarını açıyor ve at kuyruğunu yumruğunun etrafına sarıyor.

Bu işin gidişatını sevdim.

"Ne kadar tutabileceğini biliyorum. Bana güvenebilirsin." Başımı salladım. Hayatım pahasına güveniyorum.

Son bir nefes aldığımda başımı suyun altına itiyor. Baloncuklar yüzüme çarpıyor ama ağzımı ustalıkla sikine doğru yönlendiriyor ve onu boğazıma kadar alıyorum.

Ta ki beni tekrar yukarı çektiğinde acı kafa derime yayılana ve nefes nefese kalana kadar.

Başımı sallayarak suyu göz kırpıyorum ve Nikolai'nin bana açlıkla baktığını görüyorum.

"Bir tane daha, sonra kendi kazandığın ödülü alırsın."

Cevap vermek için zaman kaybetmiyorum, derin bir nefes alıyorum ve o beni tekrar aşağı itiyor.

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Ben onu ağzıma aldıkça kalçalarını yukarı itiyor, tekrar tekrar, ta ki

sonunda ciğerlerim yanarken beni yüzeye ve onun içine çekene kadar.

Silahlar.

Pozisyonumu değiştirip beni belimden tutarak kaldırdığında ve yüzüstü küvetin kenarına yerleştirdiğinde nefesimi yeniden kazanmayı başarmak üzereyim. Kollarım hala arkamda bağlı bir şekilde yanıyor.

Saçlarımdan tutup başımı yukarı çekiyor. "şu manzaranın güzelliğine bak."

Evet, öyle. Sahil, sıcak küvetin üzerinden dalgaların sesini duyabiliyorum. Gece gökyüzü üzerimizde parılıyor.

Mutluluk bu.

İçime girerken bir çığlık attım.

"şimdi içine bir bebek sokmama hazır mısınız?"

"Ne?" İçime girerken kelimelerim neredeyse bir inilti halinde çıkıyor.

"Beni duydun."

"Kahretsin, durma," diye sızlanıyorum o amansız hızını yavaşlatırken.

"Tanrım, Niki. Kahretsin, evet. Seninle bir aile kurmak istediğimi biliyorsun. Gerekirse bütün gece beni döllerinle doldur. Sadece. Yap. Yapma. Durma." Son kelimeleri dişlerimin arasından gıcırdatarak çıkarıyorum. Avuç içi kıcıma çarptı.

"Bana söyleyebilir misin?"

"Lütfen?"

Amımı sikinin etrafında geriyorum ve ondan beni daha çok tahrik eden tatmin edici bir inilti geliyor.

İşe yanıyor çünkü bana her şeyi veriyor. Gökyüzündeki yıldızlar, beni sertçe sikerken gözlerimdekilerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya.

Bedenim titriyor ve boşalırken onun adını haykırıyorum, onun da içime döküldüğünü hissediyorum.

"Siktir, Mila," diye homurdanıyor.

Sonunda çekildiğinde kendimi boşlukta hissediyorum ama kollarına atılmam sadece bir saniye sürüyor. Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Kocamı. Sonsuza dek.

"Gerçekten bebek istiyor musun?"

Fısıldıyorum. "Seninle mi? Her şeyden çok,"

Başımı sallıyorum, duygular neredeyse çok fazla geliyor. Yıllarca onları çok derinlerde sakladıktan sonra, taştan adam Nikolai onları benden çıkarıyor.

Patlamaya hazır bir şekilde içimde biriktirmektense onları dışarı çıkarabilmek beni rahatlatıyor.

"Bunu ben de istiyorum."

"Güzel. Sana her şeyi vereceğim Mila. Söz veriyorum."

"Ben de senin için aynısını yapacağım, Niki."

Uzun bir süre bu şekilde, birbirimizin kollarında, küçük mutluluk balonumuzda dünyanın yanımızdan geçip gitmesine izin vererek kalıyoruz.

Gün içinde birlikte ava çıkan iki ebeveynin olduğu bir ev dolusu çocuğu düşünmek bile başkası için çılgınlık olurdu. Benim içinse mükemmel.

"Nasıl derler, birlikte öldüren çiftler birlikte kalır?" Geri çekilerek soruyorum.

Nikolai gülüyor ve boğazımı sıkıca kavırıyor.

"Gerçekten böyle olduğunu sanmıyorum. Ama bizim için işe yarıyor, *karıcığım*."

Başımı jakuziye doğru itiyor ve ben gökyüzünde yanıp sönen yıldızlara bakıp merak ediyorum... Hayatım daha iyi olabilir miydi?

Hiç sanmıyorum.

Bu adamla önümde bir ömür varken onların yedi dakikasına kimin ihtiyacı var?

O bana aşkın sizin hazır olmanızı beklemediğini kanıtladı. Ve mükemmel olmanıza da ihtiyacı yok.

Aşk birine kalbinizi açmak, riske atmak ve ona güvenmektir. Sizi parçalara ayırma potansiyeline sahiptir. Ama bu riske değer.

Bizim sevgimiz standarttan farklı olabilir.

Birbirimizi öldürmeye çalıştık ve bunu kanıtlayacak yara izlerimiz var. Bunların hiçbir önemi yok.

Önemli olan tek şey, bu savaşta birlikte mücadele etmeye devam etmemizdir.

"Ya tebia liubiu. *Seni seviyorum*," diye fısıldıyor yanağıma.

Kendimi cezalandırmak için bilerek dudağımı ısırıyorum.

"Poka nas ne otraviat v ad, dorogoy. *Cehenneme gönderilinceye kadar, bebeğim*."

"Unutma, birlikte yanıyoruz, d'yavolitsa."

Birlikte yanarız, birlikte yükseliriz ve sonra birlikte cehennemi serbest bırakırız.

КОНЕЦ.

SON.

Son Şarkı- Sleep Token, Say That You Will.

EPILOGUE

MILA

"Sirk yeni bir şey. Bunu düzenlemeye kim karar verdi?" Nikolai'ye sordum.

Alexei'nin evinde arkadaşları ve ailesiyle bir araya geldik.

Ama öyle değil. Zıplama evi, top çukurları ve hatta palyaçolarla dönüştürülmüş.

"Alexei'yle ilgili olan şey, asla ama asla ne bekleyeceğini bilemiyorsun." Birasını devirmeden önce bana yan yan gülümsüyor.

"Bütün bunlar ne için?" Bahçenin bir ucunda devasa yeşil saçları olan bir palyaço tarafından sihir gösterisi bile yapılıyor olması beni şaşırttı.

Nikolai omuz silkiyor. "Bu onun doğum günü. Çocuklar için bir şeyler almayı sever.

O herkesin en sevdiği amcasıdır."

Jax, karısı Sofia ile birlikte geliyor. Onunla fazla vakit geçirmedim ama Lara'dan çok daha iyi biri.

Bordo saçları yüzüne dökülürken önce minik bebeklerine, sonra da bana bakıyor. "Onu kucağına almak ister misin?"

Onu bana emanet ettiği için kalbim eriyor.

Ona yaklaşmadan önce Nikolai'nin kalçamı hafifçe sıktığını hissedebiliyorum. "Çok isterim!"

Bebek Maverick çok küçük, onu inciteceğimden endişeleniyorum. Ama onu göğsümde tutmak doğru geliyor.

Sofia bara yaslanıp kulağının arkasındaki bir tutamı fırçalıyor. "Doğuştan yeteneklisin. Belki bir gün sen de kendi evinin sahibi olursun."

Jax güler ve Nikolai'nin omzuna bir tokat atar. "Buna devam etsen iyi olur, Niki," diye gülüyor.

Hareket ettiğinde kaşında bir parıltı yakalıyorum. "Yeni bir piercing mi yaptırdın?"

Jax parmağını şakağındaki taşlı çubuğun üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Evet. Bunlar çocukların doğum taşları. Sanırım daha fazlasına sahip olduğumuzda onları diğer tarafa alacağım." Sofia'ya sırtıyor ve bir öpücük için onu kendine çekiyor.

"Ben Alexei'den daha iyiydim. Benimki hiç acımadı." Jax döner ve Maeve'in fazla uzaklaşmasını engellemek için oradan ayrılır.

Küçük kızı tıpkı ona benziyor, kıvrırcık siyah saçlı.

Elena'daki benzerliğini ben de görebiliyorum. Nikolai onun amcası olduğunu açıkladıktan sonra daha da netleşti.

"Bir şey kaçırdım mı?" Mikhail, Nikolai'nin yanında belirir. "Bir iş görüşmem vardı." Maskesinin üzerinden gözlerini kısıyor.

O şeyi hiç çıkarıyor mu? Nasıl gördüğünü merak ediyorum.

Bir ciyaklama sesi ve pembe bir telaş hepimizin dönüp Alexei'nin avluda beceriksizce bir flamingoyu kovaladığını görmemize neden oluyor.

Kasıklarını tutarken yarı koşuyor, yarı topallıyor. "Sheila! Bekle!" diye bağırır.

Kuşu kanatlarını çırpıyor ve serin suya konmadan önce çimenliğin bir bölümünü kaplayan büyük çocuk havuzuna atlıyor.

Kenarda dururken yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. "Sheila, buraya gel!" Talep ediyor.

Lara gülerek onu takip eder. "Alexei, eğer yüzmek istiyorsa, bırak yüzsün."

Onu son gördüğümde daha iyi bir ruh hali içinde. Beni öldürmekle daha az tehdit ediyor. Bu çok hoş.

Ama dönüp beni gördüğünde gülümsemesi kayboluyor.

"İşte gizemli çift." Gözleri Nikolai ile benim aramda gidip geliyor. "Kardeşimin evlendiğini ondan mı öğrenmeliydim?" Başparmağını şişme havuzun kenarında orantısız daireler çizen Alexei'ye doğru sallıyor.

"Neden topallıyor?" Nikolai'ye fısıldıyorum.

Cevap olarak sadece omuz silkiyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

Lara, Nikolai'nin tam önünde durana kadar yaklaşır. "Neden kardeşi gidiyor da ben gitmiyorum?" Onu göğsüne doğru itiyor ama Nikolai yerinden kıpırdamıyor.

Gözümün önünde olmadığı için çok heyecanlıyım. Maverick'i kişisel koruyucummuş gibi kucaklıyorum, sadece varlığıyla onu uzaklaştırıyorum.

"Danny neredeyse ölüyordu. Bir tatile ihtiyacı vardı." Niki ona gülümsüyor.

"Onun yüzünden az kalsın sen de ölüyordun." Bu kez başparmak darbesi bana doğru geliyor.

Harika.

"Ama yine de bir davetiye almadım." Lara kollarını kavuşturur ve ona ters ters bakar.

Mikhail ona yaklaşır. "Ben de davet edilmedim. Bunu kişisel algılama."

Lara ona ters ters bakar. "Davet edildiğin hiçbir şeye gitmiyorsun. Dürüst olmak gerekirse burada olmana şaşırdım."

Mikhail omuz silkiyor. Onu her zaman gördüğüm takım elbiselerinin aksine bugün üzerinde uzun kollu rahat bir gömlek var. "Nikolai'nin balayından sağ çıkıp çıkmadığını görmek istedim. Onunla asla bilemezsin." Gözlerimi yakaladı ve göz kırptı.

Nikolai iç çeker. "Lara, bitti. Sanki orada bir milyon insan varmış gibi evlendik."

Gözleri yaşlarla doldu.

Onun ne kadar üzgün olduğunu görmek beni çok kötü hissettiriyor. Uzanıp neredeyse koluna dokunuyorum. "Burada herkesin katılabileceği küçük bir tören yapabiliriz." Belki bu onu yatıştırır?

Yüksek bir ses herkesi irkiltiyor.

Jax Sofia'nın yanına koşuyor ve Mikhail Lara'yı korurken Niki kolunu bana doluyor.

Maverick'i geri verirken Sofia'nın omzunun üzerinden Alexei'nin bir balon daha tuttuğunu ve bıçağının ucuyla onu dürttüğünü görüyorum.

Keskin bir ses daha çıkarır.

"Alexei? Ne oluyor be adam?" Jax döner ve ona bağırır.

Alexei her adımda bacaklarını doğal olmayan bir şekilde açarak yürüyor. "Sheila'yı korkutmaya çalışıyorum."

Jax gülmeye başlar. "İşe yaramıyor." Flamingonun yaptığı tembel daireleri işaret ediyor. "Hâlâ ağrıyor mu? Sana bunu yapmamı söylemiştim."

Alexei başını sallıyor, sonra kasıklarının avuçluyor. "Sanırım gelecek haftaya kadar artık acımayacak."

Nikolai yanımda homurdanıyor. "Ne halt ettin sen?"

Alexei gümüş dişini gösterecek kadar geniş bir sırtıyla fermuarını indirmeye başlar. "Sana göstereceğim."

"Hayır!" Hepimiz onu durdurmaya çalışırken seslerimize katıldık.

Gözlerini deviriyor. "Jax'in aldığını gördüm ama ben de bir tane almak istedim. Sadece çocuğum yok, o yüzden taşlar mantıklı gelmedi."

"Demek aletini deldirdin? Hâlâ aptalın teki olduğunu düşünüyorum." Jax boş şişeyi çöp kutusuna atmadan önce birasının üzerinden kıs kıs gülüyor.

Lara Nikolai'nin göğsünü dürtüyor. "Daha bitirmedim. Ben neden davet edilmedim? Yeterince yakın bir aile üyesi değil miyim?" Yanağından bir damlacık süzülür. "Yeterince iyi değil miyim?" Alt dudağı titriyor.

Onun bu yönünü hiç görmemiştim.

Nikolai onu kendine doğru çekmek için kolunu belimden çekiyor. Başının üstünü nazıkçe öpüyor. "Saçmalama. Seni seviyorum. Büyük bir yaygara istemedik. Beni bilirsin."

Bir korna çalarak, büyük boy pastalar ve dondurma küvetleriyle sıraya girmiş garsonlara işaret verir.

"Doğum günü çocuğunun mumlarını söndürme zamanı!" Büyük boy pantolonlu bir palyaço, tatlıyı uzun bir masaya yerleştirmeden önce sesleniyor.

Hâlâ Lara'ya sarılmış olan Nikolai'ye bakıyorum ve "O iyi mi?" diye soruyorum. Bana küçük bir baş selamı veriyor.

Alexei onun kolunu çekiştirir. "Hadi, Lara. Bir şeyler atıştıralım. Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

Nikolai'dan uzaklaşır ve gözlerini siler. Ama ortaya konan yiyeceklere baktığında yüzü solgunlaşır.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Yapamam. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Dönerek adamın elinden kurtuluyor ve ormana doğru ilerliyor.

Alexei çenesini sıkarak onu izliyor. "Ona bir dilim getireceğim." Dönüyor ve tabakları yerleştiren palyaçolara doğru topallayarak ilerliyor.

"Farklı bir şey yapmalı mıydık?" Nikolai'ye yüzüklerimi parmaklarımda döndürerek soruyorum.

Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve altın bandı öpüyor. "Hayır. O iyi olacak. Sadece değişime kolay uyum sağlayamıyor." Yemeğe doğru ilerlerken beni de yanına çekti. "Elena'nın sadece bir parça aldığından emin olmalıyız. Alexei amcası gibi şeker düşkünüdür."

Bunu kendi gözlerimle gördüm. Fırsatını bulsa, kreplerinin üzerine yarım şişe şurup koyar.

Ve eğer pudra şekeri ekleme hatasını yaparsam, tüm ekstra enerjisini yakması için onu parka götürmek zorunda kalıyorum.

Alexei iki porsiyon alıp giderken biz de ikramın tadını çıkarmak için oturuyoruz.

"Baba, bir sonraki doğum günümde palyaço alabilir miyim?" Elena dudaklarına bulaşmış mavi krema ile soruyor.

"Elbette tatlım. Ama bir seçim yapman gerekecek. İtalya'ya geri dönmeyi ve sahilde kumdan kaleler yapmayı da sormuştun." Nikolai ona bir peçete uzatıyor, ama o sadece yanağında bir iz bırakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona sordum.

Başını salladığında temiz bir kağıt havlu alıyorum ve yüzünü silmeden önce bir bardak suya batırıyorum.

Nikolai, ağzı kulağıma değecek kadar yakınımaya eğiliyor. "Sen harika bir annesin. Sana bir sürü bebek vermeliyim." Kalçalarımı koltuğun üzerinde kaydırıyor, böylece sert aletin yan tarafıma girdiğini hissedebiliyorum.

"Umarım bu bir sözdür, Bay Volkov." Kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. Alçak bir hırıltı çıkarıyor. "*Tüm* bebekler, Bayan Volkov."

Alexei nefes nefese masaya koştığında Elena'ya yardım etmek için kıkırdamaya çalışıyorum.

Topallamadı, çok hızlı hareket ediyordu.

"O- o-" Kaşlarını çatarak kasıklarını tutmadan önce soluk soluğa kalıyor. "Ne oldu?" Jax sesinde bir parça endişeyle sorar.

Alexei inliyor, kendini avuçluyor. "O gitti," diye geveliyor. "Onu bulamıyorum."

"Ne? Emin misin?" Nikolai omzumun üzerinden soruyor.

Alexei telaşla başını sallar. "Arabası hâlâ burada. Ama o gitti."

"Siktir." Mikhail ayağa kalkar. "Jax, Alexei, Niki, bölgeyi tarayalım." Bana dönüyor, koyu renk gözleri kar maskesinin üzerinden neredeyse nokta gibi görünüyor. "Sen çocukları koru, tamam mı?"

Başımı salladım.

Beni geçmek için bir ordu gerekir.

Yirmi dakika sonra bütün palyaçolar toplanmış, Mikhail de onları tabancasını sallayarak sorguya çekmektedir.

Alexei masaya geri döner ve kamburunu çıkarır. İki eliyle şakaklarını ovuşturuyor, dirseklerini plastik yüzeye dayıyor. "Her şeyi berbat ettiğime inanamıyorum. O benim sorumluluğumda."

"Ne demek istiyorsun? Siz bir şey değil misiniz?" Neredeyse her zaman birlikteler.

Alexei kaşlarını düğümler. "Hayır. Onu güvende tutuyorum. Bu hep böyle oldu. Bu benim amacım. Ve başarısız oldum." Kolları düzleşir ve alnını kollarının üzerine bırakır.

Uzanıp omzunu okşadım. "Dönecektir. Muhtemelen yürüyüşe çıkmıştır."

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin altında torbalar vardı. "Yeşil olan."

Ayağa fırlayarak Mikhail'e doğru koşarken sızlanır. "Sihirli palyaço. Yeşil saçları vardı. Nerede o?"

Büyük boy pantolon giymiş olan adam başını sallar. "Bizde öyle biri yok. Onun bu iş için özel olarak işe alındığını düşündük." Avuçlarını Mikhail'e doğru kaldırıyor, boyalı yüzü korkmuş ifadesini abartıyor.

Nikolai ve Jax yeniden ortaya çıkıyor.

Nikolai'nin yüzündeki ifadeden iyi olmadığını anlayabiliyorum.

"Sürüklenme izleri ve bunu bulduk." Jax tek bir ayakkabı tutuyor. Nikolai elini çenesinde gezdiriyor. "Kız kaçırılmış."

NEED A LITTLE BIT MORE NIKOLAI AND MILA IN YOUR LIFE?

Küçük bir sürprizle birlikte bonus bir 'iş başında' bölümü almak için bültenime kaydolabilirsiniz.

Buradan alın: <https://dl.bookfunnel.com/yj6v1ba3zq>

LARA'YA NE OLDUĞUNU GÖRMEYE HAZIR MISINIZ?

Ve tabii ki, çılgınca güzel Alexei'nin hayatınıza geri dönmesini sağlayın.

CRAVE 20 Eylül'deth 2024 adresinde yayınlanıyor.

"Onunlayken her şeyimi kaybediyorum.

O olmadan aklımı kaybediyorum."

En iyi arkadaştan sapığa dönüşen bir kardeş romantizmi yakında sizi bekliyor olacak...

CRAVE için buradan ön sipariş verebilirsiniz: <https://mybook.to/rTb4>

Ve maskeli kral Mikhail'i de unutamayız.

CLAIM Ocak 2025'te piyasaya çıkıyor. **Buradan ön sipariş verebilirsiniz:**

<https://mybook.to/ndUnT>

Serinin ilk kitabı olan CHAOS'u okudunuz mu?

Bir kardeş eşi, motorcu, boksör ve titreşimli dil piercingi, rica ederim.

Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

BURADAN OKUYUN- <https://mybook.to/qyAgjg>

MORE BY LUNA MASON

Birinci seri olan Maskenin Altında'daki bazı karakterler Kaos'ta yer aldı. Eğer seriyi okuma şansınız olmadıysa, hepsi şu anda Kindle Unlimited'ta yayında.

Distance, birinci kitap, Keller ve Sienna- <https://books2read.com/u/mgPk2X> Detonate, ikinci kitap, Grayson ve Maddie- <https://mybook.to/3tlYU> Devoted, üçüncü kitap, Luca ve Rosa- <https://books2read.com/u/brB0xA> Detained, dördüncü kitap, Frankie ve Zara- <https://mybook.to/PfoRNY>

Petrov Ailesi Antolojisi'nin bir parçası olan Roman Petrov, bir mantık evliliği romanı olarak 12 Temmuz'dath 2024 adresinde yayınlanacak.

ROMAN için buradan ön sipariş verebilirsiniz: <https://mybook.to/I5APQd>

ABOUT THE AUTHOR

Luna Mason, Amazon'un en çok satan 12. yazarı ve uluslararası en çok satan yazarıdır. İngiltere'de yaşıyor ve eğer iğrenç adamlarını yazmıyorsa, onu kafası baharatlı bir kitapta bulabilirsiniz.

Gelecek kitaplarını ilk öğrenenlerden olmak için buradan haber bültenine abone olabilirsiniz:

<https://dashboard.mailerlite.com/forms/232608/79198959451506438/share>

Yazarın okuyucu grubuna (Luna Mason's Mafia Queens) katılarak özel tanıtımlar alabilir, güncel projelerden ve yayın tarihlerinden ilk siz haberdar olabilirsiniz.

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.